VIEŢILE ANTERIOARE ALE SPIRITULUI

Autor: **NINA PETRE**

Volumul 2

Esenţa vieţii: *destinul, karma, spiritul*

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2015

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

MĂRTURII DESPRE KARMĂ, DESTIN, REÎNCARNARE

Continuarea prezentării extinse a studiilor de caz începute în volumul 1

Metoda mea de cercetare a vieţilor anterioare se bazează pe binecunoscutele capacităţi parapsihice – clarviziunea şi telepatia –, pe care le-am verificat lucrând cu mii de spirite şi clienţi, timp de peste două decenii. Redau mai jos o parte dintre rezultatele muncii mele de cercetare, completate cu reacţiile celor care au beneficiat de studiul karmic realizat de mine. Se poate observa cu uşurinţă puternica legătură spirituală dintre omul de astăzi şi încarnările anterioare ale spiritului său. Impactul trecutului spiritual asupra fiecărui om este incontestabil. Dacă fiecare individ ar putea să afle aspecte din vieţile sale anterioare, ar reuşi cu siguranţă să îşi organizeze viaţa actuală într-un mod mult mai agreabil pentru el. În felul acesta, prezentul nu ar mai deveni copleşitor prin problemele pe care le pune zilnic în faţa fiecăruia dintre noi.

medium şi clarvăzător *NINA PETRE, 2015*

Studiile de caz din volumul 1:	
ANCA, Franţa (episoadele 1, 2, 3)	ANDREEA, Braşov (episoadele 1, 2)
CLARA, Germania (episodul 1)	DANIEL, Suedia (episoadele 1, 2, 3, 4)
DORINA, Grecia (episoadele 1, 2, 3)	ELENA, Bucureşti (episoadele 1 – 13)
ELY, Canada (episoadele 1, 2, 3)	ERIKA, Australia (episoadele 1, 2, 3, 4)
GIULIA, Italia (episoadele 1 – 6)	ILINCA, Bucureşti (episoadele 1, 2)
MAGDA, Bucureşti (episoadele 1, 2, 3)	NICOLETA, Tg-Mureş (episoadele 1, 2)
REBEKKA, Sibiu (episodul 1)	SIMONA, Oradea (episoadele 1, 2)
SORIN, Bucureşti (episoadele 1 – 9)	

Sunt prezentate vieţile antecesorilor spirituali (în ordine inversă cronologică, cu elemente istorice şi geografice), precum şi reacţiile destinatarilor.

Lista studiilor de caz (volumul 2):

ANCA-ELENA

Prezentare

De profesie asistent medical generalist şi kinetoterapeut, ANCA-ELENA a răspuns propunerii surorii ei, ERIKA, de a-şi urma împreună calea norocului în emisfera sudică. Se simt foarte bine în Australia, unde şi-au găsit job-uri pe placul lor. ANCA-ELENA se află în căutarea unor modalităţi de evoluţie spirituală, simţind că îşi poate înlătura unele nemulţumiri prin cunoaşterea elementelor karmice transmise de propriul spirit. S-a alăturat cu entuziasm surorii ERIKA, o mai veche colaboratoare a noastră la acest capitol, fiind conştientă că poate ajuta oamenii cu frumuseţea gândurilor sale.

Nina Petre
24 august 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Mihrad Larrudi (1898-1948)
- Joseph Ryan (1801-1876)
- Nok (1713-1788)
- Kir Dek (1631-1674)
- Lurma Sagdik (1528-1594)
- Darrl (1413-1486)
- Teodoro Sigas (1326-1377)
- Kyenna (1268-1315)

EPISODUL 1 - MIHRAD

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe algerianca MIHRAD LARRUDI, care a trăit între anii 1898-1948. Ea s-a născut în localitatea portuară denumită astăzi Cherchell, situată la vest de Alger, pe ţărmul Mării Mediterane. Părinţii lui Mihrad, Tikar (tatăl) şi Errul (mama), erau de origine berberă. Cei doi soţi au avut cinci copii: fetele se numeau MIHRAD şi Iaulh, iar băieţii, Ranul, Iussuf, Kundhar. Familia nu era săracă, dar nici bogată. Tot ceea ce reuşea Tikar să pună deoparte pentru

viitorul copiilor provenea din munca lui de bijutier şi din cea a nevestei sale, care lucra toată ziua în bucătăria unui colonel francez.

Teritoriul Algeriei, locuit încă din antichitate de triburi berbere, a fost stăpânit în secolele următoare de cartaginezi, Regatul Numid, Imperiul Roman, vandali, bizantini, arabi. În secolele 7 şi 8, ţara fiind inclusă în Califatul Omeyyad, populaţia a adoptat limba arabă şi islamul ca religie. În 1518 a trecut sub stăpânirea Imperiului Otoman, devenind pentru 3 secole cartierul general al piraţilor berberi care operau în Mediterana Occidentală. În 1830, prin ocuparea oraşului Alger, a început cucerirea colonială franceză, întâmpinată cu o puternică rezistenţă populară, condusă de emirul Abd el-Kader între anii 1830-1847. În 1871, insurecţia din Kabylia (regiune situată în Micul Atlas, centrul naţiunii berbere) fiind înăbuşită de militarii francezi, a marcat cucerirea ţării.

În mod firesc, părinţii şi rudele lui Mihrad nutreau sentimente ostile faţă de ocupanţii francezi. O parte din veniturile lui Tikar, obţinute prin vânzarea bijuteriilor create de el, ajungea la revoluţionarii berberi, care acţionau în ilegalitate. Mihrad avea 13 ani când, în anul 1911, a luat fiinţă partidul numit Tinerii Algerieni, care cerea ca reprezentanţi ai populaţiei algeriene să participe la guvernarea ţării lor, Algeria având atunci un statut de colonie franceză. Sprijinul financiar adus de Tikar membrilor noului partid i-a atras bijutierului suspiciuni grave din partea conducerii franceze a oraşului. Un an mai târziu, în 1912, întreaga familie a plecat în exil cu un vapor egiptean, care i-a debarcat pe toţi în Cairo.

Capitala Egiptului, Cairo, oraş situat la gurile deltei Nilului, la 120 km distanţă de Marea Mediterană, a fost întemeiat în anul 969 de dinastia arabă a Fatimizilor. S-a impus foarte curând ca o nouă capitală artistică şi culturală a Islamului. Sub domnia mamelucilor (care în 1261 au adus un prinţ abbasid din Bagdad şi l-au numit calif), Cairo a devenit cel mai mare centru comercial din Orientul Apropiat, rol pe care şi l-a menţinut până la crearea unei noi rute comerciale în Oceanul Atlantic (în secolul 16). Transformarea Egiptului, în 1517, într-o provincie a Imperiului Otoman, a atras decăderea economică şi culturală a ţării. Deşi expediţia de cucerire a Egiptului întreprinsă de Napoleon Bonaparte (1798-1801) a eşuat, totuşi ea a prefigurat zorii unei noi epoci, provocând redeşteptarea culturală şi politică a ţării.

Paşa Mehmet Ali (Mohammed Ali), devenit în 1805 stăpân al Egiptului, a trecut la modernizarea ţării, aducându-i independenţa de sub autoritatea Porţii Otomane. Totuşi, Egiptul a rămas până în 1914 în mod nominal o provincie a Imperiului Otoman. Odată cu construirea Canalului Suez (1859-1869), amestecul franco-britanic în viaţa economică şi politică a Egiptului a devenit tot mai puternic. Revoluţia naţională egipteană dintre anii 1879-1882 a provocat intervenţia militară a Marii Britanii, urmată de ocuparea şi transformarea Egiptului în protectorat englez. Mişcarea de emancipare naţională desfăşurată între 1919-1922 a marcat, după Primul Război Mondial, un prim succes prin

proclamarea independenţei, Egiptul devenind monarhie constituţională în 1922.

Ajunsă în Cairo, familia Larrudi a găsit oraşul sub ocupaţie engleză. Având un frate negustor în oraş, Tikar a primit de la Irdhakan ajutorul necesar pentru a-şi începe viaţa pe noul teritoriu. Irdhakan i-a găsit o casă şi un mic spaţiu pentru atelier. Tot el i-a făcut rost de materialele necesare confecţionării bijuteriilor. Cei trei băieţi, mai mari decât surorile lor, au pus umărul la treabă, intrând ucenici la patroni care se ocupau cu comerţul. Acest domeniu de activitate era vital pentru oraşele Egiptului existente pe cele două maluri ale Nilului. În permanenţă, bărci şi vapoare încărcate cu marfă străbăteau apa celebrului fluviu, în aval şi amonte.

Fetele, MIHRAD şi sora ei mai mică, Iaulh, s-au îndreptat spre practicile medicale, care puteau fi studiate cu medici vestiţi, profesori la celebra universitate din Cairo. Timp de 6 ani, între 1917 şi 1923, MIHRAD a învăţat pretenţioasa meserie de medic.

La un an după terminarea studiilor, s-a căsătorit cu medicul Surkan Al-Diwi, coleg de serviciu la spitalul unde fusese angajată, el fiind cu doi ani mai în vârstă decât ea. Ţara îşi proclamase independenţa în urmă cu doi ani, iar sultanul Ahmed Fuad îşi luase titlul de rege al Egiptului, sub numele de Fuad I. Profund dedicaţi profesiei lor, soţii Diwi au stat departe de luptele politice, neavând dorinţa de a ajunge în funcţii înalte. Amândoi doreau să îşi ajute poporul, dar nu cu vorbe deşarte, ci cu fapte concrete, tratând oamenii bolnavi şi săraci care ajungeau în spitalele lor. Pentru tratarea familiilor bogate, cei doi soţi medici erau chemaţi la orice oră în imensele palate care dominau oraşul.

MIHRAD, obişnuită din copilărie cu munca grea, şi-a luat în serios rolul de soţie, mamă şi gospodină în casa ei. Pentru a-şi putea continua munca la spital, MIHRAD a acceptat ajutorul mamei sale, care era o bucătăreasă excelentă. Errul şi-a ajutat fiica şi în creşterea celor doi copii aduşi de ea pe lume: fetiţa se numea Murruh, iar băiatul, Lundur. Părinţii lor, ajunşi oameni cu ceva avere, pusă deoparte pentru ei, i-au trimis la şcoli bune, unde lucrau şi profesori sosiţi din Europa.

Munca la spital şi viaţa întregii familii Diwi au decurs normal până la debutul marelui conflict armat cunoscut în istoria omenirii sub denumirea de cel de-al Doilea Război Mondial. Anul 1939 i-a surprins pe MIHRAD şi Surkan cu doi copii minori de crescut şi 4 bătrâni (bunicii copiilor) bolnavi de frică. Din nevoia de întrajutorare, cu toţii s-au mutat în casa lui Surkan, formând 3 generaţii de oameni care se pregăteau pentru a rezista împreună în vremurile grele pe care le presimţeau.

În decursul marelui război, Egiptul a reprezentat o bază militară pentru englezi. Trupele engleze au oprit ofensiva armatei germane, care înainta în mod periculos spre barajul de la Assuan. În bătălia de la El Alamein, desfăşurată între 23 octombrie şi 3 noiembrie 1942, armata germană, condusă de mareşalul Rommel, a fost înfrântă de către cea engleză din Egipt, condusă de generalul Montgomery.

În perioada războiului, spitalul în care lucrau soţii Diwi primea zilnic răniţi, unii dintre ei murind sub ochii medicilor, care nu îi mai puteau ajuta cu nimic. MIHRAD se simţea din ce în ce mai obosită, din cauza trudei de zi şi noapte în spital. De copii se ocupau bunicii, dar femeia suferea în tăcere, din cauza neputinţei de a sta mai mult lângă fiica şi fiul ei. Amândoi au înţeles-o, au iubit-o şi au respectat-o după cum merita. Surkan, mereu atent şi iubitor, şi-a dat seama că soţia lui slăbea văzând cu ochii, deşi războiul trecuse, iar munca la spital devenise mai suportabilă. A convins-o pe MIHRAD să se lase examinată de un grup de medici, unul dintre ei fiind invitat special pentru ea tocmai de la Londra. Rezultatele analizelor au fost îngrijorătoare, inima pacientului aflându-se într-o stare foarte gravă. Profesorul Smith a propus transportarea ei la Londra, unde s-ar fi găsit condiţii mai moderne de tratament. MIHRAD, conştientă că viaţa ei se afla pe sfârşite, a refuzat călătoria, motivând că dorea să rămână lângă familia ei.

La începutul anului 1948 i-a murit mama, fiinţa pe care ea o divinizase pentru hărnicia şi bunătatea ei. Sfârşitul bunei Errul a însemnat şi sfârşitul fiicei sale. MIHRAD şi-a urmat mama pe lumea cealaltă la câteva zile după înmormântarea ei. A lăsat în urmă o amintire frumoasă, de om dăruit familiei şi profesiei sale, dar şi câteva fiinţe distruse de durere: tatăl ei, soţul, copiii şi socrii, care au iubit-o enorm.

Nina Petre
20 august 2013

COMENTARIUL ANCĂI-ELENA

„Mi-a făcut o deosebită plăcere să citesc despre eroina algeriancă Mihrad Laruddi. Pot să vă spun că am multe asemănări cu acest personaj. Acum reuşesc să înţeleg mult mai multe lucruri legate de viaţa mea.

La fel ca şi Mihrad, mereu am fost foarte ascultătoare de părinţi. Ceea ce îmi spuneau ei să fac era lege pentru mine. Îi iubesc şi îi respect foarte mult. Acum pot să înţeleg de ce şi în viaţa aceasta am fost foarte legată de mama mea. Îmi aduc aminte de un episod din viaţa mea care s-a petrecut pe la vârsta de 5-6 ani. Pe mama o vedeam foarte abătută şi bolnavă în acea perioadă. Cuprinsă de frică că ar putea muri şi că aş putea să o pierd (o idee care era numai în mintea mea), m-am dus în camera mea, m-am aşezat în faţa geamului în genunchi şi, plângând, mă rugam lui Dumnezeu să o lase pe mama cu mine şi să trăiască până la adânci bătrâneţi.

O altă asemănare ar fi aceea că mereu îmi place să-i ajut pe ceilalţi, uitând de mine uneori, ceea ce nu este chiar atât de bine. Mereu mi-a plăcut să fiu alături de cei care au într-adevăr nevoie de ajutorul meu.

O altă asemănare, care acum înţeleg că este o greşeală enormă, ar fi aceea că muncesc până la epuizare, indiferent ce fel de muncă ar fi ea

(fizică sau intelectuală). Acum înţeleg că trebuie să fii precaut în tot ceea ce faci şi să nu faci nimic peste puterile tale.

Legat de famile, încă nu ştiu cum m-aş comporta într-o căsnicie.

Pot să vă spun că nu am nicio deosebire legată de acest personaj, numai asemănări. Până şi limba arabă observasem că reuşeam să o învăţ, ba mai mult, îmi şi plăcea, nu mi se părea atât de complicată (pe vremea studenţiei am avut mulţi prieteni care vorbeau araba, iar câţiva dintre ei erau chiar din Egipt :))"

Anca-Elena
25 august 2013
Australia

Episodul 2: JOSEPH

Episodul spiritual nr.2 îl are ca erou pe canadianul JOSEPH RYAN, care s-a născut în oraşul Montreal şi a trăit între anii 1801-1876. Părinţii lui, Rosten şi Allia, erau imigranţi scoţieni. În afară de unicul băiat, JOSEPH, soţii Ryan au avut şi o fiică, Gilla, mai în vârstă cu 3 ani decât fratele ei.

Oraşul Montreal, fondat în anul 1642, în timpul colonizării franceze, aparţinea provinciei Canada Inferioară (Quebec), înfiinţată prin Canada Act (în anul 1791). Prin tratatul de pace de la Paris (1763), care a încheiat Războiul de 7 ani, toate posesiunile coloniale franceze din Canada au revenit Coroanei Britanice. Denumirea de Canada provine din cuvântul *Kanata*, de origine indiană, semnificând *tabără* sau *aşezare*. Prin Quebec Act (1774), autorităţile britanice le-au acordat coloniştilor francezi libertatea credinţei şi a drepturilor cetăţeneşti. La sfârşitul Războiului de Independenţă a coloniilor engleze din America de Nord (1783), colonizarea engleză s-a consolidat prin imigrarea a 40000 de britanici adepţi ai religiei protestante. Treptat, a luat naştere antagonismul dintre vechii colonişti francezi (catolici) şi noii stăpâni, englezii protestanţi. Părinţii lui Joseph erau şi ei adepţi ai religiei protestante.

În 1840, când JOSEPH avea 39 de ani şi era un afacerist prosper, provincia majoritar francofonă Canada Inferioară (Quebec) s-a unit cu cea majoritar anglofonă, Canada Superioară (Ontario). Quebec, regiune din Canada orientală cuprinsă între golful Hudson şi golful St. Laurent, a fost locuită la început de populaţiile indigene algonkine. A fost explorată de francezi începând cu anul 1535 şi ulterior colonizată. Devenit colonie regală în 1663, a trecut sub stăpânirea Marii Britanii (în 1763) ca urmare a Războiului de 7 ani. Documentul de la Quebec din 1774 a garantat o largă autonomie majorităţii franceze, dar tensiunile dintre componentele anglofone şi cele francofone ale populaţiei s-au reflectat chiar şi în viaţa politică a regiunii.

În acest climat de tensiuni sociale interetnice a crescut şi s-a maturizat eroul nostru, JOSEPH. Întreaga lui viaţă a fost marcată de rivalitatea dintre imigranţii francezi şi cei englezi.

Copil ascultător şi bun la carte, JOSEPH a învăţat de la părinţii săi cum se putea face un comerţ profitabil în acele vremuri, când mirajul bogăţiei încinsese prea mult minţile oamenilor. Rosten, negustor de băuturi spirtoase din moşi-strămoşi, avea o mică bodegă la marginea oraşului, unde micii comercianţi soseau aproape zilnic, pentru a discuta despre afacerile lor. Cu toţii erau serviţi de frumoasa Allia, care părea a fi o femeie fără vârstă. Gilla, ajungând la vârsta adolescenţei, a primit din partea lui Rosten îngăduinţa de a-şi ajuta mama la servit. Remarcată de un tânăr negustor de origine franceză, a fost cerută în căsătorie. Părinţii ei, scoţieni cu idei naţionaliste, la început nu au fost de acord cu căsătoria Gillei, invocând drept argument vârsta nepotrivită a fiicei lor: 16 ani. După un an, tânărul Patrick a triumfat, căsătorindu-se cu iubita lui.

Un rol esenţial în convingerea părinţilor să îl accepte pe Patrick drept ginere l-a avut chiar JOSEPH. Tăcut din fire, cu vorba măsurată, băiatul deschidea gura numai atunci când nu mai putea să tacă, având lucruri importante de spus. Amabil din fire, JOSEPH avea în cartier şi prieteni francezi, cu care se înţelegea foarte bine. Invitat în casele lor, le cunoscuse familiile, care i s-au părut a nu se deosebi cu nimic (în afară de limba lor, care i se părea de neînţeles) de numeroşii britanici din comunitatea în care locuia cu familia lui. Spiritul pacifist al lui JOSEPH a devenit celebru în oraş. După căsătoria Gillei, tânărul mediator a fost rugat de multe ori să împace rivali din cele două tabere etnice, care nu înţelegeau prea bine de ce părinţii şi bunicii lor se urau atât de mult.

JOSEPH a urmat cursurile unei şcoli de comerţ cu predare în limba franceză. Inteligenţa lui nativă şi dorinţa puternică de a deveni un bun comerciant l-au îndemnat să studieze temeinic limba franceză, pe care nu o considera o piedică în viitoarea lui carieră. Împlinind 20 de ani, a intrat în afacerea cu spirtoase a tatălui său la momentul potrivit, când Rosten dădea semne de oboseală, din cauza prea multor pahare cu rachiu ciocnite cu prietenii lui. JOSEPH nu era mare amator de alcool, mulţumindu-se să servească mici cantităţi atunci când anturajul necesita acest gest de politeţe. A călătorit mult în căutare de marfă, preferând băuturile aduse din Anglia, Scoţia şi Irlanda. O parte din preţioasa marfă era comercializată în depozitul şi bodega familiei, iar restul era vândut pe bani grei negustorilor americani, care soseau mereu de peste graniţă.

În decurs de câţiva ani, modestul scoţian de altădată se transformase într-un om de afaceri inteligent, abil şi foarte bun negociator. La 26 de ani, JOSEPH s-a căsătorit cu Isabelle Savigny, o fată de 20 de ani, care lucra doar de câteva luni ca farmacistă la un patron medic. Cei doi tineri au avut de întâmpinat opoziţia părinţilor, aşa cum se întâmplase cu Gilla şi Patrick. JOSEPH avea un farmec deosebit, o abilitate renumită în discuţiile cu oamenii, vorbea perfect limba franceză şi deţinea un argument suprem: devenise de câţiva ani foarte bogat.

Pentru a-şi ajuta soţia în munca ei, s-a încumetat să procure medicamente din import, cele fabricate în Europa fiind foarte apreciate în Montreal. După 2 ani de la căsătorie, Isabelle a devenit mamă, aducându-l la lumina zilei pe micuţul Gregory, un băieţel frumos şi drăgălaş. Pentru a scăpa de sarcinile nedorite, Isabelle a înghiţit tot felul de medicamente, care au făcut-o să devină sterilă. În lipsa altor urmaşi, Gregory a devenit unicul moştenitor al averii uriaşe acumulate de tatăl său. Isabelle renunţase la munca din farmacie, dorind să îi dea fiului ei o bună educaţie. Gregory intrând la liceu, mama lui a început să îşi ajute soţul, supraveghind lucrătorii de la birouri, din depozitul cu marfă şi din marele restaurant, care era mereu plin cu clienţi. Gregory a urmat şi el studii de comerţ, dorind să preia afacerea lui JOSEPH atunci când tatăl său nu va mai putea munci.

La 75 de ani, bătrânul JOSEPH stătea drept ca bradul, bea câteva rachiuri pe zi, fiul său bazându-se pe competenţa lui la negocierea preţurilor în vânzările engros. Poate că ar mai fi trăit mult şi bine dacă un puseu de tensiune nu l-ar fi doborât la pat. A urmat o comoţie cerebrală din care nu a fost salvat. Familia, rudele şi toţi cei care îl cunoşteau nu l-au putut uita ani de zile. Se întâmpla uneori ca negustori din oraş, aflaţi în impas cu afacerile, să meargă la mormântul lui JOSEPH şi să vorbească singuri: „Scoţianule, învaţă-mă cum să mă descurc în afaceri!” Poate că ajutorul celui dispărut era doar o superstiţie, dar mulţi s-au întors de la cimitir cu mintea limpede şi idei proaspete în cap. Dacă ar fi să dăm crezare acestui fenomen, ar trebui să recunoaştem înţelepciunea şi maturitatea spiritului vostru comun, care, fără îndoială, are obligaţia de a te ajuta şi pe tine.

Nina Petre
29 august 2013

COMENTARIUL ANCĂI-ELENA

„Am rămas foarte plăcut surprinsă de viaţa lui Joseph Ryan. Am multe lucruri în comun şi cu acest personaj, ceea ce mă bucură enorm de mult. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine.”

ANCA-ELENA
1 septembrie 2013

Episodul 3: NOK

Astăzi i-a venit rândul episodului nr.3, a cărui eroină este brazilianca NOK. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1713-1788. NOK s-a născut într-un sat locuit de indieni de etnie tupi, situat la confluenţa râului Uatuma (afluent al Amazonului) cu apa lacului Balbina. Cel mai mare oraş apărut la sudul lacului Balbina este Manaus. Ascunsă în jungla deasă,

comunitatea din care făcea parte familia lui NOK încă nu ajunsese pradă cuceritorilor europeni.

Denumirea iniţială a ţării a fost „Terra do Brasil”, provenind de la „pau-brasil”, preţiosul lemn tropical, devenit primul produs de export al coloniei portugheze. În secolul 17, bandele de vânători de sclavi „indios” (indieni) au deschis drumul colonizării în interiorul Braziliei. În anul 1717, Brazilia s-a constituit ca viceregat, acesta fiind dependent de ţara stăpânitoare, Portugalia. Până în anul 1775, când a fost desfiinţată sclavia „indios”, locuitorii junglei amazoniene au avut de înfruntat vânătorii de sclavi, luptând împotriva lor cu armele lor primitive. Puţini dintre indienii tupi au căzut pradă colonizatorilor portughezi. Când se simţeau înconjuraţi de duşmani, preferau să se sinucidă în faţa lor, demonstrându-le astfel că mândria şi curajul celor care populau jungla de mii de ani nu se dezminţeau atunci când vizitatorii nedoriţi voiau să le distrugă liniştea.

În perioada vieţii lui NOK (1713-1788), bărbaţii din sat au respins mai multe atacuri ale străinilor. După fiecare victorie, cele câteva zeci de suflete şi-au părăsit locuinţele, migrând spre adâncul pădurii. Tatăl lui NOK, Rorro, alerga toată ziua prin pădure împreună cu ceilalţi bărbaţi din sat, în căutare de hrană. Animalele vânate erau împărţite la toate familiile, iar peştele adus din lac era o binecuvântare pentru toţi. Mdun, mama lui NOK, îndeplinea toate treburile gospodăriei: îşi creştea copiii, pregătea hrana, curăţa locuinţa, iar când era nevoie, îşi trata copiii şi rudele aşa cum învăţase de la mama ei.

Cu toată priceperea în vindecări, Mdun îşi pierduse 10 copii dintre cei 14 pe care îi născuse. Infecţiile obişnuite la sugari şi muşcăturile reptilelor le curmaseră viaţa micuţilor. Niciunul dintre ei nu depăşise vârsta de 6 ani. Au scăpat cu viaţă două fetiţe şi doi băieţi. NOK, eroina noastră, avea o soră mai mare cu 5 ani, Larru. Luarduk, fiul cel mare, era mai în vârstă cu 2 ani decât NOK. Ultimul băiat rămas în viaţă, Mderik, avea cu 9 ani mai puţin decât NOK. Fetele, crescând lângă mama lor, au învăţat de la Mdun cum să se descurce cu treburile gospodăreşti, dar şi să le aplice bolnavilor din preajmă leacurile terapeutice. Culegerea plantelor vindecătoare din adâncul junglei intra în atribuţiile fetelor şi femeilor. Tot ele erau purtătoarele ştiinţei descântecelor străvechi, nelipsite de la şedinţele de tratament.

Împlinind 16 ani, NOK i-a fost dată de nevastă lui Dagdo, un flăcău de 19 ani care îşi construise deja coliba de bărbat căsătorit. Viaţa de nevastă dusă de NOK s-a asemănat cu cea a mamei Mdun, până la plecarea fiicei sale, Urgade, către o altă comunitate din junglă. Pe Urgade a născut-o la 18 ani, fiind primul ei copil. Până să împlinească 26 de ani (când l-a născut pe Dugu), femeia şi-a îngropat doi copii. Ultimul născut, Membi, a apărut când mama lui avea 34 de ani. Până la această vârstă, NOK născuse 8 copii, dintre care îi muriseră 4. La 4 ani după Dugu a apărut fratele acestuia, Karru. După încă 4 ani s-a născut ultimul supravieţuitor, Membi.

Urgade, unica fată rămasă în viaţă, a avut grijă de cei 3 fraţi mai mici ca o adevărată mămică, lăsându-i astfel timpul necesar mamei să se ocupe de vindecările rudelor şi ale unor vecini. NOK devenise foarte solicitată de către localnicii bolnavi. Ea dorea să îi salveze pe toţi de la moarte, nereuşind această performanţă nici măcar cu cei 4 copii ai ei. Eşecurile repetate an de an i-au slăbit sistemul nervos, lăsându-i urme dureroase în suflet. În ciuda momentelor de disperare, NOK îşi continua munca de vindecătoare, fiindcă aşa văzuse la mama şi la bunica ei.

Puterea de a merge mai departe spre salvarea oamenilor şi-o trăgea din energia binefăcătoare a pomilor uriaşi din junglă. Istovită de prea multă agitaţie, se refugia singură în adâncul pădurii, revenind apoi mult mai vioaie şi optimistă. Dorinţa de linişte şi singurătate a ajutat-o pe NOK să nu moară de durere după ce fiecare dintre copiii ei a plecat pe alte meleaguri, în căutarea norocului.

Fata ei, Urgade, a fost răpită de un tânăr din alt trib şi dusă în satul său, unde şi-au întemeiat o familie. Cei 3 băieţi au plecat pe rând cu bărcile la vale, pe apa râului Uatuma, oprindu-se în apropierea Amazonului, unde se dezvoltau localităţi de imigranţi, devenite mai târziu adevărate oraşe. Trecând de 50 de ani, NOK a rămas doar cu soţul ei, plângând adeseori de dorul copiilor plecaţi în lume. Dagdo a dus-o cu barca, de câteva ori, până în satele unde se stabiliseră fata şi băieţii lor. După 70 de ani nu au mai avut puterea de a înfrunta apa râului, cu toate pericolele ei.

La 75 de ani, NOK era gârbovită şi avea pielea încreţită, semănând cu o femeie de 100 de ani. Singurătatea, dorul de copiii morţi sau plecaţi de acasă au lăsat urme adânci pe chipul său. Rămânând singur, Dagdo şi-a îngropat nevasta în adâncul pădurii, săpând o groapă adâncă, pe care a umplut-o cu pământ şi pietre, protejând astfel rămăşiţele iubitei sale neveste de poftele animalelor junglei.

Nina Petre
28 iunie 2014

COMENTARIUL ANCĂI-ELENA

„Am rămas uimită după ce am citit episodul nr. 3. Acum pot să înţeleg mult mai multe legat de caracterul meu. Deja parcă, după aflarea acestor semnificative informaţii, încrederea în mine a crescut, iar liniştea sufletească mi-a inundat sufletul.

Acelaşi comportament precum al eroinei Nok îl am şi în ziua de astăzi. Când mă simt fără energie după o perioadă lungă de agitaţie şi stres, mă retrag – nu în adâncul pădurii :) – dar în adâncul unui parc. Îmi place să contemplez şi chiar de multe ori îmi vine să îmbrăţişez toţi copacii pe care îi întâlnesc în parcul respectiv. După o perioadă de timp, parcă mă încarc cu energie şi devin bucuroasă, optimistă şi dornică de a continua călătoria prin viaţă.

Nu ştiu dacă are vreo legătură cu Nok, dar cu ceva timp în urmă am trecut printr-o perioadă urâtă de depresie şi disperare. Timp de un an şi jumătate, zi de zi, am trăit cu o durere care îmi sfâşia sufletul. Ideea este că în viaţa reală nu aveam cine ştie ce probleme grave. Mereu mi-am pus întrebarea de ce am avut eu astfel de dureri sufleteşti. Acum pot să înţeleg că erau karme mai vechi care îşi aşteptau rezolvarea.

Precum Nok, îmi plăcea să ajut pe toată lumea, iar dacă cumva nu reuşeam, mă întristam. Acum însă am înţeles că fiecare trebuie să-şi rezolve karmele lor. De multe ori poţi să faci mai mult rău decât bine. Mă refer la faptul că, astfel, persoana ajutată nu-şi învaţă lecţia, iar spiritul său nu reuşeşte să evolueze.

M-aţi întrebat dacă sunt pregătită de evoluţia profesională. Pot să vă spun că deja încep să se vadă rezultate. Până acum o lună, am lucrat într-un salon de masaj. Parcă nu vroiam să cred că într-adevăr spiritul meu a ales să se orienteze pe ramura economiei şi nu pe cea a medicinei. Pot să vă spun că totul îmi mergea pe dos. Spiritul meu era nemulţumit. Am renunţat la acel loc de muncă şi am decis să nu mai pun bariere şi să primesc ceea ce viaţa are să-mi ofere. În momentul de faţă lucrez într-o staţie de benzină. Totul merge ca pe roate şi simt o bucurie interioară. Parcă şi emotivitatea a mai scăzut din intensitate :). ”

ANCA-ELENA
9 iulie 2014
Australia

Episodul 4: KIR

Episodul spiritual nr.4 îl are ca erou pe coreeanul KIR DEK. El s-a născut în localitatea portuară Nampho (Namp'o), situată în vestul peninsulei coreene, pe ţărmul Mării Galbene. Actualul oraş Nampho se află pe teritoriul statului numit Coreea de Nord (R.P.D. Coreeană). Viaţa lui KIR s-a desfăşurat între anii 1631-1674.

Părinţii săi, Danli (tatăl) şi Mih (mama), au avut 6 copii, dintre care 4 (2 fete şi 2 băieţi) au murit la vârste cuprinse între 2 ani şi 6 ani, cu toţii suferind de aceeaşi boală: anemie. Au rămas în viaţă doar KIR şi fratele său mai tânăr cu 7 ani, Ranke. Danli se ocupa cu navigaţia, aducând din porturile chineze mărfuri deosebite, pe care le vindea în diverse localităţi din Coreea. Mih, nevasta lui, vindea şi ea cât putea, mai ales obiecte de podoabă şi haine pentru femei. Băieţii s-au obişnuit cu atmosfera negustorească din casă, străduindu-se zilnic să îşi ajute părinţii.

Ţara lor se numea Regatul Coreea, fiind condusă de regi ce aparţineau dinastiei Yi. Această dinastie fusese întemeiată de generalul Yi Song-gyo în secolul 14, statul coreean Choson având obligaţia de a recunoaşte suzeranitatea Imperiului Chinez (între anii 1637-1895). În perioada vieţii lui KIR (1631-1674), Coreea s-a aflat sub domnia a 3 regi:

Injo (Yi Chong) (1624-1649); Hyojong (Yi Ho) (1650-1659); Hyongjong (Yi Yun) (1660-1674).

Budismul devenise religie oficială în Coreea încă de pe vremea Regatului Silla (secolul 4), fiind adus din China. În secolul 17 (cel în care a trăit eroul nostru), budismul i-a cedat confucianismului rolul de religie oficială. Familia lui KIR era budistă. Băiatul a învăţat să scrie şi să citească în limba tradiţională de la mama lui, Mih. În anul 1646, Danli a adăpostit în casa lor un învăţat chinez din Shanghai, adept al confucianismului, care i-a transmis băiatului cunoştinţe despre lume şi viaţă, iniţiindu-l şi în tainele învăţăturilor lui Confucius.

Împlinind 20 de ani, KIR s-a plictisit să tot vândă mărfuri aduse de tatăl său. Dornic de cunoaştere, s-a retras în liniştea unui templu budist unde erau păstrate documente de mare valoare spirituală şi istorică. La acestea se adăuga arhiva localităţii Nampho. Lui KIR i-a revenit de la început misiunea de a îngriji şi sistematiza documentele din arhiva oraşului.

La 25 de ani a revenit lângă părinţi, dorind să îşi întemeieze propria familie. Mih, mama lui, i-a prezentat-o pe frumoasa Hanu, o fetiţă de 18 ani micuţă, delicată şi sfioasă. Căsătoria s-a făcut repede, mirii mutându-se în casa construită de părinţii lui Hanu. Cei 4 copii născuţi de ea au fost sănătoşi, rezistenţi la boli, reuşind să ajungă oameni maturi. Pe Liar, mama a născut-o la 21 de ani. A urmat cea de-a doua fetiţă, Nukdu, la o diferenţă de 3 ani după sora ei. Primul băiat, Hadni, a sosit când Nukdu avea 2 anişori. Ultimul băiat, Lur, era mai tânăr cu 4 ani decât fratele său.

După naşterea primului copil, KIR şi-a început călătoriile spre China, dorind să cunoască mai bine filosofia lui Confucius şi să aducă mărfuri chinezeşti, din vânzarea cărora să îşi întreţină familia. Cu toate că socrul său era bogat, ocupându-se şi el cu comerţul, iar Hanu primea deseori bani de la părinţi, mândria înnăscută a lui KIR îl îndemna să îşi menţină afacerile, nelăsându-se întreţinut de nevastă. În marele oraş Shanghai a găsit oameni de ştiinţă care l-au orientat în studierea confucianismului.

Fondatorul acestui sistem filosofico-religios a fost învăţatul chinez Confucius. Acesta a trăit între anii 551-479 î.e.n. Ca profesor de scriere, calcul şi muzică, a trăit în sărăcie mulţi ani, străduindu-se să îşi transmită întreaga doctrină sub formă de cod. La 50 de ani a devenit ministru al justiţiei pe teritoriul feudei Lu, apoi a fost constrâns să plece în exil, unde a stat 9 ani. Reîntors la Lu, Confucius şi-a reluat activitatea didactică, fiind convins că transmiterea înţelepciunii reprezenta primul pas către renaşterea chineză. După moartea sa, învăţăturile i-au fost sistematizate într-o formă religioasă.

Doctrinele morale, politice şi sociale cuprinse în confucianism se bazau pe studiul textelor antice, pe practica alturismului şi a omeniei. Adepţii confucianismului aveau un puternic sentiment al destinului, găsind cheia vieţii omeneşti în adaptarea omului la împrejurări.

Confucius considera necesară evaluarea fiecărui individ, dar mai ales dezvoltarea armonioasă a statului şi a societăţii chineze. Confucius a justificat comportamentul chinezilor şi inegalităţile sociale prin intermediul legilor cosmice.

Avansând în studiul confucianismului, coreeanul KIR a înţeles că urmărirea în exclusivitate a propriilor interese conducea spre neglijarea soţiei şi copiilor săi. După 40 de ani renunţase la şederile îndelungate în China, mulţumindu-se doar cu drumurile comerciale. Copiii lui, încă minori, aveau nevoie de prezenţa şi îndrumarea tatălui. Crescuseră mai mult în grija mamei şi a bunicilor, crezând că tatăl lor era doar un musafir în casă.

În 1674, anul încheierii domniei regelui Hyongjong (Yi Yun), a încetat şi viaţa lui KIR. El nu a murit ca un erou. Aflându-se pe mare, echipajul navei s-a îmbolnăvit de dizenterie, din cauza unor alimente alterate. Corabia care îl transporta pe KIR se îndrepta spre Shanghai, oraşul de suflet al coreeanului. Sărmanul şi-a dat duhul înainte de sosirea la ţărm, trupul fără viaţă fiindu-i aruncat peste bord.

Sfârşitul său dramatic i-a traumatizat spiritul. După 39 de ani, curajoasa entitate s-a reîntrupat în micuţa braziliancă NOK, ajunsă vindecătoare. Mult mai târziu, în 1898, i-a dat viaţa lui Nihrad, algerianca cu preocupări medicale.

Nina Petre
25 iulie 2014

COMENTARIUL ANCĂI-ELENA

„Am rămas foarte uimită de coreeanul Kir Dek, deoarece, chiar înainte să primesc email-ul de la dumneavoastră, găsisem pe facebook nişte cugetări scrise de Confucius. Când vedeam sau auzeam numele acestui mare filozof, trăiam parcă o senzaţie pacifistă. La fel ca şi eroul nostru, de când eram mică îmi plăcea să fiu independentă şi mereu le spuneam părinţilor mei că eu nu mi-aş fi dorit să ajung să fiu întreţinută de către cel care îmi va fi soţ.

De când mă ştiu, mereu am fost parcă în căutare de ceva. Neliniştea şi freamătul sufletesc nu m-au lăsat în pace până când nu am ajuns să înţeleg cine sunt eu cu adevărat şi totodată până când nu a avut loc trezirea conştiinţei mele din frumoasa iluzie pe care o trăiesc şi pe care mintea sau Sinele Fals o percepe ca şi adevărata realitate. Abia acum pot să zic că am înţeles cu adevărat şi rolul reîncarnării. Un concept atât de important, dar pe care, din păcate, mulţi îl reneagă... Ar fi fost pur şi simplu imposibil să evoluez spiritual într-o singură viaţă. Sunt convinsă că şi de acum încolo mai am încă o cale lungă de parcurs până când am să ajung la adevărata bogăţie şi anume la mult râvnita iluminare!!!"

ANCA-ELENA
18 august 2014
Australia

Episodul 5: LURMA

Episodul spiritual nr.5 o are ca eroină pe poloneza LURMA SAGDIK. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1528-1594. LURMA s-a născut în oraşul Wloclawek, situat la confluenţa dintre fluviul Vistula cu apa lacului Wloclawek. Părinţii LURMEI, Zdenek şi Ykhade, au avut 3 copii. LURMA, primul copil născut de Ykhade, avea doi fraţi mai mici. Norren era cu 2 ani mai tânăr decât sora lui, iar Kradil se născuse când fratele lui avea 5 anişori.

Zdenek, negustor de peşte şi carne obţinută din vânat, avea părinţi polonezi. Nevasta lui, Ykhade, provenea dintr-un neam de evrei alungaţi din Spania în secolul 14 şi primiţi cu generozitate pe teritoriul polonez, prin bunăvoinţa regelui Cazimir III cel Mare. Ykhade era o femeie cultă, bine instruită de părinţi, pentru a-şi crea în societate o reputaţie de adevărată doamnă. Educaţia deosebită primită în copilărie şi adolescenţă s-a reflectat în buna comportare a copiilor săi.

LURMA, nefiind bogată, i-a fost dată de nevastă unui moşier din Torun (Thorn), care îşi cumpărase o casă în Wloclawek. Deşi învăţase cu mama ei să scrie şi să socotească, LURMA a fost trimisă pentru desăvârşirea culturii generale la mica şcoală de fete patronată de clerul catolic din oraş. La 15 ani, LURMA s-a declarat mulţumită de competenţa şi grija deosebită a profesoarelor ei. Moşierul Swiatoslaw Mardjinki, polonez la origine cu rangul de baron, avea 26 de ani când prietenul său Zdenek l-a primit în vizită, pentru a-i cunoaşte familia. Văzând-o pe LURMA, tânărul şi-a dorit-o imediat de nevastă. Fata avea multe calităţi care îi conveneau de minune lui Swiatoslaw: era doar o copilă de 17 ani, avea o frumuseţe misterioasă (moştenită din neamul evreiesc al mamei), era cultă, bună gospodină şi pictoriţă în zilele de odihnă. Căsătoria s-a celebrat după câteva luni, când casa mirelui a fost gata renovată şi amenajată la interior. Socrii LURMEI rămăseseră în Torun, unde mai aveau un fiu.

Ţara era bogată, prosperă, nobilimea şi marii negustori trăind confortabil. În primii 20 de ani din viaţa eroinei noastre, pe tronul Poloniei a domnit regele Sigismund (Zygmunt) I cel Bătrân (Stary), mare duce al Lituaniei, aparţinând dinastiei Jagiello. I-a urmat la tron regele Sigismund II August (1548-1572), mare duce al Lituaniei, ultimul reprezentant al dinastiei Jagiello. După moartea lui, a fost ales ca rege al Poloniei Henric de Valois, fiul regelui Franţei Henric II. El a domnit între anii 1573-1574, fiind întemeietorul dinastiei de Valois. La 14 decembrie 1575, voievodul Transilvaniei, Ştefan Bathory, a ajuns rege al Poloniei. Având şi titlul de principe, Bathory a condus Polonia în perioada 1575-1586. La 19 august 1587 a fost adus pe tronul Poloniei principele suedez Sigismund (fiul regelui Suediei Johann III), care a întemeiat dinastia Vasa (Wasa). Sub numele de Sigismund III, mare duce al Lituaniei şi ulterior rege al Suediei, el a domnit în Polonia între 1587-1632.

Viaţa LURMEI ca nevastă de moşier bogat a durat 49 de ani, până când moartea a despărţit-o de dragul ei soţ. Swiatoslaw a fost unicul bărbat din viaţa ei, pe care l-a iubit, l-a respectat şi l-a ajutat în momentele grele. El nu s-a comportat ca un sfânt nici în felul cum îşi administra moşia, nici în privinţa comercializării produselor agricole şi animaliere şi nici în relaţiile cu numeroasele lui amante.

La 2 ani după naşterea fiicei lor, Sarina, şi-a adus în casă o fetiţă abia născută, spunându-i LURMEI că era copilul său, ce fusese conceput cu o prostituată din Torun. Crezând doar pe jumătate povestea lui, LURMA a acceptat să crească bietul copil alături de fiica lor. Fetiţa, frumoasă şi cuminte, primise numele de Leni. Pe misterioasa mamă LURMA nu a cunoscut-o niciodată. În fiecare lună, timp de 8 ani, cât a mai trăit mama ei, Leni a fost dusă de Swiatoslaw la întâlnire cu ea. Femeia murind de tuberculoză, Swiatoslaw i-a organizat înmormântarea, i-a scris numele pe piatra funerară şi a angajat o femeie care să-i îngrijească mormântul. O iubise pe mama lui Leni, dar condiţia lui socială îi interzisese căsătoria cu o femeie de moravuri uşoare. Pe Leni a căsătorit-o cu un negustor din Torun, iar tânăra şi-a vizitat bunicii adoptivi (părinţii lui Swiatoslaw) până în ultimele lor zile de viaţă.

Pe Sarina, LURMA o născuse la 20 de ani. După 5 ani a apărut şi Edgar, fratele Sarinei. Băiatul moştenise pasiunea mamei de a cerceta fenomenele naturii. Împreună făceau excursii lungi în goana calului, pe orice fel de vreme, fiindcă le plăcea să simtă ploaia, ninsoarea, ceaţa, să privească norii, cerul senin, răsăritul şi apusul Soarelui, apariţia Lunii pe cerul înstelat. Amândoi desenau, pictau, făceau numeroase schiţe, dorind parcă să aducă în casă o parte din natura de afară. Viaţa la ţară le plăcea enorm, încurajând-o pe Sarina să participe la sărbătorile tradiţionale din sat.

LURMA şi-a implorat fiul să plece la facultate în Cracovia, pentru a studia Ştiinţele Naturii. Vestita instituţie de cultură din Cracovia fusese fondată în anul 1364, pe vremea domnitorului Cazimir III cel Mare (1333-1370) şi era considerată a doua universitate ca vechime din Europa Centrală. Băiatul şi-a ascultat mama. Din iubire pentru ea, făcea de câteva ori pe an drumul dus-întors, fiindu-i mereu dor de părinţi. Din Cracovia, Edgar aducea cursuri universitare şi numeroase cărţi despre fenomenele naturii, cumpărate de la anticari. LURMA citea totul cu răbdare, fără a se sătura de atâta cunoaştere ştiinţifică. O pasionau noţiunile de Fizică, dar şi cele de Chimie. În vacanţe, făcea cu Edgar tot felul de experimente în laboratorul lor secret, amenajat într-o încăpere a casei din Wloclawek.

După absolvirea facultăţii, fiul ascultător s-a dedicat carierei de profesor în oraşul natal. Sarina, sora lui, căsătorită cu un negustor bogat, era deja mama a doi copilaşi.

LURMA şi Swiatoslaw se considerau doi oameni pe deplin fericiţi, ocrotiţi de o stea norocoasă din înaltul cerului. În anul 1594, ea avea 66 de ani, iar el, 75. Viaţa fericită le-a fost curmată brusc, prin răsturnarea

caleştii într-un şanţ adânc de pe marginea drumului. Plecaseră din oraş pe o ploaie torenţială, sperând că va ieşi repede soarele înainte de sosirea lor la conac. Ploaia, din ce în ce mai deasă, a derutat caii, care s-au îndreptat spre şanţ. Caleaşca s-a răsturnat, vizitiul fiind aruncat sub trupurile cailor. LURMA şi Swiatoslaw au zburat prin uşa deschisă a cupeului, zdrobindu-se de bolovanii de pe marginea şanţului. Era spre seară şi nimeni nu se încumetase să pornească la drum. A doua zi dimineaţă, cele 3 trupuri neînsufleţite au fost găsite de câţiva săteni care plecaseră să muncească la câmp. Obştescul sfârşit al LURMEI sosise exact la timp, cu puţină vreme înainte să fi fost răpusă de reumatismul în stare gravă ajuns aproape de inimă.

Nina Petre
22 august 2014

COMENTARIUL ANCĂI-ELENA

„Mi-a făcut mare plăcere să citesc episodul spiritual nr.5. Din câte pot să observ, atât în marea majoritate a celorlalte vieţi, cât şi în cea actuală am avut părinţi negustori aparţinând clasei mijlocii. Tatăl meu avea un magazin alimentar, iar de cele mai multe ori rămâneam în locul lui pentru a vinde şi interacţionam cu persoanele care veneau să cumpere. Oricât am încercat să îmi îndrept atenţia spre alte domenii, destinul a făcut în aşa fel încât m-a reorientat înspre ramura economiei. În felul acesta, am înţeles cât este de important să nu te împotriveşti destinului şi să primeşti cu braţele deschise ceea ce are să-ţi ofere.

La fel ca şi Lurma, pe vremea când eram copil îmi plăcea tare mult să pictez atunci când aveam mai mult timp liber. Eu, spre deosebire de ea, nu eram extraordinar de talentată în arta picturii, însă o înclinaţie înspre aşa ceva aveam.

Am rămas plăcut surprinsă de legătura pe care am avut-o cu Edgar. Nu este de mirare de ce în viaţa aceasta îmi doresc tare mult să am un băieţel şi mai ales am înţeles de ce îmi place atât de mult natura, indiferent de vreme.

Lurma a dat dovadă că e femeie puternică acceptând să o crească pe Leni şi mai ales să rămână alături de soţul ei, cu toate că acesta nu a fost un soţ exemplar. În viaţa actuală, întotdeauna am avut un anumit dezgust faţă de bărbaţii care nu sunt fideli. Acum am înţeles de ce mereu aveam acea frică în străfundul sufletului meu. Legat de viitorul meu soţ, cu siguranţă am să-i cercetez trecutul!

În viaţa actuală, mai mereu m-am ferit de astfel de mijloace de transport nesigure, neînţelegând însă de ce anume mă feream.”

ANCA-ELENA
8 septembrie 2014
Australia

Episodul 6: DARRL

Am ajuns la episodul spiritual nr.6, a cărui eroină este suedeza DARRL. S-a născut în localitatea portuară Gavle, situată în estul Suediei, pe ţărmul Golfului Botnic. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1413-1486. Krugg (tatăl) şi Ruln (mama) îşi întreţineau cu mare greutate cei 3 copii. DARRL, unica fată, avea doi fraţi mai mici. Lassung era cu 2 ani mai tânăr decât ea, iar Nordil, cu 6 ani. Krugg, om simplu, fără studii, muncea cu ziua pe la diverse familii, unde le tăia lemnele necesare în gospodărie. Nevasta lui, Ruln, trudea zi şi noapte, ocupându-se de treburile casei, de creşterea copiilor, iar după miezul nopţii împletea haine din lână şi cosea cojoace. DARRL părea că va avea aceeaşi soartă nefericită ca mama ei, dar se născuse totuşi plină de noroc.

Fata împlinise 3 ani când Rollan, fratele lui Krugg, le-a trimis o scrisoare prin care îi invita să se mute pe moşia lui din Norvegia. Localitatea se numea Alfarheimr (denumirea ulterioară, Elverum) şi era situată în estul Norvegiei, pe malul fluviului Glomma (Glama), care se varsă în Marea Nordului. Comerţul cu barca pe apa fluviului a facilitat îmbogăţirea unor imigranţi săraci cum era suedezul Rollan. După o călătorie grea cu durata de câteva săptămâni, Krugg şi familia lui au sosit în casa lui Rollan. Acesta şi-a ajutat fratele să îşi găsească o casă potrivită, luându-l apoi ca partener la comerţul pe apa fluviului.

La acea vreme, Norvegia şi Suedia erau două ţări surori. În anul 1389, regina Margareta a Danemarcei şi Norvegiei fusese proclamată regină a Suediei. În 1397, ea a realizat Uniunea de la Kalmar a celor 3 state, sub hegemonia Danemarcei. Această uniune a rămas în vigoare până în anul 1523. Eroina noastră, DARRL, a locuit în Norvegia timp de 17 ani, până la imigrarea în Franţa. În această perioadă, Norvegia a fost condusă de Erik III de Pomerania, rege al Danemarcei şi al Suediei.

Mătuşa Gradl, soţia lui Rollan, a ajutat-o pe cumnata Ruln la creşterea băieţilor, care nu întârziaseră să vină pe lume. Gradl nu avea copii, dar iubea copiii tuturor femeilor pe care le cunoştea şi se făcea utilă ajutând unde era nevoie. Grija ei maternă a avut un rol decisiv în viitorul nepoatei DARRL. Discutând cu Gothar, fiul unei prietene, a pus la cale căsătoria lui cu DARRL. Tânărul împlinise 29 de ani, iar fata, 18.

Sosind din Franţa, unde locuia din copilărie şi făcuse avere prin comerţul naval, Gothar i-a fost prezentat lui DARRL ca un posibil soţ. Convenindu-i fata, ea nu a avut dreptul să se împotrivească. S-au cununat în Alfarheimr, stabilindu-şi domiciliul într-o casă cumpărată de Gothar. După o lună, soţul şi-a lăsat nevasta în grija rudelor, fiind nevoit să pornească la drum, fiindcă treburile lui negustoreşti nu sufereau amânare. În următorii 2 ani, Gothar a sosit să îşi vadă nevastă de câteva ori, plecând grăbit în mai puţin de o lună.

Tocmai când credea că va rămâne singură toată viaţa, i-a sosit bărbatul într-o noapte zbuciumată de furtună. DARRL împlinise 20 de

ani, se maturizase de tristeţe, neştiind ce se va mai întâmpla cu ea. Sosirea lui Gothar i-a produs o bucurie imensă. El a anunţat-o că vor pleca spre Franţa, unde vor locui împreună până la sfârşitul zilelor. Ajunsă în Franţa, la Dieppe (Deppa), oraş comercial renumit, aşezat pe ţărmul Mării Mânecii, modesta DARRL s-a simţit la început stingheră în casa veche şi răcoroasă moştenită de Gothar de la părinţi. Amândoi muriseră cu 10 ani în urmă, din cauza unei epidemii de ciumă care ucisese majoritatea locuitorilor oraşului. Gothar scăpase cu viaţă, deoarece se afla în Asia Mică, unde locuise câţiva ani, făcând bani din comerţ.

Ajutată de două servitoare, DARRL s-a ocupat de gospodărie şi de creşterea fiului lor, Lundig. Băiatul venise în familie ca un dar ceresc, când mama lui avea 23 de ani. După naşterea lui, DARRL a pierdut câteva sarcini, timp de câţiva ani nereuşind să devină din nou mamă.

Gothar era în stare de orice sacrificiu pentru a strânge cât mai multă avere. Înainte de a şi-o aduce pe DARRL în casă, primise o moştenire de la o doamnă bătrână, care îi ţinuse loc de mamă, după ce îi muriseră părinţii. Doamna Evelyne îi lăsase prin testament moşia de la ţară, casa în care locuise cu soţul ei (decedat pe vremea când era tânără), banii ascunşi în casă şi titlul nobiliar de baroană. Neavând copii, ţinuse mult la Gothar, fiul celei mai bune prietene.

Deşi se ocupa cu marinăria comercială, Gothar era un bărbat cu ştiinţă de carte şi o bună educaţie, corespunzătoare unui bărbat din lumea celor cu avere. Dorind ca soţia lui să se ridice la nivelul său, a dat-o în grija nevestei preotului din parohia lor, care îi era bun prieten. Doamne Anette a învăţat-o carte pe DARRL în limba vorbită prin partea locului. Gothar, deşi lipsea mult de acasă, a avut grijă de emanciparea nevestei, ducând-o în numeroase călătorii prin Franţa şi peste hotare. În primii 3 ani, până la naşterea băiatului, au vizitat localităţi din vestul Franţei, Portugalia şi sudul Spaniei. Lundig împlinind 5 anişori, l-au luat în călătoriile pe mare şi pe uscat. Timp de 53 de ani, cât i-a fost dat să trăiască în Franţa, DARRL a călătorit mult, cunoscând oraşe şi ţinuturi, învăţând să se exprime în câteva limbi. Călătoriile o pasionau, fiindcă simţea mereu nevoia să evadeze din atmosfera monotonă a casei.

Lundig s-a căsătorit la 30 de ani, după ce vizitase mai multe ţări, unde făcuse comerţ cu obiecte din metale preţioase. Averea lui devenise mai mare decât a părinţilor după ce îşi primise partea lui de moştenire.

La 73 de ani, DARRL îşi presimţea sfârşitul. În urmă cu 3 ani îşi făcuse testamentul, prin care îi lăsase fiului ei tot ce avea, inclusiv imensa colecţie de suveniruri aduse din toate călătoriile. Lundig îi semăna leit atât la înfăţişare, cât şi la obiceiuri. Pe lângă pasiunea pentru călătorii, moştenită de la ambii părinţi, avea şi plăcerea colecţionării obiectelor tradiţionale destinate turiştilor, specifică mamei sale. DARRL ar fi trăit mai mult de 73 de ani dacă nu i s-ar fi agravat reumatismul provocat de clima umedă din Dieppe şi de zidurile reci ale casei. Sufletul i-a părăsit

trupul slăbit de boală într-o dimineaţă ceţoasă, când ploaia se pregătea să se reverse peste oraş.

Nina Petre
11 septembrie 2014

COMENTARIUL ANCĂI-ELENA

„Viaţa eroinei suedeze se aseamănă extraordinar de mult cu visele pe care mi le făcusem cu 5 ani în urmă. Bineînţeles că, după trecerea acestor ani, mi-am schimbat mult perspectiva legat de ceea ce îmi doresc cu adevărat în viaţă.

La fel ca şi Darrl, am pornit de undeva de jos, trăind mereu cu speranţa că voi reuşi să mă ridic la un anumit nivel profesional şi intelectual.

De când mă ştiu, am avut o pasiune pentru călătorii şi dintotdeauna mi-am dorit să mă realizez pe plan financiar pentru a-mi îndeplini visul. Australia a fost singura mea şansă pentru a reuşi să duc la bun sfârşit ceea ce mi-am propus."

ANCA-ELENA
6 octombrie 2014
Australia

Episodul 7: TEODORO

Episodul nr.7 îl are ca erou pe portughezul TEODORO SIGAS. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1326-1377. TEODORO s-a născut în localitatea Gondomar, situată la est de Porto, în apropierea fluviului Douro, care se varsă în Oceanul Atlantic. Dianoso, tatăl lui, avea o vie în afara localităţii, unde muncea toată săptămâna. Nevasta lui, Anelia, se ocupa de două gospodării: cea din Gondomar şi cea de la ţară. La creşterea copiilor a ajutat-o mult sora ei, Amalia, rămasă văduvă la 20 de ani.

TEODORO, cel mai mic dintre copiii Aneliei, avea trei surori mai în vârstă. Analuisa, sora cea mică, avea cu 4 ani mai mult decât el. Mariceda era cu 3 ani mai mare decât Analuisa. Noxia, sora lor, era cu 5 ani mai în vârstă decât Mariceda. Fetele, până când s-au măritat, şi-au ajutat mama la treburile gospodăreşti, Anelia având astfel timp destul pentru a-şi ajuta bărbatul la vie şi în oraş, la comercializarea butoaielor cu vin.

La 16 ani, TEODORO a devenit vânzător de vinuri într-o baracă de lângă casă. Tatăl lui îl lua deseori când pleca spre Porto, având căruţa plină cu butoaie. Vinul lor se vindea bine pe corăbiile engleze care soseau deseori în Porto.

Unul dintre negustorii prieteni cu Dianoso avea o fată frumoasă, pe care TEODORO a cunoscut-o într-o zi când venise cu tatăl ei în port. Cei doi, tatăl şi fiul, i-au făcut câteva vizite acasă negustorului, cerându-i fata

de nevastă şi făcând planuri de viitor. Adelita împlinise 16 ani, fiind considerată de toată lumea drept o fată bună pentru căsătorie. Nunta s-a făcut în casa părinţilor Adelitei, suficient de mare pentru a adăposti două familii. Noxia, sora cea mare a lui TEODORO, le-a fost naşă împreună cu soţul ei, Jonas.

La 18 ani, TEODORO şi-a început viaţa de familie, dedicându-se apoi comerţului maritim cu vinuri. Făcea drumuri la via lui Dianoso, lua butoaiele şi aştepta câte un comandant de corabie dispus să îl transporte cu tot cu marfă spre un port britanic. Fiecare călătorie devenise profitabilă, sporind averea tinerei familii.

Adelita, devenită mamă la 17 ani, a născut-o pe frumoasa Menucia. După 3 ani a sosit Taudo, fiul cel mare. După încă 4 ani, Taudo s-a trezit că are un frăţior, Eusebio. Tatăl lor călătorea mult, plecând cu butoaie, revenind apoi cu pungi pline cu bani.

Ţara devenise prosperă încă dinaintea naşterii lui TEODORO, în timpul domniei regelui Diniz (1279-1325). Încurajând dezvoltarea agriculturii şi a comerţului, acesta a asigurat dezvoltarea economică a Portugaliei. În timpul vieţii lui TEODORO, ţara lui s-a aflat sub domnia a 3 regi ce aparţineau dinastiei de Burgundia: Afonso IV (1325-1357); Pedro I (1357-1367); Fernando (1367-1383).

TEODORO, care urmase doar 4 clase în mica şcoală catolică din oraş, a avut grijă ca fata şi băieţii lui să urmeze 7 clase. Cu Menucia făcuse o afacere bună, dându-i-o de nevastă unui notar, unde îşi făcea actele mai importante cu diverşi negustori. Taudo şi Eusebio, ajungând la vârsta adolescenţei, l-au scutit de drumurile spre insulele britanice, preluându-i afacerea cu transportul vinurilor.

La 45 de ani, TEODORO avea un mic restaurant aproape de port şi un depozit unde îşi stoca bunurile aduse de la ţară. Ferma moştenită de la Dianoso era îngrijită de un administrator şi de ţăranii din sat. Dianoso murise după naşterea lui Eusebio, cel mai mic dintre nepoţii lui. TEODORO avea angajaţi pentru toate treburile, mulţumindu-se doar cu supravegherea bunul mers al activităţii din depozit şi restaurant. Având mulţi prieteni, majoritatea clienţi, era nevoit să consume zilnic multe pahare cu vin. Seara îl aduceau prietenii acasă, el abia reuşind să se mai ţină pe picioare.

La 51 de ani era un om bolnav, dar fericit. Copiii se aflau cu toţii la casele lor, nepoţii creşteau văzând cu ochii, averea sporea din negustoria lui, iar nevasta, Adelita, nu mai contenea cu vizitele la copiii ei. Pe TEODORO îl durea ficatul de multă vreme, boala fiind pusă pe seama tinereţii consumate în muncă grea şi drumuri nenumărate. Îşi calma durerile cu pahare de vin roşu, considerându-l drept cel mai eficient medicament din câte se puteau găsi în oraşul său.

Într-o seară ploioasă, a plecat singur din restaurant. Avea tensiunea mare, se sufoca, simţind nevoia să se plimbe pe stradă. Ameţit de băutură cum era, nu s-a ferit la timp de o caleaşcă grăbită, care l-a aruncat pe jos. Boierul din vehicul, coborând să vadă de ce s-au speriat caii, l-a

recunoscut pe TEODORO. Dus de urgenţă în casa unui medic, nu a supravieţuit nici până la ziuă. Rana de la cap dovedea o vătămare a creierului, ce provocase o comoţie cerebrală. TEODORO s-a stins fără dureri şi fără să-şi fi dat seama ce se întâmplase cu el.

Familia numeroasă l-a îngropat cu mare fast şi l-a jelit ani de zile. Pentru copiii lui, nepoţi şi strănepoţi, TEODORO fusese conducătorul suprem, binefăcătorul tuturor, iniţiatorul exportului de vinuri produse pe moşia de lângă Gondomar.

El a reprezentat un model de negustor cinstit, om dedicat muncii profitabile şi familiei sale, pe care a iubit-o până la moarte. I-a plăcut să îşi trăiască viaţa cu intensitate: a muncit până la epuizare, a iubit din tot sufletul, a ajutat numeroşi oameni săraci. Pe mulţi i-a angajat în comerţ şi la vie, salvându-le familiile de la foamete. Fiecare dintre copiii lui a primit la nuntă câte o bucată de grădină la ţară, o casă la oraş plus un săculeţ cu monezi de aur. Sorbindu-şi paharele cu vin, simţea că nu trăise degeaba. Vinul însemnase însăşi viaţa lui, deşi, de la o vreme, presimţea că de la prea multă băutură i se va trage sfârşitul.

Nina Petre
24 octombrie 2014

COMENTARIUL ANCĂI-ELENA

„Portughezul Teodoro este într-adevăr un strămoş spiritual de la care am ce învăţa şi totodată datorită lui am putut să înţeleg de ce în viaţa reală mi-a plăcut atât de mult distracţia. Pe vremea când eram studentă aveam şi o melodie preferată şi anume: Bun îi vinu' ghiurghiuliu :). Îmi amintesc că mama mereu mă atenţiona şi-mi spunea că în viaţă trebuie să ai un echilibru în toate. O ascultam eu, dar când era vorba de distracţie, uitam de toate.

Din păcate, a trebuit să sufăr pentru a ajunge să înţeleg cât este de important să fii chibzuit. Pot să vă spun că mi-a plăcut tare mult să beau vin, şi în prezent îmi place, însă acum îl consum cu moderaţie.

În ceea ce priveşte priceperea pentru comerţ, cu ceva vreme în urmă am avut nişte experienţe care m-au surprins. Observasem că am o astfel de înclinaţie, însă nu prea am dat importanţă."

ANCA-ELENA
15 noiembrie 2014
Australia

Episodul 8: KYENNA

Episodul spiritual nr.8 o are ca eroină pe KYENNA. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1268-1315. KYENNA s-a născut în localitatea Sannat, aflată pe insula malteză Gozo. La acea vreme, insulele Maltei aparţineau Regatului Siciliei.

Datorită poziţiei geografice cheie, la trecerea din vestul spre estul Mării Mediterane, Malta a fost disputată de-a lungul istoriei de puterile interesate în controlul acestei baze maritime cu o valoare strategică deosebită. Înaintea erei noastre, Malta a fost colonizată de fenicieni (în limbajul fenicienilor, „malta” însemna refugiu), de cartaginezi, de romani (aceştia au stăpânit-o până în anul 395). Au urmat vandalii şi ostrogoţii (în secolele 5-6), bizantinii (între 533-870). În 870 a fost cucerită de arabi. În anul 1090, Malta a ajuns sub stăpânirea normanzilor lui Roger de Hauteville, fiind ataşată Regatului Siciliei. Istoria Maltei a fost puternic condiţionată de poziţia geografică a arhipelagului, potrivită pentru comerţ şi controlul militar al rutelor maritime din Marea Mediterană.

Părinţii KYENNEI erau oameni modeşti, mici meseriaşi. Romard (tatăl) repara încălţămintea localnicilor, câştigând puţin, doar atât cât să îşi hrănească familia. Nevasta lui, Yadha, cosea haine pentru femei. Devenise mamă de 6 ori, dar 5 dintre copii fuseseră ucişi de frecventele epidemii care secerau anual numeroşi locuitori ai insulei. Unica supravieţuitoare, KYENNA, ajunsese la 15 ani, frumuseţea ei devenind tentantă pentru bărbaţii dornici de însurătoare.

În Sannat sosea de câteva ori pe an un marinar tânăr ai cărui părinţi erau originari din Antiohia. Selim avea un unchi stabilit în Sannat, căruia îi aducea veşti despre părinţii lui, stabiliţi în localitatea portuară Marfa de pe marea insulă din sud numită Malta. În anul 1260 împlinise 23 de ani. Ştiind că părinţii KYENNEI erau săraci, Selim le-a oferit o sumă mare de bani în schimbul fetei. Învoiala s-a făcut, KYENNA ajungând astfel în proprietatea tânărului marinar.

Casa lui Selim din Marfa era nouă, nu prea mare, dar suficient de încăpătoare pentru adăpostirea unei familii numeroase. Părinţii lui Selim, Iged şi Nayla, locuiau în apropiere. KYENNA, deşi foarte tânără, şi-a luat în primire atribuţiile de nevastă, ajutată de două sclave cumpărate de bărbatul ei din Tripoli.

Devenind mamă a 4 copii, KYENNA a îngropat doi dintre ei, răpuşi de boli grave. Au rămas în viaţă doi băieţi: Nokad, născut de mama lui la 18 ani, şi Rudik, cu 8 ani mai tânăr decât el. Foarte mulţumit de copiii lui, Selim sosea din călătorii încărcat cu surprize în bani şi obiecte. Se purta frumos în familie, nearătându-se vreodată supărat sau nemulţumit de poznele băieţilor.

Despre munca pe corabie nu le povestea mai nimic, fiindu-i adesea ruşine pentru isprăvile sale marinăreşti. Lucra pe un vas comercial aflat sub pavilion sicilian, patronul său locuind în Palermo. Comandantul navei, originar din Antiohia, ca şi părinţii lui Selim, era un marinar pirat cu multă experienţă în prădarea corăbiilor rivale de provenienţă veneţiană şi genoveză. Vânzarea mărfurilor provenite din aceste oraşe în porturile din estul Mediteranei şi nordul Africii îi aducea patronului sicilian venituri imense. Marinarul Selim se îmbogăţea şi el, într-o mică

măsură, prin vânzarea cotei-parte din fiecare captură primită de la comandantul corăbiei.

După naşterea primului său copil, Selim a devenit din ce în ce mai avid de bani. Ambiţia îl îndemna să îşi cumpere propria corabie, să facă şi el comerţ pe Mediterana, dar fără piraterie. Fiul cel mare, Nokad, împlinind 18 ani, a primit în dar de la tatăl său jumătate din dreptul de proprietate asupra corăbiei recent cumpărate de acesta. Amândoi, tată şi fiu, norocoşi din fire, au făcut afaceri importante transportând mărfuri între marile oraşe comerciale de pe ţărmul Mediteranei.

Mereu nedespărţit de tatăl său, Nokad a aflat uşor că Selim mai avea 4 neveste, pe care le întreţinea împreună cu copiii lor. Una locuia în Antiohia, alta în Tripoli, a treia în Alexandria şi ultima chiar în apropiere de Marfa. KYENNA şi Rudik nu ştiau nimic despre tânăra Ellina, mama a doi copii, al căror tată era chiar Selim. Acceptând situaţia, Nokad le ducea uneori bani, la rugămintea lui Selim. Ellina avea două fetiţe, pe care Nokad le-a îndrăgit de cum le-a văzut prima dată.

În anul 1315 KYENNA împlinise 47 de ani, iar soţul ei, 55. Rivala cea tânără, Ellina, dorea ca tatăl fetelor ei să iasă la lumină. Dar KYENNA era sănătoasă, avea un soţ cumsecade, iar fiii ei se bucurau de mult respect în Marfa. Nokad se căsătorise şi avea doi copii. Rudik, la 21 de ani, călătorea pe corabia familiei, ajutându-şi tatăl şi fratele. Familia lui Selim era foarte unită. KYENNA, cu răbdarea ei obişnuită, ştiuse să menţină echilibrul şi iubirea între membrii propriei familii, cât şi bunele relaţii cu toate rudele. În mod evident, nu existau motive întemeiate ca Selim să se despartă de KYENNA, prima lui nevastă, pe care i-o cunoştea toată lumea din oraş.

Îndemnată de mama ei, o vrăjitoare despre care femeile discutau în şoaptă, ambiţioasa Ellina i-a pus gând rău KYENNEI, considerând că şi ea are dreptul să-i fie o adevărată nevastă lui Selim. Mama ei, vrăjitoarea Kirra, şi-a procurat un praf ucigător adus de un marinar tocmai din Tripoli. Otrava avea efect instantaneu, conţinând venin de şarpe. Kirra şi-a oferit serviciile de ghicitoare, folosindu-se de o prietenă a KYENNEI. Adusă de aceasta în vizită, i-a spus KYENNEI că bărbatul ei avea să sosească de la drum bolnav, din cauza farmecelor unei femei din Maroc. I-a dat un praf maroniu, spunându-i să îl înghită, pentru alungarea răului care i se apropia de casă. După plecarea vrăjitoarei, KYENNA s-a simţit fără putere. Crezând că s-a îmbolnăvit, a înghiţit jumătate din praful adus de Kirra. După un minut, a rămas fără suflare.

Drama dispariţiei dragei lui KYENNA i-a distrus viaţa lui Selim. Nemaifiind în stare să plece la drum pe mare, s-a închis în casă, trăind cu mâncarea făcută de unica servitoare, o bătrână care nu voise să îl părăsească. Nokad şi Rudik îl vizitau când aveau timp, iar copiii lor l-au îndrăgit mult, străduindu-se să îl înveselească, povestindu-i situaţii comice de prin oraş. Timp de 4 ani, cât i-a mai fost dat să trăiască după moartea KYENNEI, Selim şi-a meritat porecla de „pustnic”. Le dăduse copiilor lui tot ce avea, casa golită de mobilă semănând cu o chilie.

KYENNA reprezentase pentru el soţia perfectă, gospodina cea mai pricepută, femeia cea mai cinstită dintre toate nevestele lui. S-a grăbit să plece după ea, tăindu-şi venele de la ambele mâini.

Nina Petre
23 noiembrie 2014

COMENTARIUL ANCĂI-ELENA

„Episodul nr.8 m-a cam surprins, deoarece este pentru prima dată când personajul moare din pricina faptului că altcineva a atentat la viaţa acestuia. KYENNA are aceleaşi caracteristici pozitive pe care le deţin şi eu în această viaţă.

M-a cam pus pe gânduri faptul că istoria s-a repetat şi eroina noastră a avut parte de un soţ care nu a fost deloc fidel. Această situaţie mă determină să fiu foarte atentă atunci când voi hotărî să-mi întemeiez o familie.

În această viaţă mereu m-am ferit de rivalităţi în dragoste. Ba chiar de multe ori am fost acuzată de către cei din jurul meu că nu ştiu să lupt pentru persoana iubită. Fiecare este liber să aleagă pe cine doreşte să aibă alături. Mereu am trăit cu ideea că „ce este al meu este pus deoparte”. Setea de răzbunare este una dintre cele mai urâte sentimente pe care le poate avea o fiinţă umană. Această energie negativă nu face altceva decât să te distrugă pe tine ca persoană din punct de vedere fizic, psihic şi spiritual.

Într-adevăr, otrăvirea KYENNEI mi-a transmis o anumită sensibilitate şi pot să vă spun că, în urma unor teste făcute, am aflat că sunt alergică la anumite substanţe.”

ANCA-ELENA
10 decembrie 2014
Australia

CLARA

Prezentare

CLARA este un om înzestrat cu multă sensibilitate şi o intuiţie bine dezvoltată. Preocupată de ideea evoluţiei spirituale, practică diverse forme de meditaţie, la care adaugă lectura unui număr impresionant de cărţi cu profil ezoteric. Nu suportă vulgaritatea şi agresivitatea din comportamentul uman, iar violenţa faţă de fiinţele necuvântătoare o impresionează puternic şi o umple de revoltă. Îşi educă fiul în aşa fel încât să se comporte ca un om paşnic, altruist, pregătit în orice moment să îşi ajute semenii.

Nina Petre
29 ianuarie 2014

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Atena Xauli (1896-1945)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Sanita Ridis (1802-1874)
- Dal Jinao (1713-1786)

EPISODUL 2 - SANITA

Episodul spiritual nr.2 ne-a adus tot în America de Sud, dar de data aceasta în sudul continentului şi în nordul friguroasei regiuni Patagonia. Eroina acestui episod este SANITA RIDIS, care a trăit între anii 1802-1874. Părinţii ei, Nastino şi Carminia, emigranţi spanioli, au căutat o zonă mai puţin aglomerată de pe ţărmul Oceanului Atlantic, fiind mari iubitori de natură şi animale. S-au stabilit într-o mică localitate portuară încă nedezvoltată economic, unde imigranţii soseau săptămânal, fiind debarcaţi de pe navele supraaglomerate sosite din Europa şi de pe alte continente. La începutul secolului 20, micul port de altădată s-a dezvoltat ca un orăşel prosper, primind denumirea de Puerto Lobos. El este situat pe malul Golfului San Matias, la hotarul dintre regiunile Chubut (la sud) şi Rio Negro (la nord), dar şi în nordul fenomenalei regiuni Patagonia. Nastino, având meseria de tehnician veterinar, şi-a găsit repede ce se lucreze, fiind chemat în localitate şi în afara ei mai ales pentru îngrijirea cailor şi a câinilor din gospodăriile populaţiei. Carminia, femeie simplă,

fără ştiinţă de carte, foarte harnică şi plăcută la vedere, şi-a oferit serviciile de menajeră unor familii înstărite, făcându-se astfel cunoscută ca fiind un bun ajutor la munca de întreţinere a locuinţelor. Având doar doi copii, soţii Ridis s-au descurcat bine cu îngrijirea lor, oferindu-le strictul necesar pentru a creşte sănătoşi.

Fata, SANITA, devenind o bună gospodină ca şi mama ei, a învăţat puţină carte de la fratele ei mai mare, Rullo, băiatul reuşind să urmeze clasele de şcoală generală în clădirea parohiei. Grăbindu-se la muncă, fata a intrat ca vânzătoare la un negustor de cereale, fiind nevoită să ajute zilnic doi băieţi la căratul greilor saci plini cu marfă. Avea 15 ani când şi-a început dificila muncă, dar fiind voinică şi înaltă, a devenit treptat un angajat de nădejde al patronului. Muncind la depozitul din care toată lumea cumpăra făină, SANITA devenise o persoană cunoscută şi agreată de mulţi clienţi, unii dintre ei chiar gândindu-se la ea ca la o posibilă soţie. Fetei nu prea îi stătea mintea la băieţi, dar împlinind 21 de ani, a început să-i privească mai atent pe cei care îi cereau prietenia.

Singurul cu adevărat serios i s-a părut a fi medicul veterinar, sosit de curând din Spania, unde îşi urmase studiile de medicină veterinară. Augusto Rojas, ajuns la frumoasa vârstă de 29 de ani, era dornic de libertate şi o viaţă apropiată de natură, la fel ca părinţii Sanitei. Stabilit în mica localitate portuară împreună cu părinţii, tânărul i-a propus lui Nastino să lucreze împreună, asociindu-se astfel în dificila muncă de ajutorare a necuvântătoarelor domestice. Cunoscând-o mai bine pe SANITA prin intermediul tatălui ei, Augusto i-a trecut cu vederea lipsa de studii, descoperindu-i alte calităţi care l-au convins să o ceară în căsătorie: frumuseţea fizică deosebită, inteligenţa ce i se citea uşor în priviri, seriozitatea în comportament şi mai ales hărnicia, pe care i-o cunoştea tot oraşul.

Nunta s-a făcut, iar tânăra pereche şi-a stabilit domiciliul în casa cumpărată de părinţii lui Augusto. SANITA, nedorind să stea degeaba acasă, şi-a continuat munca la depozit încă 2 ani, până la naşterea primului copil, Sabrina. Fetiţa frumoasă şi simpatică a aşteptat 4 ani până când mămica ei i-a dăruit-o pe surioara mai mică, Astrida. După încă 3 ani, a apărut în sfârşit mult doritul băieţel, care a primit numele de Jorge. Familia se considera astfel împlinită şi foarte fericită. Cei trei copii au crescut într-o atmosferă de iubire, armonie şi respect faţă de animale şi faţă de oamenii săraci, care trăiau în mizerie şi sărăcie cruntă. Ţara trecea prin mari frământări politice şi sociale, iar Augusto împreună cu tatăl şi socrul său se considerau a fi de partea poporului puternic exploatat de marii proprietari ai plantaţiilor aducătoare de venituri uriaşe.

Părinţii SANITEI, părăsind Spania în căutarea norocului de peste ocean, sosiseră în ţara numită Viceregatul spaniol din Rio de la Plata. Curând au aflat despre sentimentele antispaniole crescânde ale populaţiei din zonele aglomerate, acestea fiind generate de monopolul comercial întreţinut de Spania. În anul 1810, pe când SANITA era încă

micuţă, a fost înfiinţată la Buenos Aires o juntă revoluţionară creolă care, profitând de ocuparea Spaniei de către Napoleon, l-a detronat pe vicerege, creând un guvern provizoriu al Provinciilor Unite din Rio de la Plata. Trupele spaniole au fost învinse în bătălia de la San Lorenzo, în anul 1816 declarându-se independenţa acestor provincii.

În februarie 1826, pe când SANITA avea 24 de ani, a fost proclamată Republica Federativă Argentina. După 3 ani, marele moşier Juan Manuel de Rosas, devenind guvernator al statului Buenos Aires, a început colonizarea intensă a Patagoniei. Abolirea sclaviei avusese loc în anul 1813, dar marii proprietari de plantaţii foloseau în continuare muncitorii agricoli prost plătiţi, o masă de exploataţi formată din indigeni patagonezi, creoli, negri şi imigranţi necăjiţi sosiţi de pe alte continente, mai ales din Europa. Colonizarea Patagoniei începută de Rosas a fost continuată de succesorul său, preşedintele Bartolome Mitre.

În mod evident, şi Puerto Lobos urma să se dezvolte ca un orăşel prosper. Bunăstarea crescândă a unei părţi din populaţie s-a putut observa şi în creşterea numărului de animale care aveau nevoie de asistenţă medicală. Deşi munceau zi de zi, călătorind ziua şi noaptea spre gospodăriile clienţilor, Augusto şi Nastino se considerau norocoşi, fiindcă visele lor din tinereţe se împliniseră. Copiii soţilor Rojas creşteau văzând cu ochii, părinţii având grijă să îi trimită la şcoală.

SANITA, reluându-şi munca de comerciant, îşi deschisese un mic magazin în care vindea dulciuri şi plante medicinale aduse de Augusto din zonele rurale. Jorge, fiul lor, dorea să devină bancher, fiindcă auzise la şcoală că bancherii erau foarte bogaţi. Trimis la Buenos Aires pentru studii economice în noua Universitate deschisă în anul 1821, băiatul a devenit licenţiat în Economie şi Finanţe. Revenit în târguşorul natal, Jorge s-a lansat în afacerile cu zahăr şi cafea, care i-au adus o avere imensă. Surorile lui şi-au ajutat mama la lucru în micuţul ei magazin până când s-au măritat, aşezându-se la casele lor.

SANITA a trăit cu 15 ani mai mult decât soţul ei. Augusto decedase la 57 de ani, din cauza unei boli de piele pe care o luase de la câine grav bolnav. Omul nu reuşise să scape de cumplita boală nici cu ştiinţa lui şi nici cu leacurile băştinaşilor patagonezi. SANITA l-a plâns îndelung ani de zile, până când moartea s-a îndurat de ea, oprindu-i cursul vieţii. La trup rămăsese voinică, dar inima nu a mai putut îndura dorul de bărbatul care o făcuse fericită.

Nina Petre
6 iunie 2013

COMENTARIUL CLAREI

„Nu numai soţul actual este încărcat negativ, au fost şi mai sunt şi ceilalţi membri din familiile care le-am accesat: ai mei (mama, tata, mătuşa, bunica, frate, care sunt foarte negativi emoţional şi mental), ai

soţiilor (membrii de familie, mai ales setul 2, sunt toţi paranoici, nici unul nu a scăpat, până la tânăra generaţie).

De unde atîta negativitate, ego-ul victimei, intoleranţă şi dominare?”

Clara
14 iunie 2013
Germania

EPISODUL 3 - DAL

Eroul episodului spiritual nr.3 este chinezul DAL JINAO. El a trăit între anii 1713-1786. DAL s-a născut în străvechiul oraş Nanjing (Nankin), situat în China centrală, centrul administrativ al provinciei Jiangsu şi port la fluviul Chang Jiang (Yangtzu Jiang). Fondat înainte de era noastră, oraşul a fost de mai multe ori capitală a Chinei, cunoscând apogeul sub dinastia Ming (1368-1644). În perioada vieţii eroului nostru, capitala Imperiului Chinez se afla în Beijing (Pekin).

Părinţii lui DAL erau foarte bogaţi, aparţinând castei persoanelor „cu vază”, numită „casta învăţată”. Membrii acestei caste se numeau *sensi* (*gentry* fiind denumirea europeană). Soţii Hang (tatăl) şi Sun (mama) au avut trei copii: unica fată, Xid, şi cei doi băieţi, DAL şi Dahjo.

În timpul vieţii lui DAL, China a fost condusă de 3 împăraţi din dinastia manciurienilor (manciu): K’ang-hsi (1713-1722), Yung-cheng (1722-1736) şi Ch’ien-lung (1736-1786). Manciuria, regiune a Chinei situată în partea nord-estică a ţării, locuită de o populaţie nomadă, era supusă parţial Imperiului Chinez încă din secolul 3 î.e.n. În 1644, triburile din nordul provinciei au format o confederaţie care l-a detronat pe împăratul chinez al dinastiei Ming, dând viaţă noii dinastii manciuriene Ch’ing, care a domnit în China până în anul 1911. Dinastia Ch’ing a creat aşa numitul stat confucianist. Primii 9 ani din viaţa ai lui DAL au fost ultimii de domnie a celebrului împărat K’ang-hsi, promotor al confucianismului, poliglot (cunoştea şi limba latină), bun matematician, autor al unor cărţi de mare valoare. În timpul domniei sale, în China au avut loc numeroase realizări culturale.

Tatăl lui DAL era funcţionar superior, fiind guvernatorul provinciei a cărei capitală era Nanjing. Om de mare cultură, Hang devenise guvernator după ce promovase cu rezultate strălucite mai multe examene complicate, nefiind nevoit să le dea şpagă examinatorilor, după cum era obiceiul vremii. El şi soţia lui, Sun, şi-au crescut cei trei copii în mod ireproşabil, asigurându-le accesul necesar la izvoarele culturii străvechi şi la mijloacele moderne prielnice dezvoltării lor ca personalităţi puternice.

Fata lor, Xid, s-a căsătorit cu un mare proprietar de pământuri, plecând la reşedinţa lui din nordul regiunii. Cei doi băieţi, DAL şi Dahjo, educaţi cu profesori la domiciliu, mari învăţaţi ai oraşului, au beneficiat şi de o exigentă instrucţie militară, absolut necesară bărbaţilor ce aparţineau castei învăţaţilor. Instrucţia militară a lui DAL a durat 6 ani,

băiatul începând-o la 18 ani şi terminând-o la 24 de ani. În următorii 5 ani, el s-a pregătit intens pentru a deveni *mandarin*, adică înalt funcţionar imperial. Ultimul examen pe care l-a dat pentru a obţine înaltul titlu a avut loc la 29 de ani, necesitând cunoaşterea doctrinei lui Confucius. Promovând acest ultim examen, a primit titlul de înalt funcţionar militar al Imperiului. Examenele promovate de el timp de 5 ani i-au evaluat, în principal, cultura literară şi istorică, mai puţin competenţele specifice.

Pentru angajarea pe înalta funcţie, a fost nevoit să se căsătorească, stima şi respectul întregii populaţii fiindu-i absolut necesare. Şi-a adus-o drept soţie pe frumoasa Lirro, o fată de 19 ani, provenind şi ea dintr-o familie bogată. Foarte cultă şi extrem de bine educată, Lirro, pictoriţă în timpul liber, i-a fost lui DAL o soţie devotată, dăruindu-i un singur copil. Fiul lor, Zhu-kin, a fost născut de mama lui la 23 de ani, adică în anul 1746.

Ţara se afla sub conducerea împăratului Ch'ien-lung, imperiul său atingând expansiunea teritorială maximă. China trecea printr-o perioadă de prosperitate economică. În rândul marilor funcţionari şi al conducătorilor militari se formaseră două grupări politice: una manciuriană şi alta chineză. DAL şi tatăl său, Hang, aparţineau celei de-a doua grupări, care se afla în permanentă opoziţie cu cea manciuriană. Dinastia manciuriană a izbutit să domnească aproape 268 de ani, deoarece a reuşit să încheie o alianţă cu moşierii feudali chinezi, *sensi*-i. Aceştia deţineau din tată în fiu monopolul instrucţiei şi al puterii, fiind şi proprietari de pământuri, care constituiau principala bogăţie a ţării. Dintre *sensi* s-au ridicat în repetate rânduri luptători activi împotriva dinastiei Ch'ing, dar covârşitoarea lor majoritate era în slujba manciurienilor.

Cele 3 familii puternic implicate în viaţa eroului nostru (a părinţilor lui, a socrilor şi propria familie) făceau parte din pătura chinezilor tradiţionalişti, patrioţi de generaţii întregi, care suportau cu greu conducerea coruptă a membrilor dinastiei manciuriene. Fiind oameni foarte culţi şi bine educaţi, mândria lor, moştenită de la o generaţie la alta, îi determina să lupte pentru ocuparea unor funcţii înalte în administraţia imperială, încercând prin sacrificiul lor să ţină piept extinderii nemaiîntâlnite a corupţiei generalizate în ţara lor. Nici Hang şi nici DAL nu şi-au ocupat funcţiile oferindu-le cadouri superiorilor din administraţia manciuriană. Din acest motiv, activitatea acestor oameni cinstiţi şi curajoşi nu a fost uşoară deloc.

La fel ca şi tatăl său, DAL avea o atitudine corectă şi omenoasă faţă de ţăranii care trudeau pe vastele lor moşii. Considerându-i muncitori zilieri, nu iobagi (sclavi), le cereau impozite rezonabile, care nu depăşeau o zecime din valoarea recoltelor obţinute pe micile lor bucăţi de pământ. Având funcţii înalte, DAL şi Hang erau parţial feriţi de atacurile dure ale altor latifundiari care îşi exploatau crunt ţăranii cărora le dăduseră terenuri în arendă. Din cauza impozitelor mereu crescânde, bieţii ţărani

ajungeau pradă cămătarilor de la oraş, aceştia devenind o pătură socială din ce în ce mai bogată şi influentă.

Ca militar de profesie, DAL s-a străduit să ajute armata chineză din regiune, care devenise extrem de săracă, din cauza nesupunerii ei clicii militare manciuriene (devenită o clică parazitară şi coruptă). Pe fiul său, Zhu, l-a educat conform principiilor demnităţii naţionale, nedorind ca şi el să ajungă un parazit al societăţii. În familia lui DAL cinstea şi onoarea militară erau definitorii pentru însăşi demnitatea de veacuri a neamului său.

Devenit major, Zhu a primit ca moştenire de la părinţi o moşie imensă, pe care a învăţat treptat să o administreze. Căsătorindu-se cu o fată bogată, averea lui a crescut considerabil. Asistând ani de zile la drama profesională a tatălui său, Zhu, după urmarea complicatelor studii militare, s-a dedicat vieţii de militar activ, plecând cu armata sa pe diverse fronturi, în Taiwan, în sudul şi în vestul ţării.

DAL a trăit 73 de ani, străduindu-se până în ultima zi a vieţii să împartă dreptatea în zona sa de influenţă. A luptat pentru instaurarea unor relaţii comerciale corecte, pentru dezvoltarea manufacturilor de stat şi a celor particulare. A încurajat activitatea breslelor de negustori şi meşteşugari, supraveghind cu multă severitate acţiunile cămătarilor. Soţia lui, Lirro, fiind o pictoriţă foarte talentată, l-a ajutat mult cu modelele ei la producţia de porţelanuri din atelierul său, care îi aducea venituri mari, vasele fiind căutate de diverşi negustori.

Împlinind 60 de ani, vigoarea fizică a înţeleptului DAL a început să scadă. A rămas consilier onorific, cu rol consultativ în cele mai importante şedinţe ale *mandarinilor* din oraş. Ultimii ani din viaţă şi i-a dedicat aprofundării studiului sistemului filosofic al înţeleptului din antichitate Confucius. Manciurienii transformaseră străvechea morală confucianistă într-o doctrină obedientă claselor conducătoare din societatea chineză. Nefiind de acord cu acest transplant nefericit al unei vechi ştiinţe pline de înţelepciune peste un sistem social corupt, bătrânul DAL s-a întors la izvorul moralei sănătoase a vechiului om de cultură Confucius.

Nina Petre
24 iulie 2013

COMENTARIUL CLAREI

„Interesant portret. Când eram mică şi eram un sufleţel foarte sensibil şi războinic (doar pentru a puncta nedreptăţile care se făceau asupra noastră) le spuneam celorlalţi cu titlu de intimidare: Nu te pune cu Jianu, iar pe acest Jianu l-am simţit şeful şi protectorul meu, când spuneam asta simţeam că transmit o energie şi că ceilalţi dădeau înapoi. Am fost singura din familie care simţea şi îl simte în continuare ca fiind un nume care are multă verticalitate, uneori îl simţeam ca pe un tăiş de

sabie, trebuia să fiu atentă cu această energie şi să am o atitudine cât se poate de onestă cu el.

Interesant că până acum 3-4 ani m-am simţit protejată.

1. Este posibil ca din această partitură (în plan energetic) să se fi creat foarte multe frustrări din partea celorlalţi şi atunci, la aceea vreme, nu s-au putut materializa şi acum au încercat în această partitură? Am simţit de mică dorinţa uriaşă a multora de a mă îngenunchia, mai în glumă, mai în serios. Familia mea de bază, cât şi soţii + familiile lor să fi făcut parte din acel gen de societate coruptă din trecut pe care eu, în calitate de expresie masculină a spiritului meu, să o fi suportat?

Membrii familiei mele (fraţii), cât şi din cea de-a 2-a familie (actualul soţ) aveau trăsături asiatice, în special când erau mici.

2. Acolo au existat tensiuni, ură, iar moartea mea să fi lăsat multe energii neconsumate?

3. Văd că toate cele trei faţete ale spiritului meu au avut o viaţă din ce în ce mai stabilă şi chiar satisfăcătoare din punct de vedere financiar. De ce nu s-a creat un link de prosperitate şi în această viaţă?

Încerc să văd cât mai senin şi destins viaţa (nu uşuratic), dar nu pot spune că o duc pe roze. De multe ori simt o tendinţă de scufundare (chiar dacă este doar o teamă psihologică, ce nu s-a concretizat până acum).

Am încercat să creez stabilitatea şi prosperitatea în special în planul familial şi nu a reieşit decât că m-am lăsat folosită.

4. Toate cele 3 faţete şi-au asumat destinul? adică au trăit conform programei lor originale.

Reîntorcându-se în planul spiritelor, au fost mulţumite de ceea ce au realizat cu viaţa lor?

Ce ecouri au creat pentru ei şi pentru ceilalţi (impactul vieţii lor)?

5. Dacă până acum am avut partituri de fiinţe oneste, cu demnitate, caracter şi compasiune, de unde atâta opunere în această existenţă şi lipsa majoră de susţinere şi compasiune, în special în plan familial?

Este un joc al polilor? Ai avut oameni loiali care te-au susţinut, acum vei vedea cum este să fii trădat?

Clara
25 iulie 2013
Germania

CORBEC

Prezentare

CORBEC este un domn în vârstă, plin de inteligenţă şi înţelepciune. A ales să meargă pe calea spirituală înainte de 1990, dorind să se vindece de câteva boli grave. În jurul anului 2000 s-a folosit de spiritism pentru a-şi completa cunoaşterea în domeniul viselor. S-a bazat şi pe cunoaşterea obţinută prin trezirea lui Kundalini. A interpretat peste o mie de vise. A scris numeroase poezii şi un roman. De câţiva ani se simte sănătos, mai sănătos decât majoritatea bărbaţilor de vârsta sa. Se energizează cu Reiki, are o alimentaţie mai mult vegetală. În momentele de relaxare îşi aminteşte aspecte din vieţile anterioare ale spiritului său.

Nina Petre
1 noiembrie 2014

CORBEC îşi relatează visele premonitorii

Un vis avut pe la jumătatea lui februarie a.c. Premoniţia s-a adeverit, a căzut în vară avionul „malaezian”:
La orizont, spre nord-est în vis (Bucovina, Regiunea Cernăuţi) văd explozia unui avion în aer, apoi câteva flashuri. Îi atrag atenţia omului de lângă mine că a explodat un avion în aer deasupra Ukrainei şi că urmează să cadă pe undeva în faţa noastră. Dar avionul avariat continua să zboare razant cu pământul, venind în întâmpinarea noastră şi trecând peste noi cu mari flăcări, însă nu însoţit de zgomot infernal cum m-aş fi asteptat. A căzut mult în urma noastră şi, în vis, chiar am zis pe unde ar fi căzut în România. Se uita la mine şi mă întreba cum de mi-am stăpânit emoţia că va exploda deasupra noastră.

15 februarie 2014

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Krindt Rikvin (1894-1940)
- Raudek (1802-1876)
- Silvanna (1726-1784)
- Timuk (1614-1680)
- Roland Slewig (1542-1591)
- Nakti (1416-1495)

EPISODUL 1 - KRINDT

Episodul spiritual nr.1 îl are ca erou pe norvegianul KRINDT RIKVIN. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1894-1940. KRINDT s-a născut în oraşul Oslo. Părinţii lui, Ruald (tatăl) şi Norrike (mama), l-au avut numai pe el. Familia trăia confortabil din veniturile de notar obţinute de Ruald în cabinetul său privat. Norrike, pictoriţă de meserie, îşi vindea rareori creaţiile, fiecare tablou reprezentând câte o parte din sufletul ei. KRINDT a fost crescut şi educat cu toată grija, părinţii oferindu-i dreptul de a studia la cel mai bun liceu din Göteborg şi la facultatea de Medicină din Oslo.

Norvegia şi Suedia erau două ţări-surori, aflându-se într-o uniune politică din anul 1814. Au rămas în această situaţie până în 1905, regii Suediei fiind şi regi ai Norvegiei. Între anii 1905-1957, în Norvegia a domnit regele Haakon VII, aparţinând dinastiei de Glücksburg. Tronul Suediei a fost ocupat de regele Gustav V, provenind din dinastia Bernadette-Pontecorvo, în perioada 1907-1950. Predecesorul său, Oskar II, domnise între anii 1872-1907. El fusese şi rege al Norvegiei până în 1905.

Suedia şi-a menţinut neutralitatea în ambele războaie mondiale. Norvegia, neutră în primul război mondial, a fost implicată în cel de-al doilea, din cauza invaziei trupelor germane pe teritoriul său în anul 1940.

Viaţa eroului nostru, KRINDT, a fost fericită în primii 5 ani, când băiatul, crescut lângă mama lui, se distra pictându-şi numeroasele jucării. Tatăl său, Ruald, suedez originar din Göteborg, se îndrăgostise de pictoriţa Norrike în timp ce îşi urma facultatea de Drept în Oslo. După terminarea facultăţii, fiind căsătorit cu Norrike, rămăsese în oraşul ei.

În 1899, când fiul lor împlinise 5 anişori, le-a sosit vestea morţii părinţilor lui Ruald într-un incendiu care le cuprinsese casa. Averea lor, compusă din ceea ce mai rămăsese în Göteborg plus moşia de la tară, avea nevoie de reevaluare şi administrare. Au renunţat la confortul şi veniturile din Oslo, unde aveau doar casa în care locuiau, şi s-au îmbarcat pe un vapor spre Göteborg.

Până în 1913, când a revenit în Oslo pentru urmarea studiilor la facultatea de Medicină, tânărul KRINDT s-a bucurat de viaţa sănătoasă de pe moşia părinţilor. Îi plăcea să ajute la creşterea vitelor, chiar şi la muncile agricole, având un respect profund pentru ţăranii care trudeau zi-lumină pentru nişte venituri modeste. KRINDT picta frumos, ca mama lui. Peisajele inspirate din natură exprimau sensibilitatea deosebită a sufletului său. Vacanţele de student şi le petrecea alături de părinţi, în Suedia.

În Oslo a renovat vechea casă a copilăriei, simţindu-se bine în ea. La fel ca tatăl său, KRINDT s-a îndrăgostit de o fată din Oslo. Erau colegi de facultate, ea fiind cu 3 ani mai tânără decât el. S-au căsătorit după ce KRINDT terminase facultatea şi fusese angajat în spitalul din oraş. Erne

Raiken, devenită soţia lui şi absolventă a facultăţii de Medicină, a primit un post de medic stagiar în acelaşi spital. Colaborarea lor la locul de muncă era perfectă. Se ajutau unul pe celălalt, zi şi noapte, spre bucuria şefilor şi a pacienţilor.

În anul 1930 soarta l-a obligat pe KRINDT să revină definitiv în Göteborg, asa cum făcuse tatăl său când băiatul avea doar 5 anişori. Trecuseră 31 de ani de atunci. Moartea lui Ruald, în urma unui infarct, o lăsase pe Norrike singură şi neajutorată, neştiind cum să se descurce cu atâta avere. Fără a sta pe gânduri, KRINDT şi-a vândut casa din Oslo, apoi s-a îmbarcat cu soţia şi cei doi copii, îndreptându-se spre Göteborg. Avea 36 de ani, iar Erne, 33. Fetiţa lor, Erunde, avea 5 ani. Frăţiorul ei, Ulrich, abia împlinise un anişor.

Părinţii lor, ajutaţi de bunica Norrike, au făcut ordine în averea lui Ruald, pe care îl jeleau în fiecare zi. Cea de-a doua casă din Göteborg, unde îşi avusese Ruald cabinetul notarial, au transformat-o în cabinetul lor medical. Timp de 10 ani, până la moartea lui KRINDT, au fost cu toţii fericiţi. Copiii au crescut, aşa cum făcuse şi KRINDT cu ani în urmă, bucurându-se de liniştea şi pitorescul vieţii de la ţară, alături de bunica Norrike. Erunde, semănând bine cu bunica, i-a moştenit talentul de pictor. Băiatul, Ulrich, iubea nespus animalele, dorind să ajungă medic veterinar.

Visele lor frumoase au luat sfârşit în anul 1940, când trupele Germaniei naziste au pătruns pe teritoriul ţării vecine, Norvegia. Deşi Suedia refuzase să intre în război, navele germane îşi debarcau pe neaşteptate grupuri de militari în porturile din vestul ţării, aceştia împuşcând localnicii zăriţi pe străzi. Aşa s-a întâmplat şi cu medicul KRINDT. După ce îşi încuiase cabinetul, Erne fiind plecată mai devreme spre casă, bărbatul, obosit, se îndreptase spre chei, dorind să admire puţin întinderea mării. Din uriaşul crucişător ce tocmai sosise în port au coborât în fugă câţiva militari germani. Ajunşi pe tărm, au deschis focul, ucigându-l şi pe KRINDT.

La 46 de ani, omul care salvase în cariera lui mii de vieţi omeneşti a sfârşit prăbuşindu-se fără suflare pe caldarâmul umed al străzii, după ce fusese împuşcat în piept şi în cap. A lăsat în urma lui o soţie văduvă la 43 de ani şi doi copii minori. Erunde avea 15 ani, iar Ulrich, doar 11.

Nina Petre
11 octombrie 2014

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Despre medicul din viaţa precedentă pot spune că îmi amintesc că a murit în război, fără a lupta. Ieşise de la cabinet, luase motocicleta şi într-o intersecţie stradală a fost împuşcat în cap.

În privinţa talentului său de pictor, în viaţa asta am cochetat cu pictura, am luat lecţii de la o pictoriţă. Nu am avut posibilitatea să-mi cumpăr materiale, accesorii, fiind căsătorit când mi-am descoperit

talentul. Am citit multă literatură, recenzii despre pictură. Am o deosebită dragoste pentru animale, în special mici, le înţeleg psihologia şi limbajul.

Îmi amintesc că medicul a avut doi copii, fetiţa prima, băiatul al doilea. Ştiu că soţia lui a fost medic şi a lucrat cu el. Apoi mai ţin minte că, din cauza unor probleme (de morală familială), a fost obligat să emigreze (credeam că în Indonezia, Australia). Ştiam că, emigrând, soţia l-a urmat. Au lucrat împreună într-o echipă de medici chirurgi. Aşa îmi amintesc."

Corbec
11 octombrie 2014
Piatra Neamţ

EPISODUL 2 - RAUDEK

Marocanul RAUDEK (1802-1876) s-a născut în străvechiul oraş Marrakech, fosta capitală a statului berber condus de dinastia Almoravizilor încă din anul 1062. În 1659 a început dinastia Alawizilor, ai căror sultani au ajuns să domnească şi în zilele noastre.

În perioada vieţii lui RAUDEK, Marocul a fost condus de următorii sultani aparţinând dinastiei Filalilor (numele oficial: Alawita): 1) Moulay Sliman ibn Mohamed (1792-1822); 2) Moulay Abd ar-Rahman ibn Hisham (1822-1859); 3) Sidi Mohammed IV ibn Abd ar-Rahman (1859-1873); 4) Moulay Hassan I ibn Mohammed (1873-1894).

Dinastia Alawita a fost întemeiată de luptătorul Moulay ar-Rashid, care în 1666 a devenit sultan. Spre deosebire de restul Africii de Nord, ajuns în secolul 16 o parte a Imperiului Otoman, Marocul a rămas singurul teritoriu arab neinclus în sfera de influenţă a otomanilor. După transformarea Algeriei în colonie franceză, Marocul a fost, de la jumătatea secolului 19, o ţintă a tendinţelor coloniale ale Franţei, Spaniei şi Germaniei.

Viaţa locuitorilor din Marrakech-ul secolului 19 era agitată, fiecare dintre ei luptând pentru supravieţuire. Tatăl lui RAUDEK, Timdar, stătea toată ziua la piaţă, străduindu-se să vândă rochiile şi şalurile cusute de soacra şi nevasta lui. Lumire, femeie harnică şi mereu activă, i-a dăruit lui Timdar 7 copii. Au rămas doar cu 2 băieţi. Ceilalţi 5 copii au murit, unii după naştere, alţii mai târziu, la vârsta adolescenţei, din cauza deselor molime care bântuiau oraşul.

RAUDEK, eroul nostru, era cu 6 ani mai în vârstă decât fratele său Nogdin. Amândoi şi-au urmat studiile primare la şcoala patronată de moschee. Considerând că mai multă carte nu le era necesară, băieţii li s-au alăturat părinţilor în activitatea comercială până la 18 ani, când au fost primiţi în trupele de pază ale unor oameni bogaţi.

Devenit major în 1820, RAUDEK a intrat în grupul de pază al palatului deţinut de şeful trupelor militare aflate în subordinea

sultanului. De la ceilalţi paznici a învăţat RAUDEK să lupte, să nu aibă milă de adversari şi să se supună total ordinelor stăpânului său. După 7 ani, devenit un luptător fără scupule, a fost luat de fiul stăpânului în armata lui personală. Aceasta se ocupa cu răpirea unor bărbaţi, femei şi copii din localităţile sărace şi îndepărtate, urmând să fie vânduţi la târgurile de sclavi din oraşe. Părinţii lui RAUDEK nu au aflat niciodată cu ce se ocupase fiul lor până la moartea celui de-al treilea copil.

După numeroase aventuri cu sclave şi femei uşoare, cumplitul RAUDEK şi-a luat-o de nevastă, la 29 de ani, pe Illen, o fată de 15 ani, fiica unui negustor sărac din Marrakech. Plătise pentru ea o sumă considerabilă în monezi de aur, la care adăugase 5 cămile. Părinţii fetei au devenit bogaţi prin vânzarea ei, după ce i-o dăduseră celui mai bogat pretendent. Copilă neştiutoare într-ale iubirii, Illen s-a acomodat treptat vieţii de nevastă, datorită sfaturilor primite de la mama şi soacra ei.

Primul copilaş, un băieţel, născut la 16 ani, a murit la câteva ore după naştere. Disperarea celor doi părinţi a trecut după un an, când Illen l-a adus la lumina zilei pe fiul lor Zohar. După 3 ani a apărut surioara lui, Mindere. Până la apariţia lui Tibdur, când mama lui avea 26 de ani, a mai murit un băieţel. Illen avea 34 de ani, iar soţul ei, 48, când le-a murit ultimul copil, o fetiţă, la doar 5 anişori. Îngrijorat, RAUDEK s-a dus la o vrăjitoare berberă, care trăia într-o colibă mizeră, la mare distanţă de oraş. Bătrâna i-a ghicit musafirului, spunându-i că vânduse femei şi copii la târgurile de sclavi, unii dintre ei murind din cauza cruzimii celor care i-au cumpărat. L-a avertizat pe RAUDEK că îşi va pierde şi actualii copii din cauza pedepsei lui Allah.

Înspăimântat, bărbatul i-a cerut stăpânului să îl elibereze din trupa lui, motivând o boală neidentificată de medici. La 50 de ani, bogatul RAUDEK ducea o viaţă comodă în palatul său, situat la câţiva kilometri distanţă de oraş, bucurându-se de belşug şi de familia lui. După renunţarea la viaţa de aventurier şi negustor de sclavi, se transformase ca printr-o minune, semănând din nou cu băiatul cumsecade crescut în casa părinţilor.

Zohar, fiul cel mare, avea 19 ani şi activa de câteva luni în corpul de gardă al guvernatorului. Tibdur, la cei 10 ani ai lui, visa şi el la o carieră militară aducătoare de bani şi faimă. Pe Mindere a măritat-o la 17 ani cu un negustor bogat, proprietar al unei caravane care transporta mărfuri la mare distanţă. O parte din uriaşa avere a lui RAUDEK se datora propriei caravane, purtătoare de mărfuri şi sclavi până la ţărmul oceanului.

RAUDEK a trăit fericit până la 74 de ani. Conştient de gravele fapte săvârşite în tinereţe, devenise după 60 de ani foarte generos şi săritor la nevoie. Avea mulţi prieteni, nu toţi bogaţi ca el, pe care îi ajuta cu mari sume de bani. Ca un bun musulman ce era, îşi elibera sclavii la cererea lor, iar pe copiii foştilor sclavi îi îndruma ca un adevărat tată. Exista lângă moschee un orfelinat unde ajungeau copiii rămaşi fără ambii părinţi. RAUDEK se afla printre cei care donau sume importante de bani necesare bunei funcţionări a instituţiei.

Obştescul sfârşit l-a surprins pe fericitul marocan într-o seară, stând de vorbă cu doi prieteni într-un mic local frecventat de bărbaţii din lumea celor cu mulţi bani. După ce a râs cu poftă la glumele celor de faţă, s-a prăbuşit fără suflare. După aflarea veştii despre moartea lui uşoară, cetăţenii oraşului au răspândit zvonul că marele RAUDEK sfârşise ca un „sfânt”, aşa cum trăise printre oameni. Nu se mai interesa nimeni de felul cum îşi acumulase averea în tinereţe.

Nina Petre
1 noiembrie 2014

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Imagini fugitive despre statutul meu de înalt ofiţer în oastea sultanului au căpătat contur după repetarea lor în timp şi am înţeles că am trăit în pustiurile Arabiei conducând caravane. Visez de multe ori traversând deşertul cu caravana mare, ori doar cu câteva cămile. Ajuns la epuizare de provizii şi forţă, cămilele aveau putere să se scoale de jos şi să ne ducă mai departe. În prezent am alergie la praf, la uscăciune.

Imagini de cruzime, fragmentar, chiar chipuri de oameni surghiuniţi îmi revin prin clarvedere, dar îmi este greu să recunosc că sunt făcute chiar de mine.

În această viaţă am dăruit cărţi de autori din literatură clasică universală şi românească, cărţi de religie, psihanaliză şi spiritualitate, din biblioteca mea şi din propriile mele editări, unor şcoli, mânăstiri şi celor doritori de cunoaştere şi lectură. Îmi făcusem un obicei ca de sărbătorile mari creştine să dăruiesc cărţi.

În prima parte a vieţii am resimţit reziduuri de agresivitate fizică, pe care le controlam până la urmă. În partea a doua a vieţii am ales în mod categoric calea spirituală şi asceza, care a continuat să-mi modeleze caracterul şi spiritul spre bunăvoinţă şi ajutor sufletesc.

Din acea încarnare am regăsit o persoană dragă, fata sau soţia, nu ştiu sigur, pentru că o revăd pe calul ei alături de mine în caravană. Această persoană în actuala viaţă a ales calea spirituală încă din adolescenţă.

În această viaţă am trecut prin mari cumpene, accidente, ultima a fost chiar pe 2 oct a.c., dar am scăpat miraculos şi foarte puţin vătămat. Am avut fracturi la glezne, mâna dreaptă, umărul drept, cap, tăieturi musculare adânci la antebraţul şi piciorul drept, am suportat operaţii chirurgicale fără anestezie generală, care, deşi făcute, nu au avut efect şi nici cea locală nu se realizase. Am suportat durerea fără să urlu, ci doar să-mi curgă sudorile de pe faţă. Îmi ziceam că, dacă am trecut prin atâtea accidente şi am supravieţuit, înseamnă că am făcut în altă viaţă rău omului şi animalelor. Mă întrebam speriat: chiar am făcut aşa ceva? Le-am acceptat fără să cer justificări sau să înjur. Ba chiar mulţumeam lui Dumnezeu că am supravieţuit fără să fiu mutilat şi cu sechele postraumatice.

De mai bine de douăzeci de ani, după ce am trecut prin maturitate, am înţeles că fiecare vârstă se potriveşte de minune pentru învăţarea lecţiilor vieţii şi, în cazul când eşti rigid şi nu te adaptezi, plăteşti cu boală, suferinţă, chiar moarte. Karma se vindecă prin învăţarea lecţiilor propuse de destin, de viaţă. Un pas cât de mic făcut de cel neputincios spre înfrumuseţarea personalităţii sale este cuantificat de spiritul care-l animă.

În această viaţă nu am făcut armata, am făcut pneumonie chiar în perioada încorporării; deşi am revenit insistent, nu mi s-a îngăduit, spre uluirea mea şi a prietenilor mei. Asta este o compensaţie a karmei din încarnarea ca militar în Maroc – nu mai era nevoie să reiau învăţarea lecţiei ca militar feroce, crud. Îmi amintesc că purtam haine tradiţionale arabe în viaţa de zi cu zi, ori în caravane, însă la serbările sultanului mai purtam haine occidentale, un amestec de port western cu cel german din sec. al 19-lea. Uneori aveam impresia că am fost militar sudist când intram în saloanele mondene din înalta societate."

Corbec
1 noiembrie 2014
Piatra Neamţ

EPISODUL 3 - SILVANNA

Episodul spiritual nr.3 o are ca eroină pe SILVANNA. Ea s-a născut în oraşul Napoli şi a trăit între anii 1726-1784. Părinţii ei, Giovanni şi Mariangela, aveau 3 copii. Unica fată, SILVANNA, era mai tânără decât fraţii ei, Riccardo şi Manuel. Întreaga familie trăia din veniturile de marinar ale tatălui. Giovanni lucra pe corăbii comerciale de cursă lungă, orientate către Indiile de Est.

În anul naşterii SILVANNEI şi încă 8 ani după aceea, oraşul Napoli s-a aflat sub suveranitatea Austriei. Din 1734 a devenit independent, sub conducerea lui Carol de Bourbon. Acesta a promovat un plan de reînnoire a vieţii morale şi culturale, urmat de reforme legislative şi administrative. Comerţul cu mărfuri aduse din Orient fiind înfloritor, mulţi negustori au făcut avere pe seama sacrificiului marinarilor ca tatăl SILVANNEI.

Fata şi-a urmat studiile generale şi medii în şcoli private catolice, iar la 18 ani aştepta ca părinţii să îi găsească un soţ. În anul 1744, Giovanni plecase din portul indian Madras pe o corabie încărcată cu mirodenii, produse cosmetice, diamante, perle, ţesături preţioase. Pe corabie, printre pasageri, l-a cunoscut pe inginerul englez Frank Larskome, un tânăr în vârstă de 29 de ani, originar din Liverpool. Părinţii lui se stabiliseră de mulţi ani în Napoli, dorind să trăiască aproape de fiica lor, Marcia, căsătorită cu un industriaş napoletan. Având specializarea în prospecţiuni geologice, obţinută în străvechea universitate napoletană (ce fusese înfiinţată în 1224, prin bunăvoinţa împăratului Frederic II),

Frank, tânăr dornic de a cunoaşte lumea, plecase spre India, aflând că în acea ţară de la capătul lumii existau mine de diamante şi metale preţioase.

La acea vreme, Imperiul Marilor Moghuli indieni se afla în atenţia Franţei şi Marii Britanii, care cuceriseră deja zone importante ale ţării. Sudul Indiei, în care se afla şi oraşul Bengaluru (denumirea actuală: Bangalore), aparţinea zonei de influenţă a Franţei. Frank se îndreptase spre Bengaluru după ce aflase că în zona oraşului se deschiseseră mine de diamante. Luând legătura cu guvernatorul indian al oraşului, îşi oferise serviciile de căutător al depozitelor subterane de pietre şi metale preţioase. Guvernatorul i-a îngăduit să revină acasă, în Italia, pentru a-şi lua rămas bun de la familie, urmând să revină în India pe termen nelimitat.

Dorind să îşi ia cu el şi o nevastă adusă din Italia, Frank s-a bucurat aflând că marinarul Giovanni avea o fată de măritat, cu studii la un pension catolic. Căsătoria s-a făcut în mare grabă, fiindcă nava ce urma să îi transporte până în India pleca peste o lună. Spre sfârşitul aceluiaşi an, 1744, soţii Larskome au ajuns în Begaluru, căutându-şi o locuinţă corespunzătoare modului de viaţă civilizat.

După câteva zile de la instalare, Frank şi-a început cercetările pe terenurile din afara oraşului, fiind însoţit şi protejat de câţiva oameni desemnaţi de guvernator. În anul următor, 1745, au început săpăturile în locurile indicate de el. Lucra la cererea unor oameni de afaceri din oraş, extrem de bogaţi, care îşi permiteau să finanţeze lucrările de căutare şi exploatare a zăcămintelor subsolului.

Acasă, izolată în marele şi pitorescul Bengaluru, SILVANNA îşi ducea traiul alături de cele două servitoare, casa fiind apărată de un paznic mereu înarmat. Teama de hoţi devenise pentru ea o obsesie. După aproape 3 ani de la sosire, SILVANNA i-a dat naştere primului lor copilaş. Băieţelul, numit Arthur, era sănătos şi voinic. I-a urmat, la 3 ani diferenţă, surioara lui, Cinthia. Cea de-a doua fetiţă, Louise, a sosit după 4 ani de la naşterea Cinthiei. Ultimul venit în familie, Leopold, a fost născut de SILVANNA la 32 de ani.

Pe măsură ce treceau anii, familia Larskome trăia din ce în ce mai bine. Buna intuiţie a lui Frank şi preţioasele informaţii obţinute de la mai multe persoane l-au orientat spre o viaţă plină de realizări profesionale şi belşug incontestabil. Singurul motiv de îngrijorare era situaţia politică din regiune şi din întreaga ţară.

Trupele engleze, care ocupaseră coasta de est a peninsulei, avansau neîncetat spre interiorul ţării, fiind încurajate de moghulii autohtoni. Compania Comercială a Indiilor de Est, ce aparţinea guvernului britanic, obţinuse în anul 1717 importante privilegii comerciale. În prima jumătate a secolului 18 (cel în care a trăit eroina noastră), relaţiile comerciale dintre Anglia şi India au avut un caracter unilateral. Anglia era importatoare, iar India, exportatoare. Tendinţele Angliei de a realiza cuceriri în interiorul Indiei au fost generate de interesul de a-şi procura

mărfuri prin contribuţie forţată sau la schimb, fără a mai fi nevoie să le plătească.

În urma Războiului de 7 ani (1756-1763) dintre Anglia şi Franţa, purtat şi pe teritoriul indian, colonialismul britanic a eliminat definitiv concurenţa franceză, reuşind, către mijlocul secolului 19, să îşi extindă stăpânirea asupra întregii Indii. În Bengaluru, francezii au fost alungaţi la începutul anului 1759, conducerea oraşului intrând sub controlul trupelor de ocupaţie britanice.

Era nevoie de un guvernator de provenienţă europeană, englezii neavând încredere în magnaţii indieni. Pe Frank Larskome l-au apreciat de la început, originea lui fiind engleză, iar prestigiul de om cu avere şi talentat la prospecţiuni geologice, de necontestat. Frank avea propria mină de diamante, deschisă în urma propriei descoperiri a depozitului de pietre preţioase. În acelaşi an, 1759, i-a fost încredinţată funcţia de guvernator al oraşului Bengaluru şi al regiunii aferente localităţii.

Avea 44 de ani, era în plină glorie profesională, iar familia îi aducea numai bucurii. Copiii, frumoşi, inteligenţi şi buni la carte, erau mândria vieţii lui, împreună cu mama lor, SILVANNA, pe care nu încetase nicio clipă să o iubească. SILVANNA îşi dăruia toate forţele spre binele familiei. Pentru altceva în plus nu avea motive să trăiască. Nu se putuse acomoda cu specificul oraşului, cu felul de a fi al indienilor şi nici cu dificila climă. Niciodată nu îi plăcuseră insectele agresive, reptilele de orice fel ar fi fost, iar preparatele culinare autohtone îi produceau indigestii puternice. Retrasă în interiorul vastei case coloniale, bine păzită de 4 paznici, abia reuşea să doarmă noaptea când Frank lipsea de acasă.

Copiii devenind adulţi, fiecare s-a încadrat pe drumul vieţii. Pe fete le-au cerut de neveste doi comercianţi englezi, foarte bogaţi, iar băieţii s-au apucat de afaceri, comercializând pietrele preţioase extrase din mina lui Frank.

La 58 de ani, SILVANNA avea mai mult decât alte femei din oraş. Era soţia guvernatorului, respectată de întreaga populaţie. Copiii deveniseră oameni bine aşezaţi pe treapta castei superioare a societăţii. Peste tot unde călătorea, era bine păzită de oamenii lui Frank şi i se îndeplinea orice dorinţă. Un singur lucru îi lipsea SILVANNEI şi nu mai avea de unde să şi-l procure: sănătatea din tinereţe. La 50 de ani se îmbolnăvise de malarie. S-a luptat cu boala timp de 8 ani, datorită cantităţilor de chinină recomandate de medici. Într-un târziu, febra chinuitoare i-a oprit bătăile inimii. Femeia s-a stins din viaţă la 58 de ani, amintindu-şi de anii frumoşi ai copilăriei şi de chipurile celor dragi rămase în Napoli. Nu îşi revăzuse niciodată părinţii, fraţii şi rudele din Italia.

Nina Petre
2 decembrie 2014

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Despre SILVANNA. Am crezut că am fost indiancă nativ, deşi nu am fost surprins să citesc că am avut o încarnare în Italia. Multe aspecte ale vieţii Silvannei au revenit în existenţa actuală.

Suferinţa provocată de febra bolii de malarie a revenit peste timp, şi încă din copilărie am avut febră care ţinea de obicei patru zile, indiferent ce luam, antipiretice, ceaiuri, supe fierbinţi, ori încălzitul cu sticle calde, nu se atenua decât instantaneu, când se termina perioada de patru zile. Febra îmi dădea o stare subcomatoasă, care de câteva ori mi-a provocat amnezie. După '90, când am clacat din cauza febrei, am luat câţiva ani prednison, apoi am cunoscut medicina alternativă şi energetică şi astfel m-am vindecat.

Naşterea a patru copii care s-au împlinit justifică experienţa mea în creşterea copilor. Anturajul, colectivul de muncă au remarcat că am o priză la copiii mici până la pubertate, chiar adolescenţă, fără deviaţii de comportament. Se mirau de unde am atâta lipici la copii şi ştiu cum să mă port cu ei, să le ostoiesc îngrijorarea, teama, febra, plânsul, cum să-i hrănesc, cum să-i îmbrac şi să-i ţin în braţe. Le citeam şi spuneam poveşti, unele inspirate în timp ce îi ţineam lângă mine. Eu nu am avut copii şi nu-mi doream neapărat să am, pentru că în inconştient aveam suficientă experienţă în creşterea şi educarea lor. Altă experienţă urma eu să trăiesc.

Amintirile din acea viaţă îmi apar în vise de parcă ar fi realitate. Aveam doar idee că ies pe poarta unei case mari şi vizitez comunitatea oamenilor sărmani, săraci şi mulţi. Eram însoţit mereu (mă visam bărbat), stătea la un pas în spatele meu, lateral şi îmi răspundea la întrebările mele. Eram uimit în vis de viaţa lor şi îmi ziceam cum de au rămas în preistorie, atât de simpli şi săraci într-o ţară atât de bogată?

Aceste trei aspecte ale vieţii trecute – febra, împlinirea maternităţii, realizarea copiilor, şi viaţa comunităţii sărace – persistă inconfundabil peste timp, revenind şi în viaţa actuală. Acea încarnare şi-a pus în mod categoric, dar de fapt şi altele, amprenta pe viaţa, sănătatea şi comportamentul meu.

Un alt aspect al amintirilor este obsesia numelui de Bangalore. Încă din adolescenţă îl pronunţ şi nu ştiam de ce. Îl pronunţam sau îl fredonam fără să fie vorba de statul India. Acum s-a dezlegat misterul obsesiei acestui nume.”

Corbec
3 decembrie 2014
Piatra Neamţ

EPISODUL 4 - TIMUK

Am ajuns la episodul spiritual nr.4, al cărui erou este amerindianul TIMUK. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1614-1680 (secolul 17). TIMUK s-a născut într-o comunitate de indieni quechua, aşezată într-o zonă a Munţilor Anzi înconjurată de masive vulcanice aparţinând Cordilierei Central. La mică distanţă de satul în care locuia TIMUK se dezvolta viitorul oraş Huancayo, creaţie a ocupanţilor spanioli.

În secolul 15, Peru devenise centrul Imperiului Incaş, leagăn al celei mai strălucite civilizaţii precolumbiene. Conduşi de Francisco Pizarro, spaniolii au cucerit Imperiul Incaş (în perioada 1532-1533). În 1535 au întemeiat oraşul Lima, iar în 1543, Viceregatul Peru, devenit ulterior centrul puterii coloniale din America de Sud. Populaţia quechua, din care făcea parte şi TIMUK, a avut meritul de a crea civilizaţia incaşă înainte de cucerirea spaniolă, împreună cu populaţiile aymara şi chibcha.

Tatăl lui TIMUK, Ollodo, era şeful tribului său. Nevasta lui, Uhdire, născuse 13 copii, rămânând doar cu 6 supravieţuitori. Ceilalţi 7 copii au murit la diverse vârste, înainte de a ajunge la majorat, din cauza unor infecţii datorate igienei precare. Cei 3 băieţi rămaşi în viaţă se numeau TIMUK, Rurrudu şi Ornamo. Fetele purtau numele de Mihme, Rudhal şi Arru. Cel mai în vârstă dintre băieţi era Rurrudu. TIMUK avea cu 5 ani mai puţin decât Rurrudu. Arru, cea mai mică dintre fete, era mai mare cu 2 ani decât fratele Ornamo.

Numeroasa familie trăia din cultivarea unor plante comestibile pe lângă casă, din creşterea animalelor domestice, dar şi din rodul eforturilor depuse de bărbaţii tribului în expediţiile de vânătoare. Ollodo fiind şeful tribului, i se cuveneau cantităţi mai mari de vânat, spre bucuria întregii familii.

Precipitaţiile abundente, ce cădeau în cea mai mare parte a anului, le puneau vânătorilor viaţa în pericol. Unii dintre ei alunecau şi cădeau în văi adânci. Consumul frunzelor de coca, sursă de energie şi halucinaţii, îi împiedica de multe ori să aprecieze corect distanţa până la denivelările solului unde exista pericolul de moarte şi de accidente grave. Înfruntând greutăţile de tot felul, vânătorii se întorceau triumfători cu urşi, cerbi, rozătoare şi numeroase păsări. Trofeele erau cărate cu ajutorul credincioaselor lama.

Una dintre obligaţiile şefului de trib era să ghicească, înainte de plecarea vânătorilor, cum va fi vremea de-a lungul zilei, ce pericole aveau de înfruntat curajoşii bărbaţi şi cât de consistentă urma să fie prada lor. Întreaga noapte dinaintea plecării la vânătoare Ollodo chema zeii protectori ai comunităţii, aşteptând cu răbdare să primească informaţiile dorite.

TIMUK era singurul dintre băieţi pasionat de tot ceea ce făcea tatăl său pentru binele zecilor de localnici. Funcţia şefului de trib fiind ereditară, toţi adulţii din sat aşteptau maturizarea lui TIMUK, dorind să

afle dacă la vârsta majoratului se puteau baza pe el pentru înlocuirea lui Ollodo. Cu toţii ştiau că viaţa fiecăruia dintre ei se putea sfârşi oricând, la orice vârstă. Ollodo nu a ajuns la bătrâneţe. TIMUK avea 21 de ani când şi-a pierdut tatăl. Acesta plecase cu bărbaţii la vânătoare pe o vreme ploioasă, sfidând norii periculoşi care acoperiseră cerul. Un pas făcut greşit pe o cărare îngustă l-a aruncat într-o vale adâncă, din care nu putea fi scos.

În ziua următoare, întregul sat l-a jelit pe Ollodo, încredinţându-i, printr-un ritual complicat, funcţia de şef fiului său. Spre norocul lui, TIMUK învăţase de la Ollodo tot ce intra în atribuţiile şefului comunităţii.

La 24 de ani şi-a luat de nevastă o fată de 14 ani. Profund impresionată de onoarea oferită de soţul ei, Nimme i-a fost o soţie supusă, iubitoare şi un ajutor preţios în numeroasele ritualuri practicate de TIMUK. Toţi cei 7 copii născuţi de ea au supravieţuit, datorită bunei îngrijiri date de părinţi, cu descântece şi medicină primitivă, bazată pe plante.

TIMUK refuza să meargă la vânătoare, fiind ocupat cu hoinăreala necesară recoltării plantelor destinate tratării bolnavilor. Avea mereu nevoie de anumite rădăcini, frunze, minerale, răşini. Cu ajutorul lor prepara misterioasele fierturi care, împreună cu descântece, incantaţii şi invocarea zeilor, exercitau o acţiune binefăcătoare asupra bolnavilor. TIMUK avea şi obligaţia de a ghici viitorul tribului în privinţa stării de sănătate a oamenilor, a belşugului recoltelor de pe micul lot agricol al fiecărei familii, al pericolelor ce se puteau ivi din partea climei, a animalelor sălbatice sau a triburilor rivale.

Dintre cei 7 copii născuţi de Nimme, 4 au fost fete: Rikdu, Rorro, Landih şi Mhede. Băieţii se numeau Nukmu, Dorredu şi Orrado. Numai Dorredu dădea semne, încă de mic, de a fi un demn succesor la funcţia tatălui. Era singurul băiat din familie care fusese lovit de un fulger şi supravieţuise cumplitului accident. Conform unei credinţe străvechi, fulgeraţii erau învestiţi de zei cu puteri miraculoase, având şansa de a deveni vrăjitori. Dorredu fusese lovit de un fulger la 15 ani. La scurtă vreme după accident, îşi uimea părinţii cu invocaţii născocite de el, prin care aducea în apropiere zeii protectori.

TIMUK, fericit că avea un continuator al practicilor magice, şi-a văzut mai departe de numeroasele obligaţii. La 66 de ani, mintea îi cam slăbise, din cauza alcoolului tare şi a consumului de coca. Dorredu preluase de multă vreme obiceiul comunicării cu zeii şi tratamentele dificile. TIMUK rămăsese doar cu practica ghicitului. Având nevoie de intestinele unui urs pentru a ghici sporul bărbaţilor la vânătorile de peste an, aceştia i-au adus animalul, care părea să fi murit. Încercând să îi despice burta, fiara s-a trezit din leşin, lovindu-l pe TIMUK cu labele. Ucis într-o clipă, temerarul ghicitor şi-a trimis sufletul în lumea zeilor.

Nina Petre
27 decembrie 2014

„Am avut un vis despre moartea mea, dar eram detaşat, împăcat cu mine însumi. Într-un mic spaţiu delimitat de un brâu de pietre am văzut un urs şi în momentul când m-am apropiat de el cu o prăjină s-a răsucit şi sculat în picioare. În câţiva paşi era în apropierea mea, încercând să mă agreseze. Atunci mi-am luat zborul fără teamă. La trezire, mi-am dat seama că am retrăit ultima întâlnire cu ursul.

Am fost un căutător de plante de leac din anul când am intrat în serviciul medical, am ştiut să ghicesc în palmă, în cafea (în anii adolescenţei, acum nu practic), pot să evaluez sau să programez lucrările agricole după fenomene meteorologice anuale şi lunare, pentru a îmbunătăţi recolta în livadă şi grădină. Sigur că aceste abilităţi le moştenesc din experienţa de viaţă ale lui Timuk.

În ceea ce priveşte obişnuinţa consumului de drog (coca), am moştenit consumul de cafea tare (cofeină) şi de-abia de trei luni am reuşit să mă vindec, cu mare efort, fără a avea probleme de sevraj.

Trebuie să recunosc că am mai moştenit comunicarea cu Dumnezeu în momentele de relaxare, comunicare care îmi dă energie să-mi continui traiul şi să trec prin grele încercări. Faptul că am o soţie aspră, anxioasă şi nedreaptă cu mine este un răspuns al karmei din viaţa lui Timuk, care cred că nu s-a prea comportat corect, tandru şi iubitor cu nevasta lui desăvârşită în bunătate, iubire şi ascultare. Prin faptul că merg în continuare cu această căsnicie cred că inconştient îmi asum umilinţa şi iertarea, suferinţa şi vindecarea karmei cu care am venit de la comportarea şi atitudinea lui Timuk în rol de soţ.

Apoi îmi amintesc o întâmplare tulburătoare, parcă luată exact din ultimele clipe ale vieţii lui Timuk şi a soţiei care era lângă el. Am fost un om al dealurilor, al potecilor muntoase, deluroase şi am avut şansa ca soţia mea să mă însoţeasca bucuroasă şi veselă în deplasările şi excursiile montane. Într-o vară ajunsesem pe culmea dealului Plăieşu. Pe atunci pădurile erau frumoase, ca în basme, poteci largi şi poiene luminate şi bogate în floră şi faună sălbatică. Din culme vedeam în vale, cam la vreo treizeci de metri, un trup ce părea de bivol ori zimbru, capul îi era întors în crengi. M-am apropiat prudent şi, în momentul când soţia făcuse primii paşi după mine, să mă urmeze, intrasem în panică şi i-am ordonat prin gesturi categorice să stea în potecă, pe coamă. Am luat o creangă uscată de copac şi m-am apropiat la vreo zece metri. Mi-am dat seama că este un urs mare, adormit sau rănit, ori mort. Nevasta insista să-l ghiontesc cu băţul, dar m-am retras fără să fac mult foşnet prin iarbă şi frunzele uscate din anul precedent. Am ajuns pe coama dealului şi, deşi soţia insista să ne vedem de plimbarea noastră, am hotărât să ne întoarcem în vale.

Enigma acelei întâmplări se dezleagă citind despre viaţa lui Timuk, când el nu fusese prudent la apropierea de urs. Eu am învăţat lecţia

karmică, am fost prudent şi nu m-am apropiat să-l deranjez, lăsându-i naturii să-i rostuiască existenţa.

Nici nu am crezut că am atâtea de clarificat şi din viaţa lui Timuk."

Corbec
28 decembrie 2014
Piatra Neamţ

EPISODUL 5 - ROLAND

Episodul spiritual nr.5 îl are ca erou pe austriacul ROLAND SLEWIG. El s-a născut în localitatea montană Innsbruck şi a trăit între anii 1542-1591.

În 1564, când ROLAND avea 22 de ani, Innsbruck a devenit reşedinţa arhiducelui Ferdinand, ce aparţinea dinastiei de Habsburg, ramura de Tirol. În anul 1278, ducatul Austriei fusese cucerit de regele german Rudolf I de Habsburg. În 1453, Austria a devenit arhiducat. Reprezentanţii dinastiei de Habsburg au domnit până în 1918, fiind regi ai Germaniei şi împăraţi ai Imperiului Romano-German (până în 1806). În 1363, la stingerea familiei conţilor de Tirol, posesiunile lor au trecut în stăpânirea Habsburgilor. În secolele 14-16, Tirolul a fost guvernat de principi care aparţineau ramurilor secundare ale dinastiei de Habsburg, fără drept de moştenire a tronului.

ROLAND, eroul nostru, a locuit în oraşul său natal doar în primii 15 ani de viaţă. Copil inteligent, unicul în familia pădurarului Rudrig Slewig, a învăţat foarte bine la şcoală, părinţii spunându-i deseori că numai cu ştiinţă de carte va scăpa de sărăcie. Mama lui, Nemra, trudea toată ziua, îngrijindu-şi familia şi puţinele animale de lângă casă. Femeie credincioasă, catolică practicantă, Nemra şi-a dus copilul la biserică în fiecare duminică, sperând că Dumnezeu îl va ajuta să ajungă om de vază. Cu ajutorul preotului paroh, ROLAND a fost înscris la Seminarul Teologic din München. La doar 15 ani, băiatul timid şi dornic de preoţie şi-a părăsit ţinutul natal pentru totdeauna.

Oraşul München, capitala Bavariei, fusese fondat în secolul 12. În 1180, trecuse sub autoritatea Casei de Wittelsbach, ai cărei membri, duci şi regi, au domnit până în 1918. Bavaria era locuită în antichitate de celţi. Mai târziu, a făcut parte din Rhaetia romană. După stăpânirea romană, a urmat invazia bavarilor, de la care şi-a primit numele. În secolul 12, ca ducat dependent de franci, a ajuns în culmea puterii. În perioada 1557-1591, petrecută de ROLAND Slewig în München, ducatul de Bavaria-München s-a aflat sub domnia lui Wilhelm IV (1508-1550), urmat de Albert V Magnanimul (1550-1579) şi de Wilhelm V cel Religios (1579-1597).

ROLAND a absolvit cursurile Seminarului Teologic la 20 de ani, în 1562. În acelaşi an, a fost numit preot secund la o biserică dintr-un cartier mărginaş din München. Neavând voie să îşi întemeieze propria

familie, întreaga energie şi-a investit-o în slujirea Domnului şi asigurarea asistenţei religioase pentru enoriaşii săi. Părintele ROLAND avea totuşi un suflet iubitor de oameni, nu numai de Dumnezeu. Mergând uneori în vizită la familia unuia dintre foştii profesori din Seminar, s-a îndrăgostit de fiica acestuia, Narka.

Părinţii fetei, îngrijoraţi pentru soarta ei, au măritat-o cu un tânăr profesor de muzică. La 28 de ani, Narka i-a dat viaţa micuţei Ingrid. Pe măsură ce creştea, fetiţa semăna din ce în ce cu duhovnicul familiei, părintele ROLAND, care le venea în vizită săptămânal. În anul 1591, Ingrid împlinise 19 ani, iar părinţii se pregăteau să o mărite cu un medic. Asemănarea dintre ea şi parohul ROLAND devenise izbitoare. Soţul Narkăi, într-o discuţie furtunoasă cu nevasta lui, a convins-o să îşi mărturisească adulterul. Furios, Karol, soţul femeii, a năvălit în modesta casă a preotului şi l-a ucis cu un pumnal. După înhumarea parohului, nimeni nu a mai comparat-o pe Ingrid cu el, iar fata şi-a putut vedea liniştită de viaţa ei.

Nina Petre
13 ianuarie 2015

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Rămân surprins câte afinităţi am şi cu această încarnare.

Eu îmi amintesc de o încarnare ca preot căsătorit, cu numele de Eugenio Vocceli, aproximativ în această perioadă, însă în Firenzze, Italia. Sunt informaţii din vis şi sunt subiective. E posibil să mai fi fost preot în vreo încarnare în era creştină.

Despre încarnarea preotului austriac Roland Slewig pot spune că sunt asemănări cu viaţa prezentă. Părinţii mei au fost ţărani, m-au dus la biserică şi mânăstiri pentru credinţa lor, însă eu preferam să stau singur, uitat prin încăperi, chilii şi culoare, ori după terminarea slujbei religioase pentru a privi picturile icoanelor şi analiza relaţia dintre sfinţi, ierarhiile cereşti, mesajul lor.

Bunicii după tată au hotărât, în consens cu părinţii mei, să mă dea la mânăstire după terminarea şcolii generale, la 15 ani, şi să devin preot. După ajungerea la maturitate, să-mi dea o parohie şi să mă căsătoresc. Încă se mai practica atunci modelul de a forma un preot în mânăstire atât ca monah, cât şi ca paroh. Am acceptat să devin preot, însă am vrut să merg la seminarul teologic din Mânăstirea Neamţ, să învăţ ca un elev, nu să mă duc la mânăstire să fiu vreo opt, zece ani călugăr. Scuza mea era „cum o să joc eu fotbal cu anteriul de călugăr”? La seminarul teologic nu aveau cum să mă dea, fiindcă era scump, se intra cu mită mare şi am renunţat.

Dacă, în cealaltă viaţă, părinţii lui Roland au făcut efort financiar la sacrificiu, în viaţa prezentă nu au avut disponibilitate materială pentru a urma seminarul teologic, însă mi-au dat oportunitatea de a alege calea monahismului, cale de care m-am speriat şi am refuzat-o.

Părinţii actuali mi-au oferit susţinerea şi şansa de a deveni preot în mod firesc, oportunitate şi alegere ignorată de mine. După terminarea liceului, mă hotărâsem să dau la facultatea de teologie de la Sibiu, însă nu mă pregătisem din timp, nu cunoşteam deloc materia de examen. La maturitate am mai încercat o dată, dar acum să intru ca monah în mănăstire. Soţia nu a fost de acord. În adolescenţă eram oarecum marcat de eşecul în privinţa preoţiei.

Agream puţine persoane în preajma mea. M-am îndrăgostit dintr-o prietenie cu o femeie deosebit de frumoasă din altă etnie şi o căsătorie neconvenţională era imposibilă. Totuşi, eu şi familia ei am acceptat, însă degeaba, fiindcă părinţii mei nici nu au vrut să audă. Am mai fost câţiva ani prieteni, până ce fiecare şi-a rostuit drumul. Această perioadă de zbucium sufletesc pot să o compar cu iubirea şi zbuciumul preotului Roland, căruia i s-a îngrădit dreptul la propria familie, să aibă copii.

Dacă mi-aş fi urmat voinţa să-mi rostuiesc un destin alături de acea femeie, cred că mi-aş fi vindecat karma pe acest obiectiv. Am ales o relaţie convenţională şi raţională, care a mers nespus de greu. Îmi ziceam că pe nedrept. Dar, uite, că este pe drept, că a fost o alegere greşită. Am avut posibilitatea să aleg şi aici, aveam îngrădire doar din partea părinţilor şi a opiniei negative a comunităţii în care trăiam.

Apoi, mai este o latură a vieţii actuale pe care pot să o suprapun ca rol de tată actual faţă de cel al preotului, interzis prin convenţii religioase. La maturitate am înfiat o nepoată de-a soţiei să ne fie copil. Însă părinţii nativi ai fetei, în înţelegere cu soţia mea, au ţinut fata tot în familia lor, copilul venind doar în vacanţe la mine. După împlinirea a 14 ani, când şi-a luat buletinul, venirea în vacanţă era tot mai rară şi după terminarea liceului, deci la 19 ani, nu a mai venit pe la mine, ţinând legătura numai cu soţia. Motivul interzicerii comunicării fetei cu mine a fost orientarea mea către spiritualitate, nu neapărat dogma ortodoxă. Exact cum l-a ţinut profesia de preot departe de propria fată, aşa mă ţineau pe mine departe de fata înfiată concepţiile mele spirituale, percepute greşit de familie şi mica colectivitate. Am acceptat alegerea lor, a fetei şi a părinţilor ei, de a mă îndepărta, justificându-mi că sunt şi copii nativi care se rup definitiv de părinţi din diferite motive, cu atât mai mult când fata a fost înfiată.

Mă uimesc încarnările mele anterioare şi de la fiecare am ceva esenţial de învăţat. Dacă nu am înţeles unele experienţe de viaţă la timpul lor, ori am analizat fără a aduce toate elementele unei lecţii karmice, atunci vine acest studiu de karmă şi ne luminează mintea.

Încă sunt marcat psihic de importanţa încarnării preotului Roland şi lecţiile karmice lăsate de el. Lecţia dură era să mă căsătoresc ori să trăiesc un timp cu frumoasa mea ţigancă (de cort, era ca o prinţesă printre femei şi deşteaptă foc) pentru a mă vindeca de karma lui de iubire. Am ales să fiu raţional, să respect convenţiile sociale şi să sufăr, dar chiar şi prin suferinţă nu mi-am învăţat lecţia asumării unei relaţii de iubire cu tot

riscul ei şi excluderea mea din comunitatea de care aparţineam. Ce să mai regret acum, poate în altă viaţă voi urma calea inimii...”

Corbec
14 ianuarie 2015
Piatra Neamţ

EPISODUL 6 - NAKTI

Episodul spiritual nr.6 o are ca eroină pe NAKTI. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1416-1495 (secolul 15). S-a născut într-o comunitate de aborigeni stabilită în apropierea ţărmului sud-vestic al Australiei. După sute de ani, în zona respectivă s-a construit oraşul Bunbury.

Părinţii lui NAKTI erau foarte săraci. Dork (tatăl) îşi hrănea familia din vânătoare şi pescuit. Inume, nevasta lui, a născut 14 copii. Doar 3 dintre ei au depăşit vârsta de 10 ani, reuşind să devină oameni maturi. Ceilalţi 11 au murit din cauza înţepăturilor de insecte, a muşcăturilor unor reptile veninoase şi a atacurilor rechinilor apăruţi pe neaşteptate în apropierea ţărmului. NAKTI şi surorile ei (Ruade şi Nerekmi) au reuşit să supravieţuiască înţepăturilor, muşcăturilor şi deselor infecţii, datorită îngrijirilor mamei şi bunicii Ynuame (mama lui Inume).

Fiind mai în vârstă decât toţi ceilalţi 13 copii, NAKTI şi-a ajutat mama la creşterea lor, dar şi pe bunica Ynuame când se străduia să le trateze bolile. La 12 ani, NAKTI muncea lângă bunica ei, ajutându-şi familia, dar şi alţi bolnavi ai tribului.

În anul următor (1429), un tânăr coborât pe ţărm din barca lui i-a făcut semne că vrea să o ia cu el, arătându-i spre largul oceanului. NAKTI ştia că fetele aborigene dispăreau ca luate de apă. Cele care treceau de 10 ani fără să-şi fi găsit un soţ plecau cu cine se nimerea, de obicei fără ştirea părinţilor. Dacă răpitorul fetei era descoperit, toţi bărbaţii tribului plecau la luptă, atacând tribul care îl ascundea pe hoţ. Hărţuiala lor făcea victime omeneşti, printre care se aflau fata fugară şi răpitorul ei.

NAKTI împlinise 13 ani şi se gândea serios la viitorul familiei pe care şi-o dorea. Tânărul ieşit în cale (Orromo) avea 19 ani. I-a plăcut aspectul feţei, reuşind să facă un schimb de vorbe. Aveau cuvinte comune, fiindcă părinţii lui Orromo erau şi ei aborigeni originari din sud-vestul marelui continent, ca şi familia fetei. Fără a sta pe gânduri, NAKTI s-a urcat în barca tânărului, călătorind apoi pe apa nesfârşită. Au debarcat pe un ţărm necunoscut ei. Era ţinutul nord-vestic al insulei Tasmania.

Orromo a dus-o în satul său locuit de aborigeni, aflat nu departe de ţărm. Pe locul vechii aşezări s-a dezvoltat ulterior oraşul tasmanian Marrawah. Familia răpitorului Orromo era numeroasă, părinţii lui având 6 copii, dintre care 4 aveau mai puţin de 10 ani. Sătenii le-au organizat ceremonialul de cununie, fiindcă aşa se cuvenea într-o comunitate de tasmanieni respectabili.

Mama lui Orromo i-a povestit lui NAKTI, în decurs de câteva luni, cât i-a trebuit fetei să înţeleagă bine dialectul tribului, că era mereu chemată în colibele sătenilor când oamenii se îmbolnăveau din cauza duhurilor rele. Acestea le erau trimise de un vrăjitor rău, aflat la mare distanţă de aşezarea lor. Vrăjitorul îi lovea cu boli grave pe cei mai harnici bărbaţi, urmărind ca tribul său să pună stăpânire pe locurile lor de vânătoare şi pescuit. Vrăjitorul le îmbolnăvea şi pe fetele care nu voiau să fie luate de bărbaţii din tribul său.

NAKTI şi-a făcut datoria de vindecătoare alături de soacra ei până la naşterea primului copil. Avea 15 ani când i-a dat viaţă micuţei Durrki. După ea, au mai sosit 6 copii. Au decedat 4 dintre ei de boli necunoscute, rămânând în viaţă fetiţele Durrki şi Kumude şi un băieţel, Naudu. Pe Kumude mama ei o născuse la 20 de ani, iar pe Naudu, la 31 de ani.

Moartea suspectă a micuţilor a pus-o pe gânduri, femeia sfătuindu-se de multe ori cu soacra, cu vraciul tribului şi cu vracii altor comunităţi de pe insulă. Unii au invocat motivul fugii lui NAKTI, ea lăsându-şi familia dincolo de apă într-o mare durere. Alţii i-au spus că bieţii copii căzuseră bolnavi din cauza duhurilor rele trimise de un vrăjitor ascuns într-o grotă din depărtare. Acesta fusese pus la treabă de un bărbat dintr-un trib rival care îl ura pe Orromo, pentru că îşi adusese o vindecătoare pricepută în familie.

Orromo aflase despre existenţa şi isprăvile necurate ale vrăjitorului Gugudun. Toţi consătenii lui discutau despre bolile, nenorocirile şi decesele provocate prin făcăturile tainice ale acestuia. Mulţumindu-se cu obţinerea unor animale vânate şi a unor cantităţi mari de rachiu tare, Gugudun trimitea nenorocirile asupra victimelor din depărtare. Îşi făcea foarte rar ritualurile de magie vătămătoare şi cauzatoare de moarte. După cum i se cerea, folosea descântece, vrăji şi blesteme. Dacă trebuia să ucidă un om, vrăjitorul arunca în foc o picătură de sudoare sau salivă provenind de la victimă. Avea puterea de a otrăvi hrana duşmanului, de a pune stăpânire pe sufletul unei femei, silind-o să îşi părăsească bărbatul, spre a-l urma pe cel care o voia neapărat. Vrăji grele se puteau face pe obiectele victimelor (brăţări, traiste etc) sau pe resturi din hrana consumată de ele. În timpul ritualurilor, Gugudun cerea ajutorul unor duhuri rele, pe care le ştia numai el.

Aborigenii considerau spiritele drept fiinţe reale. Se credea că spiritele rudelor erau bune, binevoitoare, iar cele ale duşmanilor morţi, vrăjmaşe, răuvoitoare. Cu toţii ştiau că spiritele rele erau mai numeroase decât cele bune. Ele se amestecau în viaţa oamenilor, provocându-le necazuri. Apăreau de obicei noaptea, fiind respingătoare la aspect. Spiritele bune luau înfăţişarea unor oameni frumoşi.

NAKTI a luptat cât i-a stat în puteri pentru a-şi salva de la moarte cei 4 copilaşi, folosind plante de leac, pietricele, descântece binefăcătoare. Avea 44 de ani când i-a murit ultimul copil, un băieţel frumos şi voinic ce împlinise 9 ani. Disperaţi, ea şi Orromo au cerut ajutorul sfatului înţelepţilor tribului, temându-se că le vor muri şi cei 3 copii

supravieţuitori. Bătrânii înţelepţi au decis ca toţi bărbaţii în stare să lupte cu duşmanii trebuie să atace tribul din care fusese plătit vrăjitorul. La uciderea lui Gugudun nu se gândea nimeni, temându-se cu toţii de furia duhurilor rele.

Într-o noapte, 10 luptători voinici, printre care se afla şi Orromo, au incendiat colibele tribului rival, atacându-i pe cei care fugeau de teama focului. În lupta crâncenă care s-a dat până la ziuă, soţul lui NAKTI a fost ucis, ca şi alţi 4 camarazi de-ai lui. La 44 de ani, curajoasa NAKTI a rămas fără bărbat, cu băiatul de 13 ani alături de ea. Fetele aveau familiile lor, fiind soţii şi mame.

La vederea soţului ucis cu sălbăticie, NAKTI a suferit un şoc din care cu greu şi-a revenit. A zăcut în neştire câteva săptămâni, cei din jur crezând-o moartă. Bătrânul vraci al tribului a interzis îngroparea ei, fiindcă spiritele bune îi spuseseră că femeia nu avea să moară atât de curând. Într-adevăr, NAKTI a înviat într-o zi cu soare, ridicându-se şi cerând de mâncare. După aceea, a mai trăit 35 de ani, timp în care şi-a dedicat întreaga muncă de vraci salvării oamenilor ce fuseseră loviţi prin magia neagră.

Nina Petre
7 februarie 2015

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Despre încarnarea din Australia pot spune că este o experienţă dramatică în lupta cu forţele întunecate, iar acum trăiesc continuarea luptei cu răul extrem. Atunci am luptat pentru apărarea mea, a familiei şi a comunităţii mele cu puterile unui vraci întunecat. Atunci am învins, nu în totalitate, dar cu pierderi din familie şi comunitate.

În viaţa prezentă se pare că mă confrunt direct cu umbra vraciului întunecat, în care îl văd pe tata, şi discipolii săi, sora şi cumnata în mod direct. Ele chiar umblă cu aşa ceva, mărturii despre practica lor vin de la vecini, dar comunitatea cătunului le-a integrat, cu bune şi rele. Mi-au reproşat de multe ori că de ce nu mor! Înseamnă că au făcut ceva în magia lor pentru a muri.

Anul trecut, în primăvară, imediat după Paşte, soră-mea a făcut un „praznic" şi am fost invitat în mod special. Am refuzat invitaţia, a început să plângă, că de ce nu vin, vor bârfi vecinii. Bine, îi zic, vin. M-a înduioşat, şantajându-mă emoţional.

La noi, se obişnuieşte să se facă un „praznic" pentru morţi, dar de fapt este un ritual de hrănire a spiritelor inferioare, pentru a fi folosite în propriul interes. Este un ritual de legare a spiritelor joase sau a celor elementale. Cei care pleacă la muncă în străinătate obişnuiesc să facă acest ritual, de obicei la biserică sau mânăstiri, implicând mulţi preoţi. Deja la noi sâmbăta a devenit o zi de ofrandă pentru morţi, la biserică, şi nu mai este o zi de lucru, preotul zice că e păcat mare să trebăluieşti în gospodărie. Cu câţiva ani în urmă nu era aşa, popii au iniţiat această

practică, ritual, în calendar fiind doar câteva sărbători pe an pentru morţi, de exemplu în primăvară, în vară şi în toamnă, nu săptămânal.

La ţară lucram într-o sâmbătă în grădină, se auzea boarea aerului cum trecea, nu era niciun om prin grădinile vecine, doar lume la cimitir, biserica fiind la câteva case. Era atâta linişte, de se auzea liturghia de la biserică şi mi-a trecut prin minte că e duminică. Am ieşit la poartă în şosea şi lumea era îmbrăcată de sărbătoare şi câţiva oameni şi cerşetori în faţa bisericii. M-am întors în grădină, să termin lucrul început. O vecină ieşise în grădină să cheme găinile scăpate din curte şi am întrebat-o dacă e duminică. Mi-a zis că e mare păcat ce fac eu. Până la urmă mi-a spus că e sâmbătă, am răsuflat uşurat. I-am spus sarcastic că oamenii nu lucrează sâmbăta, pun morţii la muncă, le dau de mâncare şi băut şi-i pun la treabă cu sprijinul popii. A plecat făcând cruce şi uitându-se urât la mine.

Am fost la soră-mea, veniseră vecinii şi câteva persoane mai îndepărtate. Am băut cu vărul meu un pahar de vin, apoi a plecat, pe urmă în jurul meu au apărut vecinii direcţi, cu care am mai băut un pahar de vin. M-am trezit seara târziu în casa ei, în pat, descheiat la pantaloni şi la cămaşă. Uluiala că sunt aşa m-a trezit din beţie. Dar ce beţie? Ţin la băutură. M-am îmbrăcat. I-am cerut explicaţii. Nu se susţineau afirmaţiile lor. Eu stau şi jumătate de zi la masă să beau şi nu mă duc să urinez, datorită autocontrolului. M-am trezit însă cu o durere năprasnică ce o aveam în creştet. M-am îmbrăcat şi m-am dus în camera lor. Nu mă aşteptau. Am cerut să aducă o sticlă de vin din cel care am băut ultima dată, să-mi dau seama despre ce este vorba. Au ezitat, însă au adus altfel de vin. Am stat şi am băut în trei. Mă încălzisem puţin. M-am întors acasă şi am mai stat o oră şi ceva la calculator, trecuse de ora două noaptea.

Dimineaţa, când m-am trezit nu aveam controlul echilibrului, deşi eram conştient. Şi apoi am descoperit cruciuliţa mea de argint de la gât: era înnegrită, niciodată nu se înnegrea, chiar dacă transpiram abundent. Pentru ziua aceea planificasem să merg la tata, dar trecuse de amiază şi nu mă puteam ţine pe picioare, din cauza capului. Către seară, de-abia am reuşit să plec acasă, în oraş.

Imediat după aceea soră-mea a primit vestea morţii unui frate de-al soţului ei şi a urlat indignată. Că nu trebuia să moară el, ci altcineva, şi-şi întoarse faţa către mine, dându-se de gol, inconştientă. Stârnise vorba prin vecini că urmează să mor, că îs tare bolnav. Din acel moment am conştientizat agresiunea şi am lucrat asupra mea aproape zilnic. Cocleala, negreala de pe cruciuliţa de argint a dispărut în urma purificării energetice repetate, apoi nu s-a mai înnegrit. Am pierdut-o de câteva ori în iarbă la ţară şi am găsit-o fericit.

Am fost atent cu mine toată vara, apoi toamna, pe 2 octombrie am avut un accident năprasnic. Coborâsem în casa de racord al apei la reţea, adâncă de 2 metri şi betonată. Scara s-a rupt, putrezită de umezeală, când să fac ultimul pas să ies la suprafaţă. Culmea e că mai coborâsem cu

o zi înainte, ca să citesc apometrul, şi nu simţisem nimic. Deşi căzusem rău tare, am ieşit cu un efort iute făcut în momentul de amorţeală. Nu mă pierdusem cu firea, mi-am controlat braţele, picioarele, coastele, erau întregi, deşi nu le simţeam, însă aveam tăiaţi muşchii pieptului şi ai braţelor, fără a fi străpunsă ori ruptă pielea, în urma loviturii de o muchie de beton. Am făcut bandaje improvizate, m-am relaxat două ore, apoi m-am dus acasă în oraş şi am schimbat pansamentul cu unul elastic. După o săptămână, nu mai aveam discontinuitate la muşchi şi nici vânătăi. După câteva zile, cumnatul îmi povesteşte că soră-mea a râs pe rupte de păţania mea. Am mulţumit lui Dumnezeu că am scăpat şi nu am sechele din acel accident.

Lupta cu practicile vraciului din trecut sunt nespus de aprige, eu am ales în prezent să mă apăr ricoşând şi iertând, însă din acest moment am ales şi purificarea locuinţei agresorului, nu numai a mea. Tot mai multe spirite îmi vin în vise în ultimele zile, de când am iniţiat purificarea locuinţelor lor. Cele în spirit mă susţin, cele în viaţă îmi reproşează şi mă ameninţă. Mă bucur că am susţinere în spiritele familiei mele de sânge.

În Australia am un spirit protector în viaţă în persoana maestrului spiritual Robert Bruce, cu care am schimbat câteva informaţii prin corespondenţă şi ale cărui cărţi de protecţie împotriva agresiunii energetice şi de călătorii astrale le-am citit. Cred că este un spirit benefic din încarnarea mea de atunci, când am luptat împotriva agresiunii vraciului întunecat. Aceste două repere, spiritele familiale şi spiritul lui Robert Bruce, dar şi puterea iertării mele îmi dau speranţa că voi diminua până la dispariţie influenţa răului asupra mea.”

Corbec
9 februarie 2015
Piatra Neamţ

DORINA

Prezentare

Dorina şi-a desăvârşit studiile universitare în România, urmate de un master şi un doctorat. De câţiva ani locuieşte în Grecia, unde îşi dă cel de-al doilea doctorat. Este îndrăgostită de această ţară şi de istoria ei zbuciumată. Căutările spirituale o preocupă de multă vreme. În afară de activitatea universitară, **Dorina** cercetează neobosită istoria religiilor şi a civilizaţiilor omenirii. Pe lângă atâtea preocupări deosebite, ea găseşte timp disponibil şi pentru acţiuni umanitare.

Nina Petre
17 decembrie 2013

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Sinerre Varely (1898-1950)
- Rinek Yakudi (1803-1859)
- Yuruk Terdish (1721-1760)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Taune (1628-1683)
- Ladur (1533-1594)
- Raski (1451-1512)
- Lucian Darove (1319-1401)
- Yuja Sirdeli (1215-1284)
- Tihedec (1127-1172)
- Lunky (1040-1099)

EPISODUL 4 - TAUNE

Eroina episodului spiritual nr.4 este mexicanca TAUNE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1628-1683.

S-a născut în localitatea Merida, situată în nordul Peninsulei Yucatan, ce fusese întemeiată în secolul 16 de către conquistadorii spanioli. Aceştia, pornind într-o expediţie condusă de urmaşii exploratorului Francisco de Montejo, au reuşit să cucerească Peninsula Yucatan de la amerindienii maya, ceea ce strămoşul lor, Montejo, nu izbutise. Navigatorul spaniol Fernando de Cordoba a descoperit marea peninsulă în anul 1517, ea reprezentând patria civilizaţiilor maya. Redusă la stadiul de sclavie şi exploatată sălbatic, populaţia amerindiană a scăzut dramatic. Crescând puterea proprietarilor de pământuri şi a Bisericii, s-au aplicat cu rigoare normele Inchiziţiei spaniole.

Părinţii lui TAUNE, având strămoşi maya, se străduiau să trăiască normal în condiţiile noii civilizaţii impuse de cuceritorii spanioli, care luptau să cultive tradiţiile civilizaţiei hispanice europene peste obiceiurile străvechi ale mayaşilor. Undun, tatăl lui TAUNE, devenise preot catolic, fiind atras de noua religie adusă de peste ocean, care i se părea mai blândă şi mai raţională decât tradiţiile mayaşe. Cuplat cu Nusku, o fată amerindiană de la ţară, pe care o cunoscuse într-o misiune de catolicizare, a luat-o în casa lui din Merida ca tovarăşă de viaţă, neavând voie să se cunune cu ea la biserică, din cauză că era preot catolic. Nusku i-a dăruit trei copii. Fata, copilul cel mare, a primit numele de TAUNE, pe care îl purtase străbunica din partea mamei, o vindecătoare celebră, ucisă la 36 de ani de părinţii unui copil bolnav pe care nu reuşise să îl salveze cu ştiinţa ei. Stigmatul morţii cumplite a străbunicii a lovit-o pe fata preotului Undun, noua TAUNE. Fraţii ei se numeau Dundek şi Urrudar. Dundek era cu 2 ani mai tânăr decât sora lui şi cu 5 ani mai mare decât Urrudar.

În familie, cei doi părinţi continuau în mare parte datinile strămoşilor mayaşi, străduindu-se să le pună de acord cu regulile impuse de credinţa catolică. Undun i-a permis lui Nusku să creadă în continuare în personificarea forţelor naturii, caracteristică religiei maya. TAUNE, încă din copilărie, s-a arătat mai deschisă spre vechea credinţă păstrată de mama ei decât fraţii năzdrăvani, care se îndreptau mai mult spre joacă. Nusku, la nivelul ei de femeie simplă, fără ştiinţă de carte, îi explica fiicei sale că viaţa lumii şi soarta omului erau decise de rezultatul luptei continue dintre bine şi rău, aceasta fiind purtată de zeii binefăcători cu zeii distrugerii. Poporul maya crezuse în nemurirea sufletului şi în existenţa unei eterne lumi „de dincolo". Acea lume avea un loc de pace şi de desfătări (rezervat preoţilor, aristocraţiei, războinicilor căzuţi în lupte, femeilor decedate în timpul naşterii, oamenilor sacrificaţi în ritualuri, sinucigaşilor prin spânzurare) şi un loc de suferinţe (pentru răufăcători, care urmau să fie chinuiţi de diavoli pe vecie).

Nusku renunţase la ideea sacrificiilor, moştenită de la strămoşii maya. Cei patru copii decedaţi după naştere au fost consideraţi de mama lor drept ofrande pentru zeii protectori ai familiei. De câte ori tăia câte o găină, spunea în şoaptă o rugăciune pentru îmbunarea zeilor. În fiecare odaie a casei se aflau icoane creştine, la care se ruga soţul ei, preotul, iar în pivniţă, într-un colţ ferit de privirile celor din curte, Nusku îşi adăpostise statuetele „păgâne”, primite în dar de la mama şi bunica ei. De câte ori preotul dădea cu tămâie prin casă, nevasta lui aprindea tămâie în pivniţă.

Creştinarea obligatorie a mexicanilor, pe care misionarii spanioli o făcuseră adesea cu multă duritate, suferea treptat o diluare a credinţei, prin întrepătrunderea cu obiceiurile religioase străvechi ale băştinaşilor. În aparenţă, Nusku era o catolică practicantă disciplinată, supusă voinţei bărbatului său. Copiii au crescut în această atmosferă ambiguă, dar numai TAUNE a moştenit amalgamul de credinţe ale mamei. Băieţii au devenit catolici convinşi, ca şi tatăl lor.

Parohia condusă de Undun înfiinţase cu ani în urmă o şcoală în care puteau învăţa carte toţi copiii din zona bisericii, indiferent de condiţia lor socială. Acolo şi-a urmat anii de învăţământ general atât TAUNE, cât şi fraţii ei. La 16 ani, TAUNE a fost primită ca ucenică de către bătrâna vindecătoare Hanirda, la cererea fetei, care dorea să trateze oamenii, simţind că moştenise harul străbunicii al cărei nume îl primise la naştere. Timp de 3 ani a stat zi de zi lângă Hanirda, la care veneau bolnavi săraci, aflaţi în imposibilitatea financiară de a se trata la medici. Treptat, TAUNE a învăţat practicile străvechi mayaşe, care permiteau tratarea bolnavilor cu metode simple, bazate pe rugăciuni, plante, prafuri, pietre colorate culese din zone îndepărtate.

La 18 ani, îmbolnăvindu-se de o eczemă luată de la o pacientă, nu s-a putut vindeca singură. Mama ei a dus-o la cabinetul tânărului doctor Jose Arrualdas, care urmase facultatea în Spania. După ce a tratat-o cu eficienţă, au rămas prieteni, Jose venind deseori în casa părinţilor fetei. În anul următor au făcut nunta, după tradiţia catolică, fiind cununaţi chiar de Undun. Jose, având cu 8 ani mai mult decât proaspăta lui soţie, şi-a luat în serios rolul de soţ grijuliu, protector, mereu preocupat de bunăstarea familiei.

După naşterea primului copil, Aderia, TAUNE nu a mai primit acceptul lui Jose să trateze bolnavii de la periferie, mulţi dintre ei având boli contagioase. La 21 de ani, mămică tânără şi fără experienţă în creşterea fetiţelor, TAUNE a fost ajutată de soacra ei, Elvira, să o îngrijească bine pe Aderia. Fetiţa, delicată şi mereu agitată, chiar şi în timpul somnului, avea nevoie de o atenţie deosebită din partea celor apropiaţi. La 24 de ani, TAUNE a devenit din nou mămică, născându-l pe frumosul Rodrigo, un băiat voinic, ce părea să devină curajos ca tatăl lui.

TAUNE a început să îşi ajute soţul în munca de medic după ce copiii lor au depăşit vârsta de 5 ani. Era foarte pricepută la mânuirea ustensilelor de tratament, ajutându-l pe Jose acolo unde el îi permitea să

intervină. Cunoştinţele ei de medicină tradiţională mexicană o ajutau mult, femeia reuşind să combine ştiinţa ei cu cea a soţului.

Copiii devenind adolescenţi, părinţii au observat cu uimire că fata, Aderia, îşi dorea să se mărite cu un militar, iar băiatul, Rodrigo, visa să devină preot, ca şi bunicul Undun. Părinţii lor, care nu le puteau refuza nicio dorinţă, le-au făcut pe plac. Aderia s-a căsătorit cu un ofiţer de marină spaniol, pe care Jose îl tratase de dezinterie. Rodrigo, devenit preot catolic, rămas necăsătorit, şi-a dedicat întreaga carieră convertirii la credinţa catolică a numeroşi indieni săraci, locuitori ai unor sate izolate de lumea civilizată a oraşelor.

TAUNE, ajunsă la vârsta de 55 de ani, încă mai lucra alături de Jose, amândoi simţindu-se în putere pentru a trata oamenii bolnavi. TAUNE era foarte invidiată de vindecătoarele de la periferia oraşului, fiindcă ele erau sărace şi nu aveau posibilitatea de a lucra în cabinete medicale. Multe ajunseseră la închisoare, ca urmare a reclamaţiilor făcute de preoţi, pe motiv că ar fi practicat vrăjitoria. Una dintre ele, ieşind din închisoare, a jurat că le va răzbuna pe toate cele pedepsite asemenea ei, considerând nedrept renumele lui TAUNE ca vindecătoare legală. Femeia a cumpărat o prăjitură de la un magazin din oraş, pe care i-a trimis-o lui TAUNE, sub pretextul unui dar oferit de o pacientă. Grăbită, negândindu-se la calitatea prăjiturii, TAUNE a mâncat din ea. Gustul i s-a părut ciudat, iar după ce a început să simtă o arsură în stomac, a aruncat-o la gunoi. Semnele otrăvirii i-au apărut repede, sub forma unor pete ciudate pe corp. Jose a încercat să o ajute cu ce avea în cabinet, dar TAUNE se stingea văzând cu ochii. Adusă de urgenţă, bătrâna mamă Nusku a identificat otrava, dar nici ea nu a putut face nimic, fiindcă antidotul se găsea numai într-o pădure îndepărtată, sub forma unei plante miraculoase. În decurs de câteva ore, viaţa s-a scurs din trupul sărmanei TAUNE. Ea, care salvase mii de vieţi omeneşti, fără a se gândi neapărat la recompense, a sfârşit ca un animal nenorocit, pe care nimeni nu l-a putut salva de la moarte.

Nina Petre
25 noiembrie 2013

COMENTARIUL DORINEI

„Vă scriu în primul rând pentru a vă mulţumi pentru minunata scrisoare legată de karma nr.4. Spun că este minunată, deoarece am observat cum în cazul fiecărei karme aţi punctat cu surprinzător de multă precizie cele mai importante aspecte ale personajului respectiv în conexiune cu viaţa actuală. De data aceasta am observat că v-aţi oprit mai mult asupra părinţilor lui TAUNE şi asupra faptului că în familie a existat această dualitate a religiei politeiste şi a religiei catolice. Astăzi acest aspect a rămas unul dintre cele mai importante din viaţa mea. De pe la 18 ani am început cercetarea pe cont propriu a unor religii şi astfel am participat la diferite slujbe/ întâlniri (martorii lui Iehova, penticostali,

mormoni, am fost în trecere şi într-un templu budist din China etc). Mi-am făcut o idee despre fiecare, am exclus complet religiile ce au o vechime mai mică de 1000 de ani şi acum există o luptă în mine pentru a împăca vechiile religii antice cu religia ortodoxă. Am văzut că aţi insistat destul de mult pe acest aspect şi mi-am dat seama că acesta trebuie să fie un bun indiciu cum că mai am de lucrat asupra lui.

Dorinţa de a ajuta fiinţele bolnave folosind leacuri naturale este la fel de puternică şi acum în mine. Tocmai acum două zile am cerut să mi se păstreze toate cojile de ouă biologice, pentru a prepara un leac băbesc cu care sper să pot ameliora durerile unui cal de la grajdurile unde lucrez ca voluntar. De fapt este vorba de o iapă albă, superbă, blândă… deşi este cel mai mare cal dintre toţi, care suferă de osteoporoză. Riscul este mare, aşa că rareori mă adresez oamenilor, plus că în ziua de azi 90% dintre ei au încredere numai în medicina alopată şi este mare păcat. De multe ori mă întreb dacă nu mi-am greşit vocaţia şi trebuia să mă ocup de medicina naturistă, dar apoi îmi zic imediat că aş fi suferit prea mult, pentru că oamenii nu acceptă în ziua de azi medicina naturistă şi o subapreciază prea mult.

Viaţa lui TAUNE m-a impresionat, deşi nu m-am simţit la fel de legată de ea ca de Sinerre şi Rinek, probabil din cauza distanţei tot mai mari în timp. Cu toate acestea, există trăsături ce s-au păstrat în mod clar până în ziua de astăzi. Mă întreb de ce în toate vieţile trecute am murit de moarte prematură? Începe să mi se pară revoltător… poate că am evitat să-mi duc misiunile la capăt? Ştiu că, de obicei, atunci când o persoană moare, este oarecum şi alegerea ei. Undeva trebuie să fi greşit, poate că frica de bătrâneţe sau pur şi simplu o delăsare în faţa problemelor vieţii. Îmi dau seama că această slăbiciune s-a transmis până astăzi, pentru că în situaţii foarte grele îmi spun… oare n-ar fi mai bine „dincolo”, chiar mi-ar plăcea să trec acum. Nu am avut niciodată o tentativă de sinucidere, dar nu pot spune că nu l-am rugat pe Dumnezeu să-mi „scurteze misiunea”. Ştiu că este urât, dar am făcut-o de câteva ori.

De fiecare dată când îmi trimiteţi o scrisoare karmică, mă întreb dacă aş putea afla mai multe despre legătura mea de acum cu părinţii, copii, rudele sau prietenii din alte vieţi. M-ar interesa mult să ştiu cum au evoluat, dacă sunt bine şi dacă mai există vreo legătură între noi în actuala viaţă. Totuşi mi-am spus că ar trebui să am răbdare până când şirul reîncarnărilor se încheie sau până când veţi considera dumneavoastră că este suficient, ca să începem apoi o analiză detaliată. Vă rog să aveţi şi asta în vedere, dacă este posibil şi dacă este permis, în viitorul mai îndepărtat. Am regăsit una dintre persoane şi sunt aproape sigură că a revenit în viaţa actuală pentru o scurtă perioadă de timp. În afară de acea persoană, nu am mai recunoscut în mod special pe cineva. Mi-a fost greu să identific alte personaje, deoarece succesiunea de vieţi şi multitudinea caracterelor este destul de mare şi cred că nu am o intuiţie suficient de dezvoltată.

Între timp, am început să colectez câteva Biblii, pentru a lucra la materialul despre reîncarnare cu traducere din textul în greaca veche. Dar... m-am întrebat încă o dată, după ce am citit cartea lui Liekens..., oare chiar mai există oameni care îndrăznesc să renege reîncarnarea? E una să nu te intereseze şi alta... să o renegi, pentru că faptele sunt de mult timp dovedite... A renega şi a susţine că ai dreptate înseamnă a provoca şi... înseamnă lipsă de bun simţ. Eu nu stau la discuţii cu astfel de oameni, pentru că sunt irascibilă şi mă pot „vampiriza" uşor; îi şterg pur şi simplu de pe listă.

În ultima vreme, am avut multe încercări, la fel ca şi ţara în care mă aflu acum, supusă în mod continuu unui joc de interese politice şi financiare. Eu ca eu, dar sunt familii în jurul meu a căror situaţie este critică. Am hotărât însă că, în loc să mă las descurajată, voi încerca din răsputeri să susţin pe toată lumea, dar în primul rând pe mine. Ultimul an a adus multe schimbări în bine şi sunt sigură că se datorează într-o foarte mare măsură comunicării cu dumneavoastră. Şi acum, chiar în momentul în care vă scriu, sunt „afectată" de anumite evenimente pozitive ce au avut loc. Cel mai important este că schimbarea vine în special din interiorul meu, iar asta nu mi s-a mai întâmplat în ultimii zece ani."

Dorina
27 noiembrie 2013
Grecia

EPISODUL 5 - LADUR

Episodul spiritual nr.5 îl are ca erou pe albanezul LADUR MASSIN. El s-a născut în orăşelul Berat (aşezat pe râul Osum) şi a trăit între anii 1533-1594. Tatăl său, Hranek, era moşier şi cămătar, obişnuit să facă afaceri cu reprezentanţii armatei şi ai administraţiei otomane. Albania devenise o provincie a Imperiului Otoman încă din anul 1389, cu excepţia unor localităţi de pe ţărmul Mării Adriatice. Vlossa, nevasta lui Hranek, provenea din părinţi greci. Singurii copii născuţi de ea erau LADUR şi sora lui mai tânără cu 4 ani, Lena.

LADUR şi-a dorit încă din copilărie să devină comandantul unei corăbii militare, pentru a lupta împotriva celor care îi exploatau poporul. De fapt, printre exploatatorii albanezilor, otomani, bineînţeles, se aflau prieteni şi datornici ai tatălui său. Idealul de libertate naţională fusese moştenit de la strămoşii lui Hranek, unii dintre ei sacrificându-şi viaţa în luptele grele purtate împotriva ocupanţilor străini.

Istoria Albaniei a fost zbuciumată dintotdeauna. Teritoriul ţării era locuit în antichitate de triburi ilire şi trace. Între anii 167 î.e.n. şi 395 e.n., ţara a făcut parte din Imperiul Roman, apoi, timp de 9 secole, din cel Bizantin. Primele formaţiuni statale albaneze au luat fiinţă în secolele 12-14. Expansiunii Imperiului Otoman, începută în 1389, albanezii i-au opus

o dârză rezistenţă, aceasta cunoscând apogeul în anii 1443-1468 sub Gjergj Kastrioti (Skanderbeg). Pentru mai mult de 4 secole, Albania a rămas o provincie a Imperiului Otoman, majoritatea populaţiei trecând la islamism.

Părinţii lui LADUR făceau excepţie, fiindcă nimeni din neamul lor nu devenise musulman. Nici copiii lor nu au fost botezaţi în religia islamică. După anii de şcoală generală, petrecuţi în micuţa clădire de lângă biserică, LADUR şi-a convins părinţii că idealul său profesional era navigaţia militară. Împlinind 16 ani, Hranek l-a urcat pe o corabie grecească, intenţionând să ajungă în portul Parga (Hypargos), unde locuiau rudele soţiei lui. Primiţi cu ospitalitate şi găzduiţi la mătuşa Akrinia (sora Vlossei), cei doi, tată şi fiu, şi-au luat rămas bun după câteva zile, fiindcă pe Hranek îl aşteptau treburi importante în Berat. Timp de 4 ani, LADUR a studiat navigaţia, călătorind cu nave militare, deseori fiind nevoit să lupte în rând cu ceilalţi marinari, aşa cum cereau ordinele şefilor.

Viitorul său de navigator s-a rupt definitiv în anul 1554, când a primit vestea morţii tatălui său, împreună cu rugămintea mamei de a reveni acasă. Avea 21 de ani şi nu cunoştea cauzele decesului părintelui drag. Ajuns în Berat, a aflat amănunte pe care nu ar fi dorit să le ştie niciodată. Hranek, moşier vestit în zona oraşului, posesor al unor moşii confiscate de la datornicii care nu reuşiseră să îi restituie banii luaţi cu împrumut de la el, îşi găsise moartea prn răzbunarea unui soldat otoman. Acesta considerase că Hranek îi ceruse o dobândă prea mare şi, nereuşind să se înţeleagă cu el, l-a înjunghiat mortal.

Băiatul de 21 de ani, trecut prin lupte navale cu piraţii şi alţi duşmani ai Imperiului Otoman, s-a văzut pus în situaţia de a prelua conducerea tuturor afacerilor tatălui său, care includeau şi administrarea numeroaselor moşii de la ţară. Aşa a aflat, în scurtă vreme, că era fiul unui latifundiar lacom de bani, practicant nemilos al cămătăriei, care, în complicitate cu administraţia otomană a regiunii şi oraşului, deposeda numeroşi mici proprietari de pământuri, vândute după aceea unor turci cu funcţii înalte, la preţuri convenabile. LADUR aflase în ultimii ani amănunte despre starea necorespunzătoare în care funcţiona regimul proprietăţii funciare otomane.

Primii 33 de ani din viaţa lui s-au petrecut în timpul domniei sultanului Suleiman Legiuitorul (Kanuni), Magnificul (Muhteshem). Domnia acestuia, calificată ca „epoca de aur”, a fost în acelaşi timp şi izvorul dezordinilor viitoare, al nenorocirilor interne şi externe, al acţiunilor la voia întâmplării, ca şi al strâmtorărilor economice, precum şi al nedreptăţilor sociale. Corupţia existentă pe vremea lui Suleiman Magnificul s-a perpetuat în secolele următoare, provocând până la urma dispariţia Imperiului Otoman. După moartea acestui renumit sultan, i-au urmat la tron fiul său Selim II (1566-1574) şi fiul acestuia, Murad III (1574-1595). Finalul domniei lui Murad III a avut loc după moartea eroului nostru, LADUR.

Mergând pe drumul deschis de tatăl său, LADUR a devenit el însuşi un latifundiar şi cămătar înzestrat cu o sete nepotolită de noi câştiguri.

Căsătorit la 24 de ani cu grecoaica Ildina Sikou, o fată de 19 ani, şi-a întemeiat o familie minunată, de care a fost foarte mulţumit. Ildina, femeie frumoasă, voinică şi harnică, i-a dăruit 3 copii. La 22 de ani a născut-o pe Siberna. După 3 ani a apărut frăţiorul Sibernei, Tokar. După încă 3 ani familia s-a îmbogăţit cu un nou băieţel, pe care l-au botezat Nikos. LADUR se simţea nespus de fericit şi mândru de familia lui.

Ca tată mereu preocupat de viitorul copiilor săi, avansa în afaceri bănoase, unele dintre ele foarte riscante. La fel ca şi tatăl său, LADUR beneficia de protecţia conducătorilor militari otomani, cărora le favoriza obţinerea unor terenuri în proprietate pe viaţă. De-a lungul vieţii lui LADUR, Imperiul Otoman a fost condus de 15 mari viziri, dintre care 7 erau de origine albaneză. În mod firesc, cei 7 colaborau bine cu latifundiarii din ţara lor. Spre sfârşitul secolului 16, statul otoman recurgea la vânzarea terenurilor pe viaţă, chiar şi cu drept de moştenire, ca şi la arendarea unor izvoare de venituri ale fiscului, în schimbul unor sume anticipate. Această situaţie determina creşterea opoziţiei categoriilor ostăşeşti care cereau acordarea unor astfel de privilegii, considerându-se nedreptăţite, ceea ce ducea şi la slăbirea eforturilor militare.

În această situaţie dificilă îşi desfăşura munca de cămătar albanezul LADUR. Imprudent din fire, nu ezita să ia terenuri şi case de la militari otomani care îi datorau bani. Sfârşitul i s-a tras de la un ienicer nemulţumit de lăcomia cămătarului, LADUR având până la urmă soarta regretatului său tată. Hranek fusese ucis de un ienicer, iar fiul său sfârşise sub lama cuţitului unui spahiu. Nikos, ajuns la vârsta de 28 de ani, a preluat toate afacerile tatălui său, aşa cum făcuse şi LADUR în urmă cu 40 de ani.

Nina Petre
16 decembrie 2013

COMENTARIUL DORINEI

„Viaţa lui Ladur nu este tocmai o viaţă cu care m-aş mândri, însă pot să extrag o serie de învăţăminte din această încarnare.

Personajul nu prea îmi trezeşte sentimente pozitive. Atâtea crime au săvârşit albanezii în ultima vreme în Grecia, încât am dezvoltat antipatie pentru ei. Ştiu că nu e bine să îi judec la modul general; şi noi, românii, suntem uneori asociaţi cu ţiganii peste hotare. Totuşi, ţiganii nu săvârşesc niciodată aşa crime oribile cum fac albanezii aici, mai ales de când cu criza. Am să încerc să elimin aceste gânduri cât mai curând, pentru că nu vreau să afectez în nici un fel ceea ce vi se va arăta dumneavoastră în următorul episod."

Dorina
22 decembrie 2013, Grecia

EPISODUL 6 - RASKI

Am ajuns la episodul spiritual nr.6, a cărui eroină este RASKI. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1451-1512. RASKI s-a născut în străvechea localitate Chania, port la Marea Cretei, situată în nordul insulei Creta, pe ţărmul Golfului Khanion. Părinţii ei, imigranţi marocani, şi-au păstrat religia musulmană şi obiceiurile de viaţă din ţara lor. Tatăl (Kranul) şi mama (Linne) au avut 3 copii: unica fată, RASKI, era cu 6 ani mai mare decât fratele ei Yussuf. Băiatul cel mic, Ahmed, apăruse pe lume după 2 ani de la naşterea lui Yussuf. Întreaga familie se ocupa cu negoţul, copiii ajutându-şi părinţii în treburile mai uşoare.

Kranul aducea de la ţară produse agricole, mai ales vinuri şi ulei, pe care le vindea marinarilor italieni. Linne cunoştea de la tatăl ei meşteşugul olăritului. Oalele de lut confecţionate de ea serveau la depozitarea alimentelor, cu deosebire a uleiului şi a mierii de albine. RASKI, fată harnică şi agilă ca un băiat, muncea din greu în gospodărie, dar participa cu entuziasm şi la schimbul de mărfuri dintre tatăl ei şi navigatorii străini. Reuşise să înveţe câteva fraze în limba italiană, fiind foarte mândră de ştiinţa ei.

La 16 ani, un marinar genovez a pus ochii pe ea. Augusto Rivelli avea 29 de ani. Era căsătorit în Genova, unde avea o soţie frumoasă, care îi dăruise doi băieţi: Tiberius şi Giaccomo. Nici RASKI şi nici părinţii ei nu ştiau că Augusto transporta sclavi destinaţi comerţului, ascunşi în cala navei conduse de tatăl său, Manolo. Invitată de Augusto pe corabie, sub pretextul negocierii unor mărfuri, RASKI s-a trezit legată cu sfori şi aruncată într-o magazie de sub punte. Avea 16 ani şi era total neinformată asupra situaţiilor dramatice prin care treceau femeile ajunse în condiţii de sclavie, ca marfă preţioasă pentru casele bogaţilor din vestul Europei. Toate mărfurile urmau să fie descărcate în portul italian Genova, unde un grup de negustori le preluau pentru a fi transportate pe uscat spre diverse localităţi din Europa.

Genova, oraş-port al Italiei de nord, încă mai era o mare putere comercială. Genovezii se îmbogăţiseră pe vremea cruciadelor, obţinând concesionarea unor importante stabilimente comerciale în majoritatea porturilor latine din Levant. Ajunseseră să desfăşoare activităţi comerciale chiar şi cu ruşii sau cu lumea turco-mongolă. În secolul 15, Genova a trecut printr-o criză a puterii. În 1353 oraşul trecuse sub stăpânirea familiei Visconti. În 1464 a fost preluat de familia Sforza, după ce în 1396 a fost supus dominaţiei franceze. Căderea Constantinopolului sub turci (în 1453) a închis era de aur a puterii economice genoveze.

Augusto Rivelli a păstrat-o ca sclavă domestică pe mica musulmană RASKI. Soţia lui, Roberta, a trimis fata ca ajutor la bucătărie, unde mai munceau două sclave: una marocană, iar cealaltă adusă din sudul Crimeei. Stăpâna Roberta, o doamnă catolică severă, nu suporta oamenii

de alte credinţe. A chemat repede preotul, care a creştinat-o pe RASKI, fata primind noul nume, cel de MARIETTA.

Fiind sclavă, MARIETTA nu putea refuza avansurile sexuale din ce în ce mai insistente ale stăpânului. De câte ori doamna Roberta pleca împreună cu băieţii şi slujnicele la moşia de la ţară, MARIETTA îi ţinea cald lui Augusto, fiindu-i amantă şi bucătăreasă. La 18 ani, MARIETTA a născut-o pe micuţa Gisella, rodul iubirii ei cu Augusto. Prin voinţa lui, s-a considerat ca tată al fetiţei grăjdarul, bărbatul fiind bine plătit pentru a-şi juca bine rolul. Gisella a rămas împreună cu mama ei în casa stăpânului din Genova.

Fetiţa împlinind 2 ani, a fost despărţită de MARIETTA, care fusese exilată într-o mânăstire din Munţii Appenini. Ajunsă călugăriţă, fosta sclavă şi-a revăzut fiica după 13 ani. Fata abia împlinise 15 ani când i-a murit tatăl într-un naufragiu pe Marea Mediterană, provocat de un atac al piraţilor turci. În mod inevitabil, văduva lui Augusto a trimis-o la mama ei. Neavând mijloace de trai, Gisella a fost primită de maicile din mânăstire, aşa cum se întâmplase şi cu mama ei. Bucuroasă de a rămâne alături de cea pe care o aşteptase timp de 13 ani, Gisella s-a supus ritualului tradiţional, îmbrăcând modestele straie monahale.

MARIETTA a trăit doar 61 de ani, fiind răpusă de reumatism şi de o boală a inimii. Nu şi-a revăzut niciodată părinţii, fraţii şi rudele rămase pe îndepărtata insulă. Modestă din fire, i-a mulţumit Domnului în toate rugăciunile, fiindcă o ferise de negustorii dornici de mulţi bani, care vindeau şi revindeau sclavele minore.

Nina Petre
8 ianuarie 2014

COMENTARIUL DORINEI

„Viaţa lui Raski mi s-a părut tare tristă, dar pe de altă parte m-am bucurat că a fost o femeie liniştită şi supusă. Vă scrisesem mai demult că, după acest episod, vă voi scrie pe scurt o întâmplare din Creta.

Acum câţiva ani am vizitat Creta, datorită faptului că o cunoştinţă de familie a trebuit să-şi anuleze excursia pe minunata insulă grecească, dar fiind prea târziu, biletul nu a putut fi anulat. Persoana a insistat să merg în locul ei, aşa că am avut două zile la dispoziţie pentru pregătire. Acolo am stat într-un complex all inclusive. Era un loc vesel, cu personal internaţional care organiza petreceri de dimineaţă şi seara etc. Cu toate acestea, nu am petrecut mai deloc în stilul acesta tineresc pentru că, spre surprinderea tuturor, m-am îndrăgostit de o bisericuţă albă cocoţată pe un vârf de stâncă şi mi-am petrecut o mare parte de timp în bisericuţă. Spun „spre surprinderea tuturor”, pentru că nu se aşteptau ca o persoană tânără să meargă în Grecia pentru a sta în biserică. În orice caz, eu m-am simţit extrem de legată de Creta, cred că în subconştientul meu există şi acum regretul că viaţa lui Raski nu s-a desfăşurat numai în Creta, în mod armonios, alături de familia ei. Dar cu siguranţă că Dumnezeu cunoaşte

rostul tuturor lucrurilor, aşa că nu voi zăbovi prea mult asupra sorţii lui Raski.

Într-adevăr, legat de bărbaţi şi comportamentul lor... nu le-am dat ocazia să îşi exercite puterea dominantă asupra mea. De altfel, de mică mă visam singură, cu casa, cu maşina mea şi cu copii adoptaţi de mine. Şi după cum se spune... „ai grijă ce ceri că ţi se va da în cele din urmă”... cred că mă aflu pe drumul ales. Nu sunt întotdeauna sigură că-i varianta cea mai bună, dar mie îmi aduce linişte şi mă face să simt că lucrurile sunt sub control.”

Dorina
15 ianuarie 2014
Grecia

EPISODUL 7 - LUCIAN

Episodul spiritual nr.7 îl are ca erou pe valahul LUCIAN DAROVE, care a trăit între anii 1319-1401. El s- născut în târguşorul Târgoviştei, devenit după 77 de ani (în 1396) reşedinţa domnească a Ţării Româneşti. Părinţii săi, Ilie şi Mariana, au avut doi copii, amândoi băieţi: LUCIAN şi fratele său mai tânăr cu 4 ani, Dumitru. Ilie, negustor de haine şi ţesături, şi-a dorit mult să facă din fiii lui oameni cu ştiinţă de carte, aşa cum erau odraslele boierilor care studiau la Viena sau Constantinopol.

Neavând bani destui să îl întreţină pe LUCIAN la studii peste hotare, l-a ajutat cum s-a putut în acele vremuri zbuciumate de războaie şi ambiţii politice. Băiatul şi-a urmat primii ani de şcoală în clădirea micuţă de lângă biserică, primind de la bătrânul preot Ioan cunoştinţe generale despre lume şi credinţa în Dumnezeu. Împlinind 15 ani, băiatul s-a dovedit a fi neinteresat de negustorie. Părinţii, îngrijoraţi, s-au întrebat ce fel de om va ieşi din el şi din ce va trăi până la bătrâneţe. Cel mai mult îl atrăgeau pe LUCIAN studiul istoriei şi al religiei, dar şi munca de profesor.

L-au trimis în târgul Craiovei, localitate modestă la vremea aceea, unde exista un preot bătrân care lucra ca profesor pe lângă una dintre biserici. Părintele Ioachim Neagu l-a îndrumat pe elevul său spre cercetarea istoriei Ţării Româneşti şi a altor ţări din lume, încurajându-l să devină şi un îndrumător al tineretului în credinţa creştină.

La 24 de ani, LUCIAN devenise supraveghetorul micului muzeu al bisericii craiovene şi profesor de Religie al micii şcoli patronate de aceeaşi biserică. Marea parte a locuitorilor Ţării Româneşti era încadrată în aria de organizare bisericească bizantino-slavă. Ca limbă de cult şi de cancelarie fusese adoptată slavona. Primele texte scrise cu alfabetul chirilic apăruseră în secolul 10. Limba slavă reprezenta mijlocul de comunicare oficial şi de creaţie culturală în scris a oamenilor de cultură. Textele care slujeau credinţei religioase, scrierile literare, juridice, istoriografice şi actele de cancelarie erau redactate în limba slavă.

Biserica Ţării Româneşti şi-a întărit considerabil poziţia şi influenţa după integrarea ei în spaţiul controlat de Patriarhia din Constantinopol, începând cu cea de-a doua jumătate a secolului 14. Sprijinul acordat de domnitorii Ţării Româneşti s-a manifestat prin înălţarea lăcaşurilor bisericeşti şi mânăstireşti, prin înzestrarea lor cu domenii, cărţi şi obiecte de cult. Lăcaşurile bisericeşti, mânăstirile au devenit în timpul vieţii învăţatului LUCIAN Darove sediul unei intense activităţi de transcriere a textelor sacre şi de cult. Cultura scrisă în Ţara Românească, întemeiată pe strânsa cooperare dintre domnie şi biserică, s-a dezvoltat continuu în cadrul devenit tradiţional al slavonismului, având o funcţie oficială de stat şi ecleziastică.

Primind calitatea de preot la 25 de ani, LUCIAN a aşteptat doi ani până când şi-a găsit perechea feminină în persoana Mariei Danieli. Nunta s-a celebrat în anul 1346, mirele având 27 de ani, iar mireasa, 20. Maria era fata mai mică a unui administrator de moşie, care locuia mai mult la ţară, îndeplinindu-şi obligaţiile de muncă. Nevasta lui, Marina, îşi crescuse cele două fete (Maria şi Ruxandra) cu ajutorul celor două servitoare din casa de la marginea Craiovei.

Maria, bună gospodină, având şi ceva ştiinţă de carte, şi-a luat în serios de la început îndatoririle de soţie. Casa părintelui LUCIAN a devenit în scurtă vreme curată şi bine amenajată, iar servitoarea abia reuşea să se descurce cu treburile zilnice. Toată gospodăria intrase pe mâinile doamnei Maria, care îşi lăsa bărbatul să se ocupe numai de obligaţiile lui profesionale. LUCIAN muncea foarte mult: îl ajuta pe părintele cel bătrân să îşi ţină slujbele, preda noţiunile de religie copiilor dornici să înveţe carte, redacta hârtii oficiale de care aveau nevoie negustorii şi alţi cetăţeni ai Craiovei.

Primul copil apărut în familie, micuţul Andrei, s-a născut când tatăl său avea 29 de ani. După 2 ani, Maria i-a dăruit-o pe drăgălaşa Simona. După încă 3 ani, familia s-a întregit cu fiul cel mic, Simion. Copiii au crescut în climatul de pace, armonie şi credinţă religioasă autentică stabilit de soţii Darove la debutul căsniciei lor. LUCIAN se ocupa de ei zilnic, dorind să îi vadă mai târziu oameni de vază ai societăţii craiovene.

Pe lângă numeroasele lui preocupări, îşi găsea timp duminica să cerceteze preţioasele documente care atestau originea romană a valahilor, descendenţa lor din Roma şi din coloniştii ei, ca dovadă a individualităţii acestui popor în contextul etnic al Europei Răsăritene şi Sud-Estice. Ţara Românească intrase în geografia politică a vremii cu denumirea de Walachia sau Walachia Major, spre deosebire de Moldova, denumită Walachia Minor. La mijlocul secolului 14, când Ţara Românească devenise o realitate politică a Europei răsăritene, Papa Clement al VI-lea, referindu-se la românii nord-dunăreni, îi denumea „olachi romani".

Părintele LUCIAN a trăit 82 de ani, apucând să îşi vadă copiii ajunşi oameni căsătoriţi şi părinţi la rândul lor. Simona, la 51 de ani, era deja bunică, având 4 nepoţei. Bărbatul îi murise în urmă cu 10 ani, fiind

militar de meserie, lăsând-o văduvă, mamă a doi copii. Andrei plecase la studii în Constantinopol, unde urmase Medicina, revenind apoi în orăşelul natal. Simion, plin de patriotism, se înrolase în armată, rămânând să lupte pentru independenţa greu de menţinut a ţării sale.

Presimţindu-şi obştescul sfârşit, bătrânul preot şi-a anunţat soţia şi copiii, binecuvântându-i pe toţi. Într-o seară de noiembrie a anului 1401, înţeleptul a închis ochii pentru totdeauna, sufletul său plecând liniştit spre alte lumi.

Nina Petre
24 februarie 2014

COMENTARIUL DORINEI

„Am citit cu mare nerăbdare episodul karmei nr. VII. Încă de la prima propoziţie mi-a indus o stare de linişte şi de echilibru. Probabil că asta se datorează faptului că întruparea mea actuală este în România, dar totodată şi modului în care Lucian s-a comportat şi şi-a trăit viaţa. Sincer, a fost o viaţă care nu mi-a trezit nici o urmă de regrete sau de întristare. A fost prima viaţă în care am trăit până la o vârstă onorabilă, iar meseria de preot m-a marcat în mod foarte plăcut. De altfel, după cum vă spuneam, interesul pentru studiul religiilor există şi astăzi, iar până de curând încă mă mai gândeam să fac a doua facultate, de teologie. Din păcate, timpul nu-mi permite, dar asta nu înseamnă că studiul nu poate să continue în privat."

Dorina
26 februarie 2014
Grecia

EPISODUL 8 - YUJA

Episodul spiritual nr.8 o are ca eroină pe spaniola YUJA SIRDELI. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1215-1284. YUJA s-a născut într-o familie arabă din oraşul Tarifa, port la Marea Mediterană, situat pe coasta sudică a Spaniei, în regiunea Andaluzia. Părinţii, Karim (tatăl) şi Nuhde (mama), au avut trei copii: unica fată, YUJA, şi fraţii ei, Zudyn şi Selim. Zudyn era cu 5 ani mai în vârstă decât sora lui, iar Selim avea cu 4 ani mai puţin decât YUJA.

Regiunea Andaluzia suferise ocupaţia arabă începând cu anul 711, aceasta lăsând o amprentă de neşters. Dinastia berberă musulmană a Almohazilor a domnit în Spania până în secolul 13, cel în care a trăit eroina noastră. Prăbuşirea stăpânirii almohade, în urma înfrângerii pe care a suferit-o în anul 1212 în bătălia de la Las Navas de Tolosa, a făcut posibilă reluarea ofensivei regatelor creştine din Spania. Prima jumătate a secolului 13 a fost marcată de cele mai spectaculoase progrese teritoriale realizate de creştini, mai ales pe coasta andaluză.

Familia lui Karim trăia din schimburile de mărfuri pe care el le făcea cu negustorii din portul marocan Ceuta. În fiecare lună traversa strâmtoarea Gibraltar împreună cu alţi negustori pe o corabie solidă, rezistentă la greutatea mare a încărcăturii şi la capriciile vremii. La vârsta adolescenţei, fiecare dintre fiii săi i s-a alăturat în periculoasele curse spre portul marocan. YUJA a crescut în mediul negustoresc întreţinut de părinţi şi fraţi, ajutându-şi mama să vândă bijuteriile marocane femeilor din Tarifa.

La 18 ani, căsătoria fetei a fost negociată cu negustorul marocan Sadun, coleg de afaceri cu Karim. Cumpărându-şi mireasa cu o pungă de aur, bărbatul de 26 de ani a dus-o în casa lui din Ceuta, unde locuia cu părinţii lui. Acolo şi-a dus viaţa singuratică, timp de 12 ani, tânăra soţie a lui Sadun. El era mereu plecat pe mare şi pe uscat, potolindu-şi astfel setea de călătorii şi de avere. Viaţa lor de familie s-a sfârşit în anul 1245, fără să fi rezultat vreun copil din unirea lor. Socrii o credeau pe YUJA stearpă, încurajându-şi fiul să îşi cumpere şi alte neveste, care să îi dăruiască mulţi copii. Aceştia nu au apărut nici din celelalte relaţii ale lui Sadun cu femei din mai multe localităţi. La 38 de ani, bărbatul şi-a pierdut viaţa într-un naufragiu, corabia pe care se afla în zona Gibraltarului fiind jefuită şi distrusă de piraţi.

După aflarea veştii despre dispariţia soţului, YUJA şi-a făcut bagajele şi s-a reîntors în oraşul natal, Tarifa. Părinţii şi fraţii au primit-o cu braţele deschise, ajutând-o să îşi revină din drama sufletească prin care trecuse. În anul următor, 1246, fratele Zudyn i l-a adus în casă pe prietenul său turc Hadir. Bărbatul avea 38 de ani, iar YUJA, 31. Sătulă de singurătate, l-a acceptat drept soţ, urmând să plece împreună în vestitul oraş-port Constantinopol. Ajunsă în casa soţului, YUJA a aflat cu uimire că turcul mai avea două neveste, fiecare locuind în altă casă împreună cu copiii ei. Hadir avea o fată dăruită de prima nevastă, Sahir, şi doi băieţi concepuţi cu cea de-a doua, Nygel. YUJA sosise pe un teren periculos, fiind nevoită să suporte rivalitatea celor două neveste şi duşmănia celor trei copii.

La 35 de ani, ca printr-o minune, a rămas însărcinată, aducându-l la lumina zilei pe micuţul Nurryd. A fost singurul copil născut de ea, cu chinuri mari, scăpând cu viaţă datorită moaşei Sahya, care îi era o servitoare devotată. Părinţii lui Hadir, bătrâni şi bogaţi, şi-au ajutat nepotul cu dragoste şi mulţi bani. La fel ca primul ei soţ, marocanul, turcul Hadir era mereu plecat de acasă. Dacă sosea măcar în fiecare lună era un mare eveniment în familie.

Oraşul lor, vechiul Bizanţ, fusese întemeiat de către locuitorii din Milet în secolul 6 î.e.n. În anul 330 a devenit reşedinţă imperială prin voinţa împăratului Constantin şi botezat cu un nou nume, Constantinopol. Ulterior a fost capitala Imperiului Bizantin. Denumirea sa actuală este Istanbul.

Imperiul Latin de Constantinopol era un stat feudal cruciat constituit pe o parte din teritoriul Imperiului Bizantin, în urma cuceririi

prin lupte îndârjite a oraşului Constantinopol (la 13 aprilie 1204) de către participanţii la Cruciada a patra (1202-1204). La sosirea YUJEI, în oraş domnea împăratul Balduin II, conte de Namur. La 25 iulie 1261 (când YUJA avea 46 de ani), trupele Imperiului Bizantin de la Niceea, comandate de Alexie Strategopoulos au cucerit oraşul, supunându-l jafurilor. Împăratul Balduin II şi-a aflat scăparea prin fugă. Astfel a luat sfârşit Imperiul Latin de Constantinopol. La 15 august 1261, Mihail VIII şi-a făcut intrarea solemnă în Constantinopol, restaurând Imperiul Bizantin. Până la moartea eroinei noastre, în Constantinopol au domnit încă 3 împăraţi: Balduin II de Courtenay (1261-1273), Filip de Courtenay (1273-1283), Catherine I de Courtenay.

Schimbările de domnie din oraş nu au influenţat în mod nevaforabil comerţul practicat de Hadir în colaborare cu nevasta lui YUJA. Plictisindu-se să stea doar în casă, după ce băiatul trecuse de vârsta copilăriei, YUJA şi-a deschis un magazin în piaţa oraşului, unde vindea o parte din mărfurile achiziţionate de soţul ei.

În Constantinopol se intersectau rutele comerciale care uneau teritoriile de la nordul Mării Negre cu cele din Orientul Mijlociu, din nordul Africii şi din sudul Europei. YUJA vindea în magazinul ei blănuri aduse din zona Kievului, mătase siriană, mirodenii asiatice, sare veneţiană, bijuterii din aur şi argint confecţionate în Spania.

Sclavii care o ajutau în gospodărie şi la magazin fuseseră cumpăraţi de Hadir la târgul din oraş. YUJA, care şi ea se simţise o sclavă în casa primului soţ, ştia ce înseamnă lipsa de libertate şi drama de a fi mereu supusă voinţei stăpânului. YUJA s-a purtat mereu omeneşte cu sclavii ei, considerându-i fiinţe demne de respect şi compasiune. În decursul celor 38 de ani cât i-a fost dat să trăiască în Constantinopol, a avut numeroşi sclavi, femei, bărbaţi şi copii. Cu toţii au îndrăgit-o, au respectat-o ca pe o mare doamnă şi au apărat-o cu disperare când hoţii încercau să îi jefuiască magazinul şi casa. Lâna englezească şi bumbacul sirian reprezentau o ţintă preferată a hoţilor. La acestea se adăugau bijuteriile spaniole şi africane.

Nurryd, fiu ascultător, i-a fost alături, ajutând-o în munca de zi cu zi, reuşind să devină un negustor abil şi respectat de clienţi. De la mama lui a învăţat bunele maniere în comportament, evitând gesturile grosolane, limbajul vulgar şi agresiv, ca şi veşnicele instigări la violenţă, specifice altor negustori.

Cu toate că desfăşura o activitate comercială, YUJA se bucura de respectul tuturor, ca şi cum ar fi fost o mare doamnă. Celelalte neveste ale soţului ei o porecliseră „prinţesa decăzută".

La 69 de ani, YUJA era încă o femeie robustă şi dornică de muncă. Nu mai vindea în magazin, fiindcă îi luase locul nora ei, Dihel. Îi plăcea totuşi să supravegheze descărcarea mărfurilor, sortarea lor şi negocierea preţurilor. Deşi nu fusese instruită de profesori în copilărie, avea şcoala vieţii, învăţând „din fugă" să scrie, să citească şi să calculeze banii. Moartea subită a lui Hadir, din cauza unui atac de cord survenit la vârsta

de 76 de ani, i-a scurtat şi ei zilele. Îşi iubise mult bărbatul, care se purtase frumos cu ea, tratând-o ca pe o femeie liberă, nu ca pe o sclavă. Nurryd, fiul ei cel drag, rămas fără ambii părinţi la 34 de ani, le-a simţit lipsa în toată perioada cât i-a mai fost dat să trăiască.

Nina Petre
27 martie 2014

COMENTARIUL DORINEI

„Am reflectat mai mult de o săptămână asupra personajului Yuja şi nu numai. Am trecut în revistă caracterele din scrisorile pe care mi le-aţi trimis, până acum în număr de 8. Încep să se lege... Până acum ceva vreme mă gândeam la ele separat, ca şi cum n-ar fi existat nici o legătură între ele şi mine. Se pare că vorba „cunoaşte-te pe tine însuţi" e mai grea decât îmi închipuiam. Nu ştiu dacă există vreun mecanism special, însă acum simt că pot să extrag bucurie, tristeţe şi alte sentimente din viaţa acestor personaje. Am observat că cele mai multe întruchipări ale spiritului meu în personaje feminine au acumulat multe suferinţe şi extrem de multă limitare a libertăţii, deseori chiar din partea pesoanelor la care au ţinut foarte mult.

Când am citit despre Yuja am rămas un pic blocată asupra ideii că o femeie cinstită poate să-şi sacrifice o mare parte din viaţă unuia sau mai multor bărbaţi a căror ambiţii sunt legate numai de plăcere şi de averi. Apoi mi-a venit în minte personajul Yuruk, afganistanul luptător care a trăit în numele viciului şi care am fost eu. Acum, dacă este să luăm în considerare teoriile despre univers care susţin că timpul nu există decât în mintea noastră, atunci nu există trecut, prezent şi viitor, ci există momentul. Aşa că, ce importanţă are dacă Yuja a trăit înaintea lui Yuruk, dacă o întruchipare „rea" a succedat unei întruchipări „bune", dacă lecţia unui om este luată înainte sau după ce acesta a săvârşit răul?! Cred că Spiritul fiecăruia dintre noi ne trimite pe Pământ spre a ne rafina, ştiind ce ne este necesar pentru asta. Cu siguranţă că nu mi-aş dori să retrăiesc viaţa pe care a trăit-o Yuja, mi-a lăsat un sentiment de amărăciune... dar cu siguranţă că totul a fost aşa cum trebuia să fie. Ieri am văzut un film indian care s-a încheiat cu cuvintele „În orice caz, nimic nu e nedrept pe lume". Mi-a plăcut tare, mi s-a părut foarte profund.

Am citit cartea „Viaţa e un joc" şi mi-a făcut extrem de bine. Nici nu-mi dădusem seama cum, pe nesimţite, am devenit o maşină de muncă şi cum imaginaţia mea lipseşte cu desăvârşire, pentru că n-am mai avut timp să visez. Fără imaginaţie, cum să-mi construiesc un viitor fericit?! Cartea aceasta este minunat scrisă. De asemenea, mi-a plăcut foarte mult explicaţia legată de gândurile, visurile şi trăirile noastre în funcţie de starea şi legătura subconştient-conştient-supraconştient. De multe ori ştim lucruri, poate că prea multe, dar nu le acordăm importanţă. Ne avântăm în fiecare zi într-un program infernal şi ştim ce avem de făcut în

următorii doi ani ai vieţii noastre (totul e programat), de parcă imprevizibilul nu ar avea nimic de spus în toată „afacerea” asta. Pentru mine această carte a fost scurtă şi la obiect şi a însemnat o trezire, ca şi cum cineva mi-ar fi dat cu un ciocănel în cap şi mi-ar fi spus să mă redresez, că am luat-o în direcţia greşită.”

Dorina
6 aprilie 2014
Grecia

EPISODUL 9 - TIHEDEC

Eroul episodul spiritual nr.9 este un personaj interesant prin exotismul personalităţii sale. TIHEDEC s-a născut într-un sat ascuns în creierii munţilor denumiţi mai târziu Cordiliera Merida. Nu departe de mica aşezare de indieni denumiţi „muiscas”, vorbitori ai dialectului „chibcha”, conquistadorii au construit mai târziu oraşul Merida. Viaţa lui a fost scurtă, de doar 45 de ani, el trăind între anii 1127-1172.

Părinţii săi, Tonac (tatăl) şi Naidel (mama), au avut 13 copii. Dintre aceştia au supravieţuit doar 3. Unicul băiat, TIHEDEC, avea două surori mai mici. Limur era cu 4 ani mai tânără decât fratele ei, iar Nonadam s-a născut când Limur avea 6 ani. Ceilalţi 10 copii au decedat înainte de a fi împlinit 2-3 anişori, din cauza frigului şi a condiţiilor de igienă precare.

Tribul din care făcea parte familia lui TIHEDEC aparţinea unui regat de tip sclavagist instabil, aflat deseori în războaie cu celelalte regate din nord-vestul actualei ţări numite Venezuela. Oamenii tribului aveau o oarecare organizare socială şi un anumit nivel cultural. Obişnuiau să venereze idoli de primă importanţă, cum erau Soarele (Sua) şi Luna (Chia). Toţi consătenii lui TIHEDEC locuiau în case de formă circulară, având acoperişul conic. Părinţii băiatului se ocupau cu agricultura, folosind o săpăligă de lemn şi diverse unelte din piatră şlefuită. Îi preocupa în mod deosebit cultura legumelor necesare hranei. La vânătoare, Tonac şi ceilalţi bărbaţi din sat foloseau suliţe.

Pe lângă preocupările pentru asigurarea hranei zilnice, Tonac topea aur şi cupru, tăia şi şlefuia cristale, din care făcea bijuterii. De câteva ori pe an pleca împreună cu alţi consăteni spre alte triburi, unde îşi dădea bijuteriile pentru sare, bumbac şi pânzeturi. Datorită acestui comerţ profitabil, unii dintre săteni deveniseră mai bogaţi decât alţii. Rolul de mediator al conflictelor care izbucneau deseori între săraci şi bogaţi îl deţinea înţeleptul satului.

În perioada copilăriei lui TIHEDEC, predicator era unchiul Mivarru, fratele mai mare al lui Tonac. TIHEDEC, încă de la câţiva anişori, s-a lipit de sufletul unchiului, sorbindu-i cuvintele şi ajutându-l în gospodărie. Conform tradiţiei, Mivarru locuia singur în coliba lui, neavând voie să îşi ia o nevastă. Se hrănea cu mâncarea oferită de consăteni, iar curăţenie în colibă îi făcea câte o femeie din când în când. TIHEDEC, ajuns la vârsta

adolescenţei, se agita din zori şi până în noapte, abia reuşind să îşi ajute mama, tatăl şi unchiul. În serile minunate când Mivarru îşi rostea poveţele în faţa întregii suflări a satului, TIHEDEC îl asculta fascinat, nedezlipindu-şi ochii de la el. Îi venea în minte un amalgam de idei, pe care nu îndrăznea să le rostească. Aflându-se uneori singur alături de unchiul său, se încumeta să îi aducă modeste completări la predici, de care Mivarru se bucura ca un copil.

Abia împlinise 47 de ani când zeii protectori l-au vrut mai aproape în lumea lor. După ceremonialul înmormântării, lui TIHEDEC i-a revenit obligaţia de a-şi sacrifica viitorul pe altarul educării consătenilor. Ca urmaş spiritual al lui Mivarru, i s-au interzis căsătoria şi îndeletnicirile gospodăreşti. Avea voie să asiste la orice ocupaţie, inclusiv vânătoarea, dar tradiţia îi interzicea să pună mâna pe unelte şi arme. Prin discursurile sale, ţinute de obicei seara şi noaptea, înţeleptul TIHEDEC se străduia să le inspire celor care îl ascultau respectul şi dragostea faţă de toate fiinţele vii, oameni şi animale. Era un militant aprig pentru interzicerea războaielor dintre triburi, a sacrificiilor umane în cazul prizonierilor de război. Astfel şi-a atras ura unor oameni bogaţi care practicau comerţul cu sclavi, deveniţi ei înşişi proprietari de sclavi.

TIHEDEC a trăit cu 2 ani mai puţin decât unchiul său, înţeleptul Mivarru. Având darul premoniţiei, şi-a anunţat sătenii cu câteva luni înainte că va suferi o pedeapsă a zeilor, fiindcă nu reuşise să facă oamenii mai buni. Resemnat în durerea sa, a pornit în plimbare pe un drum îngust şi accidentat, pe marginea unei prăpăstii uriaşe. Nu s-a prăbuşit viu în hăul imens. În schimb, i-a căzut în cap un bolovan desprins dintr-o stâncă, ucigându-l imediat. Au ajuns amândoi în valea adâncă pe care o visase cu o noapte înainte. Aşa s-a sfârşit viaţa unui înţelept al vremurilor primitive, încărcate de violenţă, în care i-a fost dat să trăiască. Au mai păţit-o şi alţii înaintea lui sau după el.

Nina Petre
3 iunie 2014

COMENTARIUL DORINEI

„Am citit şi cea de a noua scrisoare şi ceea ce am simţit este că, pe măsură ce înaintăm în analiza karmică şi ne îndepărtăm în timp, avem de-a face cu un suflet mai involuat. Caracterul Tihedec mi-a plăcut, însă citind despre viaţa lui am înţeles pentru prima oară că cea mai accentuată problemă a sufletului în cauză este comunicarea cu oamenii şi tot aceasta este cauza pentru care acest suflet nu a reuşit să îşi transforme visul în realitate. Este o problemă care există până astăzi. Dacă arăt bunăvoinţă, oamenii mă iau drept naivă (mi s-a şi spus), iar când am hotărât să mă transform într-o persoană impunătoare, au circulat vorbe în universitate că-s foarte dură şi că ferească Dumnezeu să pice studenţii pe mâna mea, ceea ce este o aberaţie şi nu este valabil. Nu-mi e uşor să

găsesc calea de mijloc. Tihedec a fost bun, ascultător, înţelept şi nevinovat, dar nu a ştiut să se facă ascultat.”

Dorina
8 iunie 2014
Grecia

EPISODUL 10 - LUNKY

Episodul spiritual nr.10 o are ca eroină pe LUNKY, o femeie din Persia, care s-a născut în oraşul Tabriz (Tebriz) şi a trăit între anii 1040-1099. Părinţii ei, Yusdhal (tatăl) şi Arned (mama), oameni de religie islamică, au avut 11 copii. 7 dintre ei au decedat la vârste mici, unii sub un an, alţii până la 6 ani. Bolile de care sufereau micuţii păreau a fi moştenite din neamul mamei. Existau şi temeri cum că asupra lui Arned şi a rudelor ei pe linie femeiască ar fi căzut un blestem, din cauza neglijenţei cu care îşi creşteau pruncii. După căsătorie, Yusdhal i-a cerut lui Arned să jure că va fi o mamă devotată pentru copiii lor, el nedorind să-i moară urmaşii. Arned a jurat, dar tot i-au murit 7 copii.

Au rămas în viaţă o fată, LUNKY, şi 3 băieţi: Abdallah, Runkud şi Yardin. LUNKY avea un frate mai mare cu 5 ani, pe Abdallah. Runkud era cu 7 ani mai tânăr decât sora lui. Yardin se născuse când Runkud avea 2 ani. Aceşti copii au fost consideraţi de părinţi drept fiinţe miraculoase, fiindcă supravieţuiseră bolilor, care nu i-au ocolit nici pe ei. Familia trăia din negustoria tatălui şi ţesătoria mamei, ocupaţii care, în perioada vieţii eroinei noastre, aveau un rol important în economia ţării.

Persia se afla sub dominaţia turcilor selgiucizi (selgiukizi). Dinastia lor începuse în anul 1037 (cu 3 ani înaintea sosirii pe lume a micuţei LUNKY) şi urma să se încheie în anul 1119 (la 20 de ani după dispariţia ei fizică). Dinastia selgiucizilor a condus un stat feudal din Asia, cuprinzând între hotarele sale mai multe ţări. Prima capitală a selgiucizilor a fost oraşul persan Rey (Ray), iar următoarea tot un oraş persan, Isfahan (Esfahan). Numele dinastiei provine de la războinicul Selgiuk ibn Dudak, căpetenia tribului kinik al turcilor oguzi. Acesta, aflându-se în conflict cu Yabgu, conducătorul statului ogucizilor, a refuzat să-i mai recunoască autoritatea supremă, constituindu-şi prin cucerire o marcă în regiunea cursului inferior al fluviului Sir-Daria. Selgiuk s-a islamizat la sfârşitul secolului 10 şi a efectuat campanii de cucerire spre sud-vest. Un nepot al său, Toghrul Beg, a fost întemeietorul statului independent. Unii dintre principii selgiucizi cărora le fuseseră încredinţate spre cârmuire diferite teritorii sau care cuceriseră anumite regiuni au întemeiat formaţiuni statale de sine stătătoare.

În perioada vieţii lui LUNKY (1040-1099), asupra Persiei au domnit 5 sultani selgiucizi: 1) Rukn ad-Din Abu Talib Muhammad Toghrul I Beg ibn Mikal ibn Selgiuk (1038-1063); 2) Abdul ad-Daula Sudja Muhammad Alp Arslan ibn Daud (1063-1072); 3) Djalal ad-Daula Abu’l-Fath Malik-

Shah I ibn Alp Arslan (1072-1092). A fost cel mai de seamă reprezentant al dinastiei. În timpul domniei sale, imperiul selgiucizilor se întindea de la oraşul Kashgar (în est) până la Marea Mediterană (în vest) şi de la Munţii Caucaz şi Lacul Aral (în nord) până la Golful Persic (în sud). 4) Nasr ad-Din Mahmud I ibn Malik-Shah (1092-1095); 5) Rukn ad-Din abu'l-Muzaffar Barkyaruk (Berkyaruk) ibn Malik-Shah.

Oraşul Tabriz se afla pe o cale comercială secundară, asigurând tranzitul de mărfuri între oraşele Constantinopol, Sinope şi Mossul. Negustorul Yusdhal, tatăl eroinei noastre, era angrenat în activitatea meşteşugărească a oraşului. El cumpăra de la diverşi negustori ambulanţi cantităţi de aramă, fier şi aur, pe care le vindea armurierilor, fierarilor şi bijutierilor. Arned, nevasta lui, ţesea covoare şi pânzeturi cu fire aduse din Siria. Familia trăia confortabil, având de toate, dar averea nu sporea ca la negustorii bogaţi. Părinţii lui LUNKY nu făceau afaceri necinstite, fiind oameni profund credincioşi în puterea lui Allah.

Cei 3 băieţi s-au orientat spre comerţul tatălui, începându-şi de mici practica în depozitul acestuia. LUNKY, bijuteria vie a familiei, era o fată extrem de frumoasă. Câţiva tineri o aşteptau cu nerăbdare să o vadă ajunsă la vârsta adolescenţei. Avea doar 16 ani când a căzut pradă intereselor unui negustor de 38 de ani, văduv şi tată a 3 copii minori. Mazdal rămăsese văduv la 32 de ani şi îşi crescuse copiii cu ajutorul servitoarelor, timp de 6 ani. Ocupându-se cu negoţul de sclavi, stârnise revolta preoţilor musulmani, care nu acceptau o astfel de ocupaţie dezonorantă pentru credincioşii lor. Aflând de moartea neaşteptată a soţiei negustorului, credincioşii fanatici răspândiseră vestea că mânia lui Allah îl lovise pe Mazdal, drept pedeapsă pentru ticăloşia lui. Acesta, nefiind un credincios absolut, se gândise mai mult la sporirea averii decât la mânia lui Allah.

Punând ochii pe fiica nenorocitului de Yusdhal, şi-a făcut un plan diabolic, reuşind să îl prindă pe acesta în cursa banilor. Dornic să achiziţioneze o cantitate mare de metale, Yusdhal a împrumutat de la Mazdal o sumă mare de bani. Nereuşind să îi restituie datoria la termenul stabilit, cămătarul i-a cerut-o pe LUNKY drept dobândă. Căsătoria s-a făcut, mireasa având 16 ani, iar mirele, 38.

Ajunsă în casa lui Mazdal, LUNKY i-a găsit pe cei 3 orfani de mamă. Fetiţa, Luder, avea 3 ani. Fratele Sundur avea 7 ani, iar băiatul cel mare, Nawrin, 10 ani. După 2 ani de la nuntă, orfanilor li s-a adăugat primul copil născut de mama vitregă: surioara lor, Miridal. După 4 ani a sosit primul băiat, Sagradyn. El avea 2 anişori când mama lui a născut-o pe Narryh. Ultimul băiat, Mardul, a apărut după 8 ani de la naşterea fratelui său. Temându-se ca nu cumva blestemul sclavelor vândute să cadă şi pe cea de-a doua nevastă, Mazdal s-a rezumat doar la comerţul cu câini de rasă, care devenise destul de profitabil. Numeroşii copii au crescut ca fraţi adevăraţi, LUNKY nefăcând deosebire între copiii ei şi orfanii soţului.

Lupta lui Mazdal pentru avere s-a încheiat după ce şi-a văzut şi ultimul copil la rostul său. Şi-a măritat fetele cu negustori, iar băieţii s-au apucat fie de comerţ, fie de militărie. Mazdal a decedat la 80 de ani, fiind îngrijit şi apoi îngropat de soţia lui. LUNKY, rămasă văduvă la 58 de ani, a purtat haine de doliu timp de un an, plecând apoi şi ea în lumea celor fericiţi. Avea doar 59 de ani. Deşi între LUNKY şi Mazdal era o diferenţă de vârstă de 22 de ani, s-au înţeles bine, bărbatul având multă grijă de ea ca soţie şi mamă a celor 7 copii.

Deşi era foarte ocupată cu supravegherea servitoarelor şi educarea copiilor, LUNKY şi-a continuat munca învăţată de la mama ei, ţesutul carpetelor şi al pânzelor de mătase. A fost o femeie foarte harnică, oprindu-se de la treburile zilnice doar atunci când se simţea bolnavă. Nu avea ştiinţă de carte, în schimb îndemânarea la tot ceea ce făcea în casă era uimitoare. Ţie, urmaşa ei spirituală, ţi-a revenit datoria karmică de a studia mult, ca o compensaţie a ceea ce nu a învăţat LUNKY, punând accentul mai mult pe activitatea intelectuală şi mai puţin pe treburile gospodăreşti. Bunătatea sufletului, bunul simţ, compasiunea pentru cei aflaţi în durere îţi sunt şi ţie atribute de necontestat.

Nina Petre
2 iulie 2014

COMENTARIUL DORINEI

„Am citit scrisoarea despre Lunky şi în primul rând m-a surprins numele. În liceu aveam o colegă într-o clasă mai mare şi se numea Luky, iar în afara faptului că era foarte frumoasă, numele ei mi se părea minunat. Lunky-Luky se aseamănă, iar eu nu ştiam din ce motiv mă fascina fata asta cu numele ăsta frumos.

Viaţa lui Lunky mi s-a părut stabilă. Căsătoria ei cu un negustor m-a dus cu gândul la Rinek. De fapt am găsit multe asemănări în înşiruirea de vieţi, ceea ce mi se pare şi normal. Simt că Lunky a avut o viaţă mulţumitoare şi că a fost împlinită cu o familie atât de mare şi un trai destul de bun, cu toate că nu a făcut ea alegerea căsătoriei. Probabil că din această viaţă mi se trage dorinţa de a înfia copii... poate că Lunky s-a înţeles mai bine cu copii adoptaţi decât cu ai săi.

Cred că Lunky a fost extrem de fericită, pentru că a reuşit să-şi influenţeze bărbatul şi să-l determine să se lase de comerţul cu sclavi, iar în acelaşi timp trebuie să fi fost recunoscătoare necuvântătoarelor patrupede care i-au oferit o alternativă de comerţ. Afecţiunea pentru rasa canină a rămas extrem de pronunţată la mine până în ziua de astăzi."

Dorina
13 iulie 2014
Grecia

ELENA

Prezentare

Anul trecut am început, la solicitarea **ELENEI**, studiul vieţilor anterioare ale spiritului său. Comentând ulterior informaţiile primite de la mine, **ELENA** mi-a dovedit faptul că posedă capacitatea de a putea vizualiza mental ceea ce s-a întâmplat cu antecesorii săi spirituali, dar şi de a face conexiuni interesante între acei oameni şi fiinţa sa, obţinând astfel concluzii folositoare vieţii pe care o duce acum.

Nina Petre
18 aprilie 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Esther Merrick (1889-1943)
- Alikia Dakis (1803-1869)
- Tirik Hamdu (1724-1785)
- Oxana Siderova (1636-1712)
- Suni Rah Mantu (1582-1620)
- Runk (1513-1572)
- Alid Sardih (1427-1498)
- Mihai Graur (1316-1389)
- Ranuja Vidis (1225-1288)
- Duhran Sakal (1164-1213)
- Ruhad Raihidr (1102-1139)
- Idin Mahral (1020-1076)
- Ulaher Ranukid (936-998)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Lanisa Ridici (884-916)
- Kurt Dristen (803-869)

Episodul 14 - LANISA

Eroina episodului spiritual nr.14 este croata LANISA RIDICI, care a trăit între anii 884-916. Ea s-a născut pe coasta Dalmaţiei, în zona vechii aşezări Zivogosce, care a fost locuită încă din vremea stăpânirii romane (atestată în secolul 5 î.e.n.). Unul dintre satele de pe coastă, aflat în dreptul insulei Hvar, a primit denumirea de Mala Duba. Acolo a văzut lumina zilei micuţa Lanisa. Părinţii ei, Dreko şi Hanka, au avut cinci copii. Au rămas în viaţă doar două fetiţe: Lanisa şi Ruslana. Ceilalţi trei copilaşi, o fetiţă şi doi băieţei, au murit în primele luni de viaţă, din cauza unor boli ale sugarilor.

Soţii Ridici erau urmaşii croaţilor, popor de rasă slavă, stabilit de-a lungul coastei Adriaticii în decursul secolului 7. Triburile croaţilor, aparţinând slavilor meridionali, au recunoscut în secolul 8 şi 9 autoritatea Regatului Francilor, iar în anul 878, pe cea a Imperiului Bizantin. În secolele 7-9 au adoptat creştinismul. Cu 6 ani înaintea venirii pe lume a micuţei Lanisa a luat sfârşit dominaţia francilor asupra Croaţiei. Zdeslav, prieten al Bizanţului, a devenit cneaz. În anul următor, Zdeslav a fost asasinat, urmându-i la tronul Croaţiei cneazul Branimir. Pentru a pune ţara la adăpost de ameninţările Imperiului Bizantin, Branimir a intrat în legături diplomatice cu papalitatea. La începutul secolului 10, cneazul Tomislav a transformat Croaţia într-un regat.

În scurta şi zbuciumata ei viaţă, LANISA s-a izbit mereu de neajunsurile şi avantajele ocupaţiei de negustor. Hanka moştenise de la mama ei, Iovanka, un război vechi de ţesut covoare şi învăţase acest meşteşug, din care îşi întreţinea familia. Bărbatul ei, Dreko, vindea covoarele unor negustori care soseau în port, primind la schimb produse alimentare, haine şi, mai rar, monede folosite în zonele comerciale din jurul Mediteranei. Cele două fete au învăţat şi ele practica ţesutului, dar şi secretele schimbului de mărfuri. Unica lor speranţă de viitor era căsătoria cu negustori maritimi. Aceştia câştigau mult mai bine decât cei care străbăteau drumurile comerciale pe uscat.

LANISA, fata cea mare, nu a mai aşteptat să devină majoră. La 17 ani a fugit cu un negustor, pe corabia căruia adusese 3 covoare pentru schimburi comerciale. Gregorio Ranoldo, veneţian la origine, avea 28 de ani când i-a propus Lanisei să vină cu el. O cunoscuse în urmă cu 3 luni, când cumpărase de la ea nişte carpete. Ştiind că şi alte fete croate plecaseră cu marinari pentru a-şi face un rost în viaţă, LANISA şi-a luat rămas bun de la familie, promiţându-i Ruslanei că va trimite un veneţian să o ia şi pe ea de nevastă.

Debarcând în marele port veneţian, LANISA a fost impresionată de măreţia oraşului, care îşi avea originea în aşezările de pescari pe de insulele lagunei din nordul Mării Adriatice. La sfârşitul secolului 7 şi începutul celui următor, comunităţile de pescari s-au constituit într-o formaţiune politică numită Comune Venetiarum, sub conducerea unui

doge (duce). La începutul secolului 9 s-a născut şi noul centru al ducatului, oraşul Veneţia, care, datorită dezvoltării sale economice şi comerciale, favorizate de poziţia geografică, a devenit ulterior o importantă putere maritimă şi principalul intermediar în comerţul dintre Orient şi Occident. Statul veneţian, lipsit de pământuri, şi-a construit o puternică flotă comercială, care multă vreme a dominat Mediterana. Veneţia s-a dezvoltat şi a prosperat numai datorită navigaţiei şi comerţului. Locuitorii oraşului aveau o adevărată vocaţie pentru comerţ. Familiile cele mai vestite, în frunte cu dogii, participau şi ele la diferite operaţii comerciale, făcând averi imense.

Părinţii lui Gregorio deveniseră bogaţi prin strădaniile fiului lor, Gregorio fiind, încă din perioada adolescenţei, un navigator temerar şi un comerciant foarte priceput. Casa familiei Ranoldo, mare şi impozantă, mobilată cu bine-cunoscutul simţ estetic al doamnei Renata, a primit-o pe LANISA, adăpostind-o timp de 14 ani. Acolo au venit pe lume cei doi băieţi, Giacomo şi Eusebio. LANISA l-a născut pe Giacomo la 19 ani, iar pe Eusebio, la 26. Copiii, socrii şi servitorii au fost singurele fiinţe care i-au stat aproape, soţul ei fiind mereu plecat pe mare şi pe uscat, prin nordul ţării.

Gregorio avea numeroşi prieteni, comerţul maritim prezentând numeroase riscuri. Din cauza piraţilor, al pericolului de naufragiu provocat de avarii sau al represaliilor unor vase aflate în stare de război, negustorii veneţieni aveau obiceiul de a se asocia între ei. Astfel, corăbiile lor navigau în convoi, ajutându-se între ele în caz de pericol. Corabia pe care se afla Gregorio transporta, în principal, sare extrasă din laguna Veneţiei, articol indispensabil pentru bucătărie şi pentru conservarea cărnii sau a peştelui.

Viaţa LANISEI în Veneţia a fost lipsită de grija zilei de mâine. Gregorio aducea alimente, haine, produse de uz casnic, bani şi tot ce îi cereau cei din familie. Comportamentul său calm şi iubitor le aducea tuturor multă bucurie şi linişte sufletească. Fără Gregorio, totul s-ar fi spulberat, iar la o astfel de ipoteză nimeni nu voia să se gândească. Băieţii creşteau văzând cu ochii, fiind bine hrăniţi, lăsaţi să se joace în grădina casei, iar în scurtele sale popasuri în familie, tatăl lor îi ducea să viziteze corabia. Amândoi visau să ajungă negustori bogaţi ca şi tatăl lor.

Primele necazuri au început să vină după moartea părinţilor lui Gregorio. LANISA împlinise 31 de ani când în oraş a izbucnit o epidemie de ciumă. Toate familiile bogate şi-au luat copiii şi au fugit în afara oraşului, în zone unde cumplita boală încă nu ajunsese. Părinţii lui Gregorio nu au vrut să plece din casă, unde au şi murit la scurtă vreme după ce rămăseseră doar cu servitorii. Fiul lor înspăimântat şi-a luat nevasta şi copiii, plecând spre nordul ţării. După o călătorie lungă şi istovitoare, au ajuns în oraşul Torino, unde Gregorio îşi cumpărase cu ceva timp în urmă o vilă înconjurată de o grădină superbă. Femeia şi copiii s-au crezut ajunşi în paradis. Viaţa lor a reintrat în normal, iar Gregorio şi-a reluat comerţul, făcând dese drumuri pe uscat.

Doar câteva luni a durat liniştea şi bucuria LANISEI. Într-o zi nefericită, când soţul ei era plecat din oraş, a sosit în vizită o doamnă frumoasă, elegantă, însoţită de un băiat ce părea a fi mai mare decât Giacomo. De la ei a aflat biata LANISA că Gregorio era bigam, că se căsătorise cu Vilma cu 5 ani înainte de a se căsători cu ea, dar nu reuşise să o aducă în Veneţia, deoarece părinţii lui nu o acceptaseră, femeia fiind la origine ţigancă. Aşa cum îşi aşteptase croata bărbatul să revină din lungile lui călătorii, tot aşa îl aşteptase şi ţiganca.

După plecarea femeii, orgoliul Lanisei a luat locul raţiunii, ea considerând că doar prima nevastă a lui Gregorio avea toate drepturile cuvenite în viaţa lui. În noaptea următoare, şi-a pus capăt zilelor, spânzurându-se de o grindă din pivniţă. Revenind acasă, bărbatul a plâns cât a plâns în amintirea ei, dar nu a trecut anul şi familia lui era deja reîntregită. Vilma devenise o doamnă cu drepturi depline, văzându-şi mai departe de treburile zilnice, fiindcă acum avea trei băieţi de crescut.

Nina Petre
25 iunie 2013

COMENTARIILE ELENEI

„Am sperat din tot sufletul să-mi spuneţi despre Lanisa că a fost omorâtă sau a murit de vreo boală, cum se prefigura când aţi precizat de ciumă, dar se pare că mai am un antecesor spiritual sinucigaş. Renunţarea aceasta nenorocită, care s-a transmis egiptencei Ruhad şi boierului Mihai Graur, pe care, să-mi fie cu iertare, nu l-am înţeles.

Nu ar fi trebuit Lanisa să procedeze astfel, fiindcă Gregorio o iubea şi pe ea, şi pe copii. Ar fi trebuit să-l aştepte şi să discute cu el, să cadă de comun acord cum trebuie făcut. Dacă Gregorio o iubea pe Vilma şi o vroia cu adevărat, mă gândesc că puteau divorţa şi nu cred că Gregorio nu i-ar fi fost aproape şi nu ar fi ajutat-o cu creşterea băieţilor. Dar dacă Gregorio ar fi vrut să rămână cu ea, putea divorţa de cealaltă şi găseau o soluţie să-i ajute pe Vilma şi băiatul ei. Lanisa s-a pripit, iar disperarea se pare că i-a întunecat mintea.

Adevărul este că şi eu sunt aşa în ceea ce priveşte partenerul de viaţă. Gelozia există în sufletul meu şi de multe ori mi-a întunecat mintea, nu mai puteam să gândesc, deveneam foarte nervoasă, neliniştită şi mă comportam necugetat. Nu mă gândeam la suicid, dar o luam razna, eram ca o nebună. Am o karmă destul de urâtă pe partenerul de viaţă şi familie. Am simţit acest lucru dintotdeauna, de mic copil. Este groaznic. Toată viaţa mea este o pedeapsă, prin tot ceea ce mi se întâmplă. Deşi din punct de vedere material nu mi-a lipsit nimic.

Nu mi-au plăcut NICIODATĂ italienii, motivam că mi se par oameni de mahala, în special bărbaţii, acum înţeleg adevăratul motiv. Totuşi, Gregorio ar fi trebuit să-i spună adevărul şi să o lase pe Lanisa să decidă dacă mai fuge cu el, dacă mai vrea o familie cu el, nu să afle într-un mod atât de ciudat, de la Vilma. Vilma fiind mai puternică, cine ştie dacă nu s-

o fi ţinut şi de farmece ca să o înlăture pe Lanisa, ca să rămână cu Gregorio, că era o partidă, un om bun, plin de bani, cine nu l-ar fi vrut?

Primul om de care am auzit că s-a sinucis prin spânzurare a fost tatăl unui prieten din copilărie al fratelui meu, care locuia vis-a-vis de noi. Am fost şocată când am auzit, parcă ceva mă lovea pe mine, dar nu am înţeles de ce m-a afectat atât de tare. Omul s-a spânzurat în baie, fiindcă considera că nu mai este suficient de viril. Când ai componenta aceasta a renunţării, orice te dă peste cap şi faci gestul necugetat.

În ceea ce-l priveşte pe Gregorio, s-a consolat destul de repede. Mă gândesc ce or fi simţit băieţii pe care i-a părăsit mama lor? Săracii! O fi plătit vreun urmaş spiritual al Lanisei suferinţa acestor băieţi? Poate Alikia prin moartea fetiţei şi Esther prin moartea băiatului ei pe front, Idin prin pierderea copiilor şi Runk părăsit de fată, aşa cum Lanisa i-a părăsit pe părinţi.

Văd că apare comerţul cu covoare, Lanisa a adus covoare pe nava cu care a fugit, urmaşa ei spirituală imediată a creat covoare şi a făcut comerţ cu ele. Bine, mă gândesc că era cel mai bănos mod de a trăi. Mă uit că Gregorio nu a păţit nimic pe mare, cel puţin cât a trăit Lanisa, spre deosebire de Ruhad, care nu a avut aceeaşi baftă, rămânând fără soţ, omorât de piraţi.

Mă uit la antecesorii mei spirituali, toţi oameni buni, de casă, de familie, corecţi, dar slabi. Prea multă slăbiciune şi renunţare. Mă gândesc că Lanisa a strâns multă furie în ea, supărare, frustrare, care s-a amplificat şi prin ceea ce a păţit mongolul Idin Mahral, care tot fugea de cotropitori, dar care a crescut destul de mult la Ruhad. Sincer, toate aceste afecte le simt în mine. De altfel, parcă simt că multă lume mă tratează de sus, se consideră superiori mie (nu ştiu neapărat dacă-i aşa): se consideră mai deştepţi, mai frumoşi, mai bine îmbrăcaţi, mai realizaţi etc. Ceea ce mă cam scârbeşte şi mă face să mă retrag în mine, să stau deoparte.

Parcă nu pactez cu societatea în care trăiesc. Mi se pare totul atât de inutil, alergăm după cai verzi pe pereţi, ca să ne motivăm existenţa şi, în momentul în care nu mai avem nici un dar, nici un talant, ne simţim inutili şi vrem să renunţăm la tot. În orice caz, ce nu a putut suporta Lanisa a trebuit să suporte turcoaica Alid Sardih, care, la moartea soţului ei, a aflat de 3 neveste ale acestuia şi nu şi-a mai pus capăt vieţii. Şi-a dus zilele cu demnitate, atât cât i-a fost dat.

M-am uitat şi la nenorocirea aceasta cu autocarul din Muntenegru, cum au murit atâţia români şi alţii grav răniţi. Când te trage aţa spre moarte! Mă gândeam că erau atâţia oameni plin de viaţă în acel autocar şi oameni cu o anumită valoare pentru comunitatea în care trăiau, pe care Dumnezeu i-a luat dintre noi.

Aş vrea să mă simt mai veselă, mai fericită, iubită, dar nu simt astfel. Nu pot. Inclusiv societatea în care trăiesc mă trage în jos: prin toate necazurile din jur, poluare, înghesuială, sufocare, egoism, minciună, făţărnicie, luptă după bani şi putere. M-am săturat de toate acestea. Când

o să se termine odată? Când o să fie apreciat omul doar pentru că este o fiinţă umană, creată de Dumnezeu şi nu pentru că are o voce frumoasă, fiindcă pictează, face covoare, pălării sau fiindcă sclipeşte de inteligenţă sau are trăsături frumoase, haine frumoase, o funcţie sus-pusă sau mai ştiu eu ce altceva? Toate acestea se duc şi rămân faptele şi simţămintele. Când o să înţelegem toate acestea? Cât mai durează? Cât mai trebuie să aştept?”

ELENA
26 iunie 2013
Bucureşti

„Am fost destul de şocată de gestul Lanisei, mult mai tare decât de cel al lui Mihai Graur sau Ruhad, deşi tot sinucidere a fost. Simt destul de puternic anumite afecte pe care le-a trăit Lanisa: acţiune sub imperiul impulsului, la furie nu mai gândesc şi risc să greşesc, nu am răbdare, cedez în favoarea altora, deşi poate nu ar trebui. Nu aş vrea să mă învinovăţesc de nimic, doar de prea multă slăbiciune. Ştiţi probabil că, dacă nu mă simţeam atât de apăsată de deprimare şi nu aş fi fost atât de perdantă, probabil că nu mi-aş mai fi pus atâtea întrebări ca să înţeleg.

Când îţi este bine, când sufleteşte, spiritual eşti uşor şi când optimismul şi buna dispoziţie te însoţesc, fac parte din tine, când situaţiile de viaţă te ridică şi-ţi dau o anumită valoare umană, nu-ţi mai faci griji, ai o anumită demnitate umană şi-ţi duci zilele aşa cum ţi le-a dat Dumnezeu. Dar dacă viaţa te umileşte prin fiecare om cu care interacţionezi, când vezi indiferenţa din jurul tău, când ţii la oameni şi ei te dispreţuiesc sau nu dau 2 bani pe tine, fiindcă nu ai haine la fel de frumoase ca ei, nu eşti la modă, nu ai atâţia bani ca ei, nu ai aceeaşi funcţie ca ei, drept urmare nu eşti bun de băgat în seamă, nu eşti la nivelul lor, doare.

Când vezi că şi-n biserică te duci şi dai tot de indiferenţă, gândire stereotipă, ochelari de cal şi idei învechite, fără conţinut, diferenţieri, chiar de la cei la care te aştepţi să-ţi fie modele, rămâi cu un gust amar.

Mă întristează să merg pe stradă prin Bucureşti şi să văd amărâţi care stau cu mâna întinsă şi să te întrebi cine este amărât cu adevărat, cine minte şi chiar dacă ştii cine este amărât cu adevărat, nu-l poţi ajuta, că nu ai cu ce.

Dar probabil că ar trebui să le ignor pe toate, să nu-mi mai pese de nimic şi să-mi caut resursele să rezist. Uşor de spus să fiu optimistă, mai greu de făcut.”

ELENA
3 iulie 2013
Bucureşti

Episodul 15 - KURT

Episodul spiritual nr.15 îl are ca erou pe germanul KURT DRISTEN, care a trăit între anii 803-869. El a văzut lumina zilei într-un sat de pe malul fluviului Elba, aparţinând provinciei Francia Orientalis. Marele fluviu ţinea loc de graniţă între teritoriile stăpânite de regii franci şi cele ocupate de poloni şi cehi. Fiind un ţinut de graniţă, numit *marcă* (adică o zonă de frontieră), comitatul în care se afla satul lui Kurt se numea Marca Zeitz. După foarte mulţi ani, pe locul modestului sat s-a construit marele oraş Dresden (Dresda).

Părinţii lui Kurt, oameni săraci, agricultori, au rămas cu un singur copil (KURT), după ce le-au murit alţi 10 copii, din cauza condiţiilor precare de viaţă. Klauss, tatăl, muncea toată ziua în jurul casei şi în grădină, iar nevasta lui, Hildegard, vedea de gospodărie şi de copii.

În timpul vieţii lui KURT, satul său, cât şi întreaga provincie în care se afla au trecut prin numeroase etape de dezvoltare promovate de monarhii dinastiei caroligiene, începând cu domnitorul Carol cel Mare (768-814), care în decembrie 800 fusese încoronat ca împărat al Occidentului de către Papa Leon III. I-a urmat la tron fiul său Ludovic cel Pios, care a domnit între anii 814-840. După moartea lui Ludovic cel Pios (în 840), a urmat o perioadă de lupte între fiii acestuia pentru reîmpărţirea moştenirii rămase de la tatăl lor. Dreptatea s-a făcut prin Tratatul de la Verdun, încheiat în august 843, atribuindu-i-se fiecăruia dintre cei 3 moştenitori (Lothar I, Ludovic şi Carol II cel Pleşuv) câte o parte a Imperiului carolingian. Ludovic (supranumit Germanicul) a devenit regele teritoriului cuprins între Rin şi Elba, numit Francia Orientalis, ajuns ulterior o parte a Germaniei.

KURT, copil harnic şi ascultător, s-a prezentat la cursurile primare ţinute de preotul satului într-o odaie modestă de lângă biserică, şcoala fiind obligatorie şi gratuită, cu orele ţinute în limba latină. În primii săi ani de şcoală, KURT a beneficiat de efectele dispoziţiilor date de Carol cel Mare cu privire la dezvoltarea învăţământului chiar şi în cele mai izolate localităţi din imperiul său. Singurii care puteau instrui populaţia erau preoţii şi călugării. Biserica rămăsese singura moştenitoare a tradiţiilor antice, străduindu-se să îşi creeze o cultură clasică şi religioasă.

Domnitorul urmărise ca pe întregul său teritoriu să se dezvolte o clasă de învăţaţi bine instruiţi, care să contribuie prin munca lor la buna funcţionare a administraţiei imperiale, dar şi la instruirea populaţiei laice. Se simţea nevoia unui număr mare de notari, copişti, scriitori, secretari, preoţi, militari, politicieni. Medicina era lăsată la urmă, practicarea ei intrând în obligaţiile preoţilor. Totuşi, treptat, numeroşi tineri entuziaşti, dornici de cultură şi cariere strălucite, s-au îndreptat spre şcolile private de medicină din Italia şi Franţa, fiind susţinuţi de banii părinţilor bogaţi sau de cei ai unor persoane binefăcătoare aparţinând aristocraţiei şi clerului înalt.

La recomandarea preotului profesor, KURT a primit dreptul de a studia medicina la Paris, unde se constituiseră grupuri de învăţaţi, majoritatea provenind din marile oraşe italiene, în care exista o puternică tradiţie în practicarea medicinei. Studiile de liceu şi specializarea în ştiinţele medicale au fost urmate la Paris, prin grija nobilului german care stăpânea întreaga marcă Zeitz, aceasta fiind o persoană din anturajul regelui Ludovic I cel Pios (fiul lui Carol cel Mare). Deşi ar fi putut rămâne în Paris pentru tot restul vieţii, sufletul de om simplu al lui KURT l-a îndemnat să revină în ţinutul natal, pentru a contribui la bunăstarea populaţiei, ajutând oamenii să devină mai sănătoşi şi mai longevivi.

Ajuns în stăpânirea francilor în anul 483, Parisul, faimosul oraş denumit în vechime Lutetia Parisiorum, începuse să decadă sub dinastia carolingiană, marea atenţie a acestor domnitori fiind concentrată asupra capitalei imperiului, importantul oraş Aachen (Aix-la-Chapelle), unde, în anul 804, se instalase Curtea imperială.

Nobilul feudal care stăpânea ţinutul i-a acordat lui KURT dreptul de liberă practică medicală. Răspunderea ce îi revenea, la doar 25 de ani, însemna enorm pentru eroul nostru. Riscând să intre în conflicte repetate cu preoţii care încă se mai ocupau de oamenii bolnavi, KURT a avut nevoie în anii următori să şi-i facă pe toţi prieteni, mai ales cu prilejul frecventelor naşteri, de care ei nu se ocupau. Obişnuitele moaşe, nepricepute în cazurile mai grave, asistau neputincioase la moartea femeilor şi a pruncilor. Un motiv de bază pentru care KURT dorise neapărat să devină medic au fost decesele celor 10 fraţi ai lui, situaţii terifiante, care au marcat pentru tot restul vieţii pe fiecare membru al familiei.

Timp de 2 ani, KURT şi-a văzut de meseria lui, alergând pe la casele bogaţilor şi săracilor, neavând răgazul necesar pentru a face curte vreunei fete. Tot preotul parohiei i-a venit în ajutor, ducându-l în vizită la o familie bogată, unde a cunoscut-o pe domnişoara Rosemarie Hartler, o fată de 19 ani, rămasă orfană de ambii părinţi, care muriseră de tuberculoză. Fata era încă sănătoasă, locuind la unchiul şi mătuşa ei. Aproape fără a-şi da seama, KURT s-a văzut mire, nunta fiind aranjată de preot împreună cu rudele miresei.

KURT avea 27 de ani, iar proaspăta soţie era cu 8 ani mai tânără decât el. Locuind împreună în casa construită de unchiul fetei, cei doi soţi şi-au început viaţa de familie văzându-şi de treburile lor. Fiecare dintre ei ştia ce are de făcut: KURT colinda zi şi noapte pe la bolnavi, iar Rosemarie a preluat treburile gospodăreşti. La 22 de ani a născut-o pe fiica lor, Lorrinde, iar după 3 ani a apărut frăţiorul ei, Richard. După 13 ani de la naşterea băiatului, Rosemarie s-a îmbolnăvit grav de tuberculoză, trecând la cele veşnice după câteva luni de suferinţă.

Moartea soţiei dragi a însemnat o grea lovitură pentru KURT. Dacă nu s-ar fi ştiut că boala de plămâni secerase câteva rude ale ei, printre care şi părinţii, cariera lui KURT ar fi fost compromisă pentru multă

vreme. După ce şi-a jelit soţia mai mulţi ani, el şi-a luat o altă soţie, o fată de 17 ani de care se îndrăgostise nebuneşte. Elise era fiica mai mică a unei familii sărace, neavând perspective de căsătorie cu un bărbat tânăr, din cauza lipsei averii. Ascultând sfaturile părinţilor, a acceptat cererea în căsătorie a bărbatului de 48 de ani, văduv, tatăl a doi copii cu vârstele apropiate de a ei. Elise devenise mama vitregă a Lorrindei, care împlinise 18 ani şi îşi căuta un mire bogat. Fiul său vitreg Richard avea 15 ani, iar tatăl său îl trimisese la Roma pentru studii de notariat şi secretariat. Elise i-a dăruit lui KURT un singur copil, pe frumoasa Hanna, pe care a născut-o la 20 de ani.

Totul decurgea normal în familia eroului nostru, el având convingerea că sosirea Elisei în casa lui îi alungase toate ghinioanele. Avea dreptate să fie optimist, fiindcă i-a mers bine până a închis ochii, la 66 de ani. Nu avusese nicio boală gravă până atunci. Muncise neobosit, la orice oră din zi şi din noapte, nerefuzând niciun bolnav. Nefiind lacom de bani, el se străduise ca toată lumea să fie mulţumită de el, iar plăţile veneau după averea fiecărui pacient.

Inima lui a cedat într-o dimineaţă ploioasă, după ce se întorsese pe calul său de la o bătrână grav bolnavă. Bătrâna a mai supravieţuit câţiva ani, dar medicul s-a stins din viaţă în mod prematur. Elise, rămasă văduvă la 35 de ani, o avea de crescut în continuare pe Hanna, care încă nu ajunsese la vârsta căsătoriei. Copiii lui KURT de la prima soţie aveau şi ei copii. Iubind-o cu toţii pe Elise, veneau deseori în casa ei, luminându-i viaţa cu veselia lor. După ce şi-a măritat fata, Elise s-a recăsătorit, ajungând soţia unui nobil bogat, rămas văduv în urmă cu puţini ani.

Nina Petre
5 august 2013

COMENTARIUL ELENEI

„Nici nu ştiu ce să zic despre Kurt. Este foarte interesantă evoluţia lui, se pare că a avut acel „ceva" în viaţă care l-a propulsat şi l-a ajutat să studieze, să devină cineva, să simtă că are o valoare, dar nu ştiu cât de mare era nivelul mândriei lui, de i s-a mai dat şi peste nas, prin cazurile pe care nu le-a putut soluţiona (ceea ce păţesc şi eu foarte des) şi nu mai zic de moartea primei soţii. Este destul de frustrant, mai ales când îţi doreşti din tot sufletul să ajuţi şi nu o poţi face.

Într-adevăr, au murit mulţi în jurul lui, persoane apropiate şi iubite, iar durerea era şi mai mare, cred că din cauza amărăciunii, ori de câte ori nu rezolva câte un caz sau când trecea în nefiinţă vreo persoană apropiată şi dragă; asta i-a scurtat viaţa şi a murit la 66 de ani.

Nu ştiu dacă pe prima soţie a iubit-o, dar oricum, după ani buni de convieţuire şi 2 copii, este un şoc, mai ales când eşti medic şi asişti neputincios şi nu poţi face nimic. Norocul lui că a găsit-o pe Elise, s-a îndrăgostit de ea, cred că a trăit momente speciale, care au compensat. În

orice caz, diferenţa de vârstă între ei a fost destul de mare şi se pare că a fost destul de domn şi a eliberat-o pe Elise la timp.

Mă tot întreb de unde provine această apăsare şi înnegurare din viaţa antecesorilor mei spirituali? Cine a greşit atât de tare, de atâţia antecesori plătesc prin moartea celor dragi şi apropiaţi sau prin renunţarea la viaţă, păcatul împotriva Duhului Sfânt, cum spun preoţii de azi?

Mă gândesc că atâta moarte în jurul lui Kurt l-a apăsat şi a influenţat-o şi pe Lanisa. Prea mulţi domni şi doamne cu prea multă onoare printre antecesorii mei… Mulţi corecţi şi cinstiţi, până acum cel puţin, dar cu risc de a greşi capital, aşa cum a făcut Lanisa, sub imperiul furiei, furie ce i s-a transmis şi lui Ruhad şi a slăbit şi sufletul lui Mihai, ajungând până la mine.

Nu ştiu de ce, după cum v-am mai spus, nu-mi place deloc limba germană şi nici în Germania nu cred că mi-aş dori să ajung vreodată, deşi sunt destul de rece şi reţinută, că doar am educaţie germanică. Ştiu germana, dar nu am reuşit să-mi învăţ fata această limbă. Dacă trebuie să traduc din germană în română sau invers, am reţineri, nu-mi place deloc. Nu pot să înţeleg de ce îmi repugnă limba şi nu mă înghesui nici să o vorbesc, nici să traduc. Chiar nu înţeleg. O fi fost omorât Iaroll de nemţi şi o fi fost Kurt urmărit de moarte şi a suferit mult, dar parcă tot nu-mi înţeleg reţinerea.

Mă gândesc că, din toate episoadele spirituale, cel cu Lanisa m-a afectat cel mai tare, mi s-a părut destul de brutal şi şocant. Dacă Gregorio ar fi fost sincer cu ea de la început, probabil că drama care a urmat nu s-ar fi întâmplat. Ce înseamnă lipsa de curaj de a spune anumite adevăruri! Dacă Gregorio i-ar fi zis Lanisei de la început cum stau lucrurile, că mai este însurat cu cineva, poate Lanisa nu ar fi plecat cu el sau, dacă pleca, măcar era decizia ei în cunoştinţă de cauză. Nu zic că a procedat corect, dar Gregorio consider că a greşit şi mai mult.

Şi mie mi se întâmplă uneori să vorbesc mai mult decât este cazul sau prea puţin. De multe ori nu-mi găsesc cuvintele sau mă exprim neclar şi s-ar putea să-l fac pe interlocutor să înţeleagă altceva. Nu ştiu nici cât de comunicativi sau clari în comunicare erau antecesorii mei spirituali sau ce structură sufletească aveau, dar parcă am luat din fiecare câte ceva şi bun, şi rău, iar situaţiile de viaţă sunt ca atare, conform setării mele spirituale.

Mi-ar fi plăcut să am voce şi să cânt, dar mă gândesc că de la moartea prin spânzurare a Lanisei mi se trage lipsa de ureche muzicală şi afonismul. Îmi place muzica şi dansul, am o uşurinţă în copierea mişcărilor, dar muşchii îmi sunt destul de rigizi, din cauza sedentarismului din ultimii ani, iar vocea mea este varză. Când eram mică, am avut probleme mari cu gâtul, urechile şi zonele aferente, iar vocea mea mi se pare groaznică când mă aud la telefon sau pe o înregistrare, iar la cântat sunt zero barat.

În orice caz, m-a şocat gestul Lanisei şi sper să înţeleg de unde şi-a atras spiritul meu atâtea renunţări brutale la viaţă, deprimări, amabilităţi şi generozităţi care nu l-au prea ajutat, ci i-au făcut mult rău.

Şi eu am simţit uneori că o putere de sus parcă mă scoatea în momente grele din situaţiile neplăcute: de exemplu, Revoluţia a avut loc tocmai la timp ca să nu rămân cu 10 clase.”

ELENA
8 august 2013
Bucureşti

ERIKA

Prezentare

Plecată din România în urmă cu 6 ani, Erika şi-a căutat norocul în Italia. Acolo a muncit din greu, ca îngrijitoare la o bătrână, muncitoare într-o fabrică, barman, manichiuristă, secretară, vânzătoare într-un magazin. S-a căsătorit cu un cetăţean italian. Magazinul pe care îl gestionau împreună a ajuns în prag de faliment. Cei doi soţi au emigrat în Australia, unde au început o viaţă nouă. Având studii de inginer, Erika şi-a descoperit recent adevărata vocaţie: stomatologia, aceasta fiind calea destinului său profesional.

Nina Petre
3 decembrie 2013

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Jira Mires (1893-1944)
- Adwi Zakiri (1802-1869)
- Tancredo Lavi (1723-1784)
- Tinek Lemre (1629-1681)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Haidu Nam (1540-1598)
- Kanike (1492-1526)
- Alexina Dorikou (1413-1468)
- Hans von Lövenken (1329-1308)
- Nawrikin (1244-1297)
- Nehdun (1140-1196)
- Raika Smenova (939-1001)
- Tumkir (844-910)

EPISODUL 5 - HAIDU

Am ajuns la episodul spiritual nr.5, al cărui erou este filipinezul HAIDU NAM. El a trăit între anii 1540-1598. HAIDU s-a născut într-o localitate portuară situată în nordul insulei Luzon, la confluenţa dintre Marea Chinei de Sud şi Marea Filipinelor. Devenind ulterior un oraş-port important pentru comerţul maritim, localitatea a primit denumirea de Aparri.

Părinţii lui HAIDU erau oameni săraci, trăind împreună cu numeroşii copii din vietăţile marine şi cele de uscat aduse de Tunuku (tatăl). Nuhe, nevasta lui, cultiva plante destinate hranei şi se ocupa cu toate treburile gospodăreşti. Ea a dat naştere la 7 copii, dintre care 4 au decedat la vârste fragede, suferind de boli grave. Dintre cei care au supravieţuit, HAIDU era singurul băiat. Surorile lui, Dukele şi Mimo, erau mai tinere decât el. Dukele avea cu 2 ani mai puţin decât HAIDU, iar Mimo, cu 8 ani.

Bărbaţii mai curajoşi aveau ambarcaţiuni uşoare, confecţionate din fibre vegetale împletite, cu care ajungeau până pe marea insulă din sud, denumită ulterior Taiwan. De acolo aduceau mărfuri care lipseau din zona lor.

Oamenii de ştiinţă au descoperit că insulele arhipelagului filipinez erau locuite chiar şi în urmă cu 20.000 de ani. Primele populaţii menţionate de izvoarele istorice aparţineau familiei de limbi austroneze aeta, urmate de triburi malaiezo-polineziene. În secolele 15-1 î.e.n. arhipelagul era locuit de pigmoizi (negritos), cărora li s-au alăturat populaţiile indoneziene, acestea introducând cultivarea orezului şi metalurgia. În secolele 1-6 e.n. s-a răspândit influenţa indiană, prin intermediul statului indochinez Fu-Nan. În Antichitate şi Evul Mediu, arhipelagul filipinez a fost influenţat de civilizaţiile indiană, chineză şi indoneziană. Prin filiera indoneziană s-a răspândit în secolul 15 islamismul, insulele filipineze aflându-se în sfera de influenţă a regatelor Srivijaya şi Madjapahit.

Fernão de Magalhaes (Magellan) a fost primul european care a debarcat (în martie 1521) în Filipine, inaugurând epoca dominaţiei spaniole. Numele dat noii colonii în 1542-1543 provenea de la cel al prinţului moştenitor Filip II, viitorul rege al Spaniei. În 1570, spaniolii conduşi de Lopez de Legazpi au cucerit insula Luzon, iar în 1571 au întemeiat oraşul Manila, acesta devenind centrul administraţiei coloniale. Ordine religioase precum cele ale dominicanilor, franciscanilor, augustinilor şi iezuiţilor au dobândit o importantă poziţie economică şi politică în Filipine, contribuind la impunerea catolicismului. Locuitorii din insula Mindanao, rămaşi musulmani, erau denumiţi moros.

Insulele filipineze au îndeplinit un rol de prim plan în comerţul mondial cu mătase, devenind şi o bază pentru misiunile catolice în

Extremul Orient. Timp de 350 de ani, pe insulele filipineze au avut loc peste 100 de răscoale anticoloniale, îndreptate împotriva dominaţiei spaniole. Eroul nostru, HAIDU, încă nu se născuse când tihna băştinaşilor filipinezi a fost tulburată de conquistadorii spanioli care sosiseră în corăbiile lor uriaşe. După 30 de ani de la naşterea lui HAIDU a fost cucerită insula pe care locuia împreună cu familia lui.

El se căsătorise la 24 de ani cu o fată de origine japoneză. Raiko avea 18 ani când a devenit nevasta lui HAIDU. Supusă şi ascultătoare, bucuroasă că o fată săracă, aşa cum era ea, ajunsese femeia unui negustor înstărit, ea s-a străduit ca totul să fie pe placul bărbatului. La creşterea celor 5 copii a ajutat-o mult mama ei, Uyko, rămasă văduvă pe când fetiţa avea 5 ani. Nici soacra Nuhe nu a rămas indiferentă faţă de nepoţii ei, aducându-le deseori mâncare bună şi haine frumoase. Cei 5 copii născuţi de Raiko au fost educaţi în spiritul muncii şi al ataşamentului faţă de familie. Fetele se numeau Ikeli, Namise şi Dokre. Pe Ikeli mama ei a născut-o la 21 de ani. Fratele ei Sundur apăruse mai devreme cu 2 ani. După Ikeli a sosit surioara ei Namise, la un interval de 5 ani. Namise avea 2 ani când mama lor l-a născut pe Tambi. Ultimul venit, surioara Dokre, le-a întregit familia după 4 ani de la naşterea lui Tambi.

Tatăl lor fiind mereu plecat cu barca lui la pescuit sau pentru schimburi comerciale, băieţii i-au fost mamei de mare ajutor în muncile domestice. După cucerirea insulei, HAIDU s-a grăbit să îşi ofere serviciile ca marinar pe o corabie spaniolă care transporta mărfuri spre continentul european. Împlinind 40 de ani, s-a retras din activitatea navală, fiind bolnav cu plămânii şi stomacul. Călătorise de două ori spre ţara cuceritorilor, Spania, şi fusese bine retribuit de comandanţii corăbiilor pe care navigase.

Ajuns acasă în localitatea natală, HAIDU a mai trăit 19 ani, îndrumându-şi copiii, care încă aveau nevoie de ajutorul său. Nu a renunţat la comerţ, limitându-şi activitatea în zona de nord a insulei. Pe fete le-a măritat cu tineri din localitatea lui, iar cei doi fii au luat calea apelor, aşa cum făcuse şi tatăl lor în tinereţe. După ce au cutreierat pe mare până în China, Taiwan şi Kalimantan, s-au retras lângă familiile lor. Copiii lui HAIDU nu reuşeau să stea multă vreme departe de părinţi, aşa cum se întâmplase şi cu tatăl lor, pe care îl iubeau mult. Toţi îl considerau pe HAIDU un adevărat erou, fiindcă supravieţuise unor călătorii îndelungate. Poveştile lui marinăreşti i-au delectat pe toţi, el având un talent deosebit în relatarea unor fapte din trecut.

La 58 de ani, îmbătrânit înainte de vreme şi grav bolnav de malarie, temerarul navigator şi-a luat rămas bun de la viaţa pământească. Era mulţumit de ceea ce realizase de-a lungul anilor. Cel mai mult îi plăcuse rolul de tată, fiind fericit că toţi copiii săi se descurcau bine. Cu toţii l-au jelit îndelung, alături de Raiko şi de cei 3 nepoţi, pe care HAIDU i-a avut alături până la ultima suflare.

Nina Petre
17 decembrie 2013

COMENTARIUL ERIKĂI

„Mi-a plăcut mult şi personajul Haidu, care a avut o viaţă frumoasă. A avut o familie fericită şi numeroasă, o soţie iubitoare şi harnică. A avut în acelaşi timp şi „spirit liber”, datorită faptului că iubea munca de marinar, cât şi o frumoasă viaţa de familie.

Haidu mi-a transmis şi mie „spiritul liber”, care poate fi interpretat prin faptul că tot ceea ce aş dori să fac reuşesc să fac. Eu îmi imaginam căsătoria ca fiind o relaţie între două persoane foarte stresantă, cicălitoare şi greu de convieţuit, pentru că unul vrea în stânga şi altul în dreapta. Toate prietenele mă întreabă cum e să fii căsătorită? Răspunsul meu e: ca şi înainte de căsătorie, mă simt liberă, doar că sunt căsătorită.

Mi-am dorit întotdeauna o familie fericită. Iubesc călătoriile şi vacanţele, dar nu prea lungi.

Când eram mică, îmi plăceau foarte mult poveştile pe care bunica mi le spunea, iar ulterior, la şcoală, luam întotdeauna nota 10 la recitat şi la compuneri. Îmi aduc aminte de profesorul de română care mi-a pus -10 deoarece nu m-a crezut că una dintre compuneri am făcut-o eu. Am făcut parte şi din grupul „Balada”, unde se cânta şi recita. Uneori trebuia să-i învăţ să recite pe alţi noi colegi. În schimb, la cântat mă punea mereu învăţătoarea lângă vreo colegă care avea voce frumoasă şi aşa cântam şi eu după ea. Deci aş putea trage concluzia că recitatul este o asemănare cu personajul Haidu, care povestea întâmplările sale marinăreşti din trecut.”

Erika
29 decembrie 2013
Australia

EPISODUL 6 - KANIKE

Am ajuns la episodul spiritual nr.6, a cărui eroină este islandeza KANIKE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1492-1526. Fata a văzut lumina zilei pentru prima oară într-un sat din zona lacului Pingvalla, situat în sud-estul insulei. Hankdo (tatăl) şi Runne (mama) au avut doi copii, ambii fete: KANIKE şi sora ei mai mare cu 5 ani, Lorske.

În perioada vieţii eroinei noastre, ţara ei s-a aflat sub stăpânirea Regatului Danemarcei. Cu toate că era o insulă izolată, cu o climă aspră şi capricioasă, Islanda a avut o istorie bogată încă de la stabilirea pe teritoriul său a primilor emigranţi, călugări irlandezi sosiţi în preajma anului 800. Adevărata colonizare s-a produs între anii 874 şi 930 prin sosirea vikingilor originari de pe coasta norvegiană a Scandinaviei. În secolul 10, populaţia insulei se ridica la aproape 40000 de locuitori. În absenţa unei puteri politice şi militare centrale, autoritatea supremă legislativă era exercitată de către Althing, un fel de parlament alcătuit din

căpeteniile locale, care se întrunea anual. Althing-ul este considerat astăzi drept cel mai vechi parlament din lume.

În anul 1262, Islanda a acceptat unirea cu Norvegia. Din 1380 a fost alipită la Danemarca împreună cu Norvegia, păstrându-şi o anumită autonomie. În secolul 10 a pătruns creştinismul, iar în cel următor, influenţa clerului şi bogăţia mânăstirilor au început să se suprapună peste tradiţiile egalitare ale poporului islandez. Luptele dintre familiile aristocrate au subminat independenţa statului. Hegemonia norvegiană împiedica dezvoltarea economică, la fel ca şi vitregiile naturii. Erupţiile vulcanice, numite popular „furtunile pământului", alternau cu cele ale oceanului, la fel de cumplite. Supravieţuirea pe această insulă ciudată însemna o mare dovadă de vitejie. Cu toate acestea, urmaşii vikingilor norvegieni au reuşit să îşi creeze o civilizaţie şi o cultură originale.

Statul islandez a căpătat curând un caracter aristocratic, puterea intrând pe mâna câtorva familii îmbogăţite, dar el va reuşi să conserve o serie de tradiţii politice egalitare, proprii societăţilor vikinge. Mai mult decât în ţările nordice, în Islanda creştinismul a fost silit să accepte fondul vechi de credinţe şi tradiţii. Practicile străvechi populare au fost impuse de însăşi experienţa vieţii aspre şi pline de privaţiuni a poporului sărac.

În secolul 15, mânăstiri bogate împânzeau ţara, ele ocupându-se mai mult de propria bunăstare decât de viaţa credincioşilor. Aproape toate bunurile funciare ajunseseră în proprietatea Bisericii. Cu totul sărăcită, lipsită de pământ şi deseori de libertatea personală, ţărănimea islandeză era silită să muncească pe proprietăţile Bisericii, în condiţii extrem de grele. Adesea, ţăranii islandezi, deposedaţi de terenurile lor prin voinţa oamenilor Bisericii, ajungeau să trăiască doar din pescuit, vânat, munca la păduri sau comerţ.

Familia lui KANIKE trăia şi ea din comerţ. Hankdo şi Runne fuseseră alungaţi de pe mica lor moşie, pentru că nu mai reuşeau să îşi plătească impozitele. Satul în care poposiseră, aflat într-o zonă cu multe ape, avea majoritatea locuitorilor formată din refugiaţi săraci. Treptat, oamenii au supravieţuit cum au putut, la fel ca şi părinţii lui KANIKE. După mulţi ani, în apropierea bătrânei aşezări a apărut oraşul numit Haukadalur.

KANIKE şi sora ei au crescut în mijlocul naturii copleşitoare prin frumuseţea şi sălbăticia ei. Cele două fete, împreună cu alţi copii, se încumetau să meargă până la izvoarele cu ape fierbinţi, care îşi făceau drum printre crăpăturile stâncilor. Uneori apa ţâşnea cu atâta putere, încât se ridica sus de tot, sub forma unor coloane însoţite de aburi, umplând aerul cu un miros greu de pucioasă. Lui KANIKE îi plăcea să distingă diferite figuri în masele de aburi fierbinţi, cărora le dădea un anumit înţeles. La fel se întâmpla şi cu mersul norilor pe cer. La vârsta adolescenţei, KANIKE ajunsese o ghicitoare îndrăgită de tot satul. Presimţind apropierea unor furtuni sau erupţii vulcanice, locuitorii

înspăimântaţi o rugau să privească spre cer şi spre munţii zbuciumaţi de cutremure, pentru a le spune dacă vor scăpa cu viaţă.

Căsătorită la 18 ani cu negustorul Rolmek, a fost dusă după nuntă la casa lui, aflată într-un sat apropiat. La fel ca tatăl fetei, Rolmek străbătea distanţe mari între diverse localităţi, făcând schimb de mărfuri. Devenit bărbat căsătorit la 22 de ani, a simţit că pe umerii săi vor apăsa noi responsabilităţi, mai ales după ce va deveni tată. Soţul ei fiind mereu plecat de acasă, tânăra soţie s-a descurcat cum s-a priceput, amintindu-şi de felul în care mama Runne le-a crescut pe ea şi pe Lorske.

La 20 de ani a născut-o pe Nukir, o fetiţă splendidă, de care tatăl ei s-a îndrăgostit nebuneşte. După venirea pe lume a fiicei sale, Rolmek şi-a rărit drumurile prin regiune. Cu banii puşi de o parte şi-a cumpărat o bucată de păşune şi o turmă de oi, care au contribuit la bunăstarea familiei. Fiul cel mare a sosit după 4 ani de la naşterea lui Nukir. Kundnar promitea să devină la fel de voinic şi curajos ca tatăl său. Băieţelul avea 3 ani când mama i l-a dăruit pe Morritik.

În următorii 7 ani, întreaga familie a trăit fericită. Rolmek devenise un oier şi negustor prosper. Copiii creşteau voinici şi sănătoşi, spre mândria şi satisfacţia părinţilor. Nukir, la 14 ani, era o gospodină minunată, ajutor de nădejde în treburile mamei. Kundnar, la 10 ani, şi Morritik, la 7 ani, îşi însoţeau tatăl la stână, plăcându-le mult să îngrijească oile. Lovitura vieţii a sosit pe neaşteptate când KANIKE se pregătea de aducerea pe lume a unui nou prunc. Naşterea prematură, însoţită de o infecţie puternică, a ucis mama, lăsând pruncul să trăiască. Viaţa lui KANIKE, curmată la doar 34 de ani, a fost înlocuită cu cea a fiicei sale, Anner. Nukir, sora mai mare, i-a ţinut loc de mamă până când Anner s-a căsătorit.

Nina Petre
15 ianuarie 2014

COMENTARIUL ERIKĂI

„Mi-a plăcut mult povestea lui KANIKE şi în acelaşi timp mi-a părut rău că a murit aşa de tânără, la o vârstă de numai 34 de ani.

Eu am fost atrasă întotdeauna de lumea nevăzută, voiam să înţeleg mai multe despre noi şi lumea noastră. Aveam o plăcere deosebită în a încerca să ghicesc în cărţi la alte colege de ale mele pe când eram în liceu şi chiar şi în facultate. O vedeam ca pe o distracţie, dar totodată şi credeam. Îmi mai aduc aminte pe când eram copil împreună cu sora mea încercam să chemăm spiritele, la care le puneam întrebări. Aveam o carte de rugăciuni veche şi o cheie introdusă printre paginele cărţii. Dacă cartea se învârtea la dreapta, răspunsul era „DA" la întrebarea respectivă. Dacă, în schimb, cartea se învârtea la stânga răspunsul era „NU". M-a fascinat întotdeauna ghicitul în cărţi sau în cafea. Dar nu am reuşit să învăţ niciodată.

Acum însă îmi place foarte mult ideea de a comunica cu sinele superior. Mă documentez în ceea ce priveşte lumea nevăzută citind cărţi interesante. Trebuie să vă mărturisesc că a devenit ca un hobby. Mă trezesc cu gândul la entităţi spirituale, la univers, la Dumnezeu şi ajung seara cu gândul tot acolo.

Cred că am şi presentimente, pe care încerc să le înţeleg mai bine. Mi s-a întâmplat de multe ori să spun cum văd viitorul meu sau al surorii mele şi chiar aşa să fie. Sora mea s-a obişnuit cu mine şi mă întreabă mai tot timpul: „Tu ce crezi ?", „Cum va fi ?" De aici cred că reiese o nouă asemănare cu Kanike şi anume momentele în care sătenii îi cereau fetei să le spună ceea ce vedea ea în viitorul lor, dacă vor trăi sau nu după un cutremur.

M-aţi întrebat: „Nu cumva se dezvoltă şi în tine darul profeţiei?" Să sperăm, doamna Nina. Mi-ar plăcea foarte mult. Cred că ar fi o experienţă extraordinară."

Erika
28 ianuarie 2014
Australia

EPISODUL 7 - ALEXINA

Am ajuns la episodul spiritual nr.7, a cărui eroină este ALEXINA DORIKOU. Ea s-a născut în oraşul Pireu şi a trăit între anii 1413-1468. Părinţii Alexinei, Alexis şi Ratina, au avut 3 copii: cele două fete (Alexina, Haritina) şi un băiat (Kristianos). Primul copil născut de Ratina a fost băiatul. După el, la o diferenţă de 4 ani, a venit pe lume Haritina. Alexina, ultimul dintre copii, era cu 5 ani mai tânără decât sora ei. Familia Dorikos trăia modest, cei doi soţi muncind zi-lumină la vânzarea fructelor şi legumelor în piaţă.

Localitatea lor, Pireu, port care deservea oraşul Atena, era situat pe o peninsulă a Golfului Saronic. Portul Pireu s-a dezvoltat odată cu puterea maritimă a Atenei. Treptat, a devenit o escală importantă a traficului desfăşurat între Mediterana occidentală, Constantinopol şi Marea Neagră. În anul 1204, la sfârşitul celei de-a patra cruciade, pământurile greceşti fuseseră împărţite între cruciaţi, constituindu-se astfel în Grecia regate semiindependente. În 1456, când eroina noastră avea 43 de ani, turcii otomani au cucerit Atena şi apoi întreaga ţară. La acea vreme, ALEXINA locuia în Atena împreună cu soţul şi copiii săi.

Împlinind 16 ani, tatăl ei i-a găsit un post de bucătăreasă în casa unui comerciant bogat. Bucuroasă de a nu mai fi o povară pe umerii părinţilor, ALEXINA şi-a început lucrul în bucătăria vilei, casa aparţinând familiei Kirianos. Acolo l-a cunoscut pe tânărul medic Aleukos Karis, nepot al domnului Kirianos, care sosea deseori din Atena pentru a-şi vedea rudele. După 2 ani de la angajare, doamna Marina

Kirianou i-a adus pe ALEXINA şi Aleukos faţă în faţă, dorind să afle de la nepotul ei ce intenţii avea cu fata.

Tânărul medic ajunsese la vârsta de 27 de ani şi dorea să îşi întemeieze o familie în casa din Atena, unde locuia împreună cu părinţii lui. Le-a mărturisit că fusese logodit de două ori, dar nu avusese parte de niciuna dintre fete. Prima decedase în urma unei boli de plămâni, iar cealaltă fugise cu un tânăr din nordul ţării, care o răpise de la părinţi. Aleukos o plăcea pe ALEXINA ca fizic, inteligenţă şi comportament reţinut, neavând ieşiri copilăroase sau prea mature pentru vârsta ei. Mătuşa Marina avusese grijă să obţină informaţii amănunţite despre fata soţilor Dorikos de când se născuse şi până când o primise ca bucătăreasă. Doamna Marina fusese uimită de la început de cât de bine ştia să gătească ALEXINA. Fata moştenise plăcerea şi îndemânarea la prepararea hranei de la mama ei. Aflând despre toate aceste calităţi, Aleukos a trecut cu vederea faptul că ALEXINA era săracă. Au făcut nunta în Atena, proaspăta soţie fiind primită cu drag în casa socrilor.

Dorind să afle cât mai multe despre activitatea de medic a soţului, ALEXINA l-a vizitat la cabinetul din oraş, unde soseau numeroşi oameni bolnavi. Oraşul lor, Atena, cucerit de cruciaţii latini în anul 1205, devenise ulterior sediul unui ducat, rămânând în aceeaşi calitate până la ocupaţia turcă din 1456. Era un oraş prosper, multe famillii bogate permiţându-şi să cheme un medic la domiciliu, pentru îngrijirea bolnavilor netransportabili. Aleukos abia dacă reuşea să se odihnească 3-4 ore pe noapte. Fiind foarte bine pregătit şi mereu gata de a-şi ajuta pacienţii, dorea să muncească din ce în ce mai mult şi cu folos. Oferta ALEXINEI de a-l ajuta ca soră medicală a fost binevenită şi primită cu mare entuziasm. Femeia a învăţat uşor ceea ce avea de făcut atât la cabinet, cât şi în vizitele la domiciliul bolnavilor.

Timp de 6 ani, până la naşterea fiicei lor, Inekia, cei doi soţi au fost nedespărţiţi în munca lor. Devenind mamă, ALEXINA a lucrat mai puţin, până când fetiţa a împlinit un an. După aceea, timp de 2 ani, până la naşterea lui Sevastos, şi-a luat în serios programul zilnic de muncă. Kristina (soacra) şi Kiriakos (socrul) au ajutat-o mult în creşterea şi educarea copiilor. După ce Sevastos a împlinit 2 ani, mama lui şi-a reluat programul normal de lucru alături de Aleukos.

Liniştea familiei a fost tulburată de căderea oraşului sub ocupaţie otomană, în anul 1456. ALEXINA avea 43 de ani, iar soţul ei, 52. Puternicele lupte de stradă produseseră un număr mare de răniţi, mulţi dintre ei ajungând în mâinile soţilor Karis. Obligaţi de noua conducere a oraşului să se ocupe şi de răniţii turci, soţii Karis ajunseseră să doarmă noaptea doar de 2-3 ori pe săptămână. Devotamentul lor în tratarea bolnavilor proveniţi din rândul ocupanţilor le-a asigurat integritatea personală plus liniştea familiei şi a rudelor apropiate.

La 19 ani, Inekia s-a trezit cerută în căsătorie de un ofiţer turc. Dorind să se mărite şi plăcându-i frumosul militar, a acceptat să devină soţia lui. Sevastos avea 16 ani când a văzut intrând primii luptători turci

în oraş. Atât de mult i-au plăcut ţinuta şi disciplina lor, încât a cerut după un an să fie înrolat în armata sultanului Mehmed II Cuceritorul. Devenind soldat otoman, Sevastos a contribuit la creşterea prestigiului părinţilor săi.

Aceştia îmbătrâniseră înainte de vreme, din cauza surmenajului şi a temerilor care le răpeau liniştea sufletească. La 55 de ani, Alexina încă mai lucra alături de soţul ei. Inekia, mamă a doi copii, împlinise 31 de ani. Sevastos, mândru ofiţer în armata sultanului, avea 28 de ani şi se pregătea de nuntă cu o turcoaică frumoasă. Mama lor se simţea din ce în ce mai obosită, iar durerile de ficat greu se domoleau cu ceaiuri şi siropuri calmante. Aleukos devenise neputincios în tratarea soţiei sale. După o criză puternică de ficat, inima bietei femei a încetat să mai bată.

Nina Petre
10 februarie 2014

COMENTARIUL ERIKĂI

„Mulţumesc foarte mult pentru relatarea povestirii personajului ALEXINA DORIKOU. Când am citit povestirea ei am avut impresia că urmăream pe ecranul televizorului o telenovelă în care personajul era o fată săracă pe nume ALEXINA, care s-a căsătorit cu un tânăr doctor pe nume ALEUKOS, acesta ajutând-o să crească intelectual şi spiritual, trecând de la o simplă bucătăreasă la asistentă.

Povestea vieţii lor este frumoasă, din care reiese munca enormă şi ajutorul depus de cei doi soţi în ajutarea celor bolnavi, ajungând să doarmă 2-3 nopţi pe săptămână, lucru care m-a impresionat mult.

Această poveste seamănă mult cu cea a personajului numărul 1, Jira Mires, care, căsătorindu-se cu doctorul Jinelo, a lăsat comerţul pentru a deveni farmacistă, ajutându-şi totodată şi soţul în tratarea pacienţilor săi.

Din cauza surmenajului, Alexina moare la vârsta de 52 de ani, neputând fi tratată de soţul ei. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu Jira, personajul nr.1, care moare la vârsta de 51 de ani, datorită surmenajului provocat de munca intensă şi neputând fi tratată de soţul ei.

Sunt bucuroasă să descopăr în trecutul meu spiritual personaje precum Jira şi Alexina, harnice şi dornice de a avansa intelectual şi care au fost ajutate de cei doi soţi medici.

Am remarcat în trecutul meu spiritual că personajele nu au reuşit să urmeze nicio facultate, studii superioare, ci au „crescut" pe plan profesional fiind ajutate de soţi. În această viaţă însă este prima dată în care reuşesc să urmez o facultate."

Erika
1 martie 2014
Australia

EPISODUL 8 - HANS

Episodul spiritual nr.8 îl are ca erou pe olandezul HANS VON LÖVENKEN, care a trăit între anii 1329-1308. El s-a născut în localitatea Rotterdam (la acea vreme un mic orăşel în care se desfăşura o activitate economică înfloritoare), aparţinând comitatului Holland. În decursul secolelor 10-16 teritoriul Olandei a făcut parte din regiunea istorică numită Ţările de Jos, una dintre cele mai urbanizate şi bogate regiuni ale Europei din acele vremuri. Părinţii lui Hans, Northan (tatăl) şi Luksi (mama), au avut şi o fată, născută cu 4 ani înaintea băiatului. Ea decedase la doar 5 ani, din cauza unei boli de plămâni.

Northan era un moşier bogat, având terenuri vaste în afara oraşului. În tinereţe activase ca militar, fiind răsplătit cu o parte din actuala moşie şi cu titlul de baron. Fiul său, HANS, instruit cu profesori bine plătiţi, a primit din partea lor o bogată cultură generală, cât şi o pregătire militară potrivită unui fiu de nobil bogat. La 20 de ani HANS a fost primit în armata contesei Margaret II (contesă de Holland), în calitate de cavaler. Aparţinând unei familii nobile bogate, HANS îşi făcuse rost de un armament scump, 4 cai şi 6 servitori. Armamentul său personal era compus dintr-o spadă, o ghioagă, un pumnal şi un scut. Corpul său era protejat de coif, armură (jambiere şi încălţăminte de fier, piese metalice de protecţie a cefei şi umerilor), cămaşă de zale (pe care erau prinse plăci de fier), mantia purtată peste armură. De-a lungul carierei sale militare, cavalerul HANS i-a servit cu devotament pe contesa Margaret II (care a domnit între 1345-1356) şi pe William V, conte de Holland şi duce de Bavaria (1354-1388).

Căsătoria cu nobila Kathrin Runde, în vârstă de 19 ani, a avut loc în 1358, când HANS împlinise 29 de ani. Casa lor din Rotterdam, oferită ca zestre de către părinţii lui Kathrin, avea 20 de camere, putând adăposti mai multe familii. Din iubirea celor doi soţi au rezultat o fată (Norma) şi un băiat (Lorrin). Pe Norma o născuse mama ei la 22 de ani. Lorrin era cu 4 ani mai tânăr decât sora lui. Copiii au crescut în atmosfera sobră din casă, mama lor ocupându-se intens de ei, în lipsa tatălui, care era deseori plecat la războaie, manevre şi turniruri.

Războaiele nu urmăreau gloria, ci interesul. Starea de pace nu era considerată nobilă, ci umilitoare. Marile bătălii erau rare în Ţările de Jos. Nobilii se luptau pentru a se răzbuna împotriva unor ofense sau crime. Campaniile militare împotriva oraşelor urmăreau reprimarea unor revolte. Existau şi războaie între doi suverani, cum erau cele ocazionale desfăşurate între stăpânii regiunilor în care era divizat teritoriul Olandei. Orice senior putea declara război, având şanse de câştig numai cel care dispunea de o reală forţă economică şi politică.

Pentru cavalerii ca eroul nostru, războiul era mijlocul cel mai potrivit de a-şi afirma puterea şi a-şi spori bogăţiile. Timp de 31 de ani, cât a durat cariera lui militară, HANS a participat la numeroase

incursiuni de pradă. Toţi cavalerii considerau că prada era un drept ce li se cuvenea în mod firesc în schimbul riscului, al timpului consacrat campaniei şi al cheltuielilor făcute pentru procurarea armamentului, a echipamentului şi întreţinerea servitorilor. Războaiele la care a participat HANS nu au fost mari bătălii decisive, ci mai mult acţiuni limitate la asedii, incursiuni, jafuri, incendii.

În lipsa războaielor, HANS participa şi la turniruri, care erau de fapt nişte lupte simulate, forme de antrenament, folosindu-se scrima cu lancea. HANS nu dorea să îşi ucidă adversarii, ci să-i dezarmeze, să-i captureze, pentru ca apoi să poată obţine un preţ cât mai bun la răscumpărare. Dacă reuşea să îşi învingă adversarul, doborându-l de pe cal, acela nu se mai putea ridica de jos. Pierzând lupta, intra în proprietatea lui HANS împreună cu toate bunurile lui: calul, armura, servitorii etc, reprezentând o pradă de mare preţ.

În perioadele lipsite de războaie, turnirurile continuau să întreţină pornirile războinice şi vanitatea cavalerilor, le dădeau o ocupaţie şi îi menţineau într-o bună formă de luptă. Turnirul îi promitea cavalerului învingător să se îmbogăţească printr-o singură luptă. El devenea proprietarul armurii, echipamentului şi calului adversarului învins, pe care îl lua prizonier, stabilind după luptă preţul răscumpărării. Mulţi cavaleri combatanţi ieşind învinşi din lupte se împrumutau cu bani la cămătarii oraşelor, pentru a-şi răscumpăra onoarea. HANS trecuse şi el de multe ori prin momente de agonie şi extaz. Câştigase o avere imensă din turniruri, dar şi pierduse mult de câte ori fusese învins.

Familia îşi vedea de treburile ei, neamestecându-se în activitatea lui obligatorie. Ca tată şi soţ, HANS era atent şi afectuos, interesându-se de toate problemele soţiei şi copiilor. În scurtele perioade când se putea ocupa de familie, făceau împreună călătorii la rude sau pe proprietăţile de la ţară. Autoritatea lui era absolută, fiindu-i respectate toate principiile şi dorinţele. Aşa cum era obiceiul, soţia şi copiii mai mari aveau obligaţia de a participa la turniruri. Kathrin trecuse prin momente de groază când soţul ei căzuse de pe cal, iar acest lucru nu se întâmplase doar o singură dată. Negocierea avusese loc numai între bărbaţi. Kathrin nu aflase niciodată preţul uriaş plătit de soţul ei după fiecare cădere de pe cal. Plin de orgoliu, cavalerul HANS ştiuse după fiecare înfrângere să iasă cu fruntea sus din greaua cumpănă a pierderii luptei.

O singură pierdere nu a putut fi recuperată: cea din urmă. La 51 de ani, el avusese curajul nebunesc de a participa din nou la un turnir. Adversarul său, mai tânăr decât el, a reuşit să îl arunce la pământ. Căderea violentă i-a provocat lui HANS o comoţie cerebrală care l-a trimis pe lumea cealaltă după câteva ore. Preţul plătit pentru necugetarea lui a fost însăşi viaţa. Kathrin, soţia fidelă, mereu supusă şi înţelegătoare, rămasă văduvă la 41 de ani, l-a plâns ani de zile, închisă în casa care păstra peste tot amintirea cavalerului de odinioară. Lorrin, care avea doar 15 ani la pierderea tatălui, a jurat lângă sicriu că va deveni un

negustor paşnic, un om de cultură, că orice va face în viaţă nu va avea vreo legătură cu războaiele.

Nina Petre
7 martie 2014

COMENTARIUL ERIKĂI

„Am citit cu interes episodul spiritual numărul 8, în care personajul este un cavaler olandez pe nume Hans.

Caracterul lui Hans, orgolios, plin de vanitate, răzbunător şi cu manifestări violente nu mă caracterizează, într-adevăr. Să sperăm că Hans a plătit cât de cât pentru răzbunarea, ura şi manifestările lui violente prin încarnarea spiritului său şi în alte personaje cum ar fi: australianca Tinek Lemre, care a avut o viaţă plină de sălbăticie şi sărăcie, contrară vieţii lui Hans, care a dus o viaţă îmbelşugată din punct de vedere material.

Pe parcursul întregii sale vieţi Hans nu a făcut altceva decât să acumule orgoliu, ură, răzbunare, violenţă, care sunt atribute atât de negative. A avut şi ceva pozitiv interesându-se de familia sa şi având grijă să aibă tot ce le trebuie.

Când am citit în povestirea lui Hans că „Autoritatea lui era absolută, fiindu-i respectate toate principiile şi dorinţele”, mi-am dat răspunsul la o întrebare şi totodată am înţeles de ce tatăl meu a fost aşa de autoritar cu noi.

Într-adevăr, nu reuşesc să comunic cu persoane extrem de orgolioase, răzbunătoare sau violente. Mă îndepărtez imediat şi asta pentru că simt cum sufletul meu se întristează şi nu suport tristeţea să se cuibărească în sufletul meu.

Să sperăm într-un viitor mai bun, plin de fericire şi iubire între oameni, respect şi pace sufletească!”

Erika
31 martie, 2014
Australia

EPISODUL 9 - NAWRIKIN

Eroina povestirii este siameza NAWRIKIN, care a trăit între anii 1244-1297. Ea s-a născut într-o familie săracă de agricultori, aflată într-un sat izolat din masivul muntos Tanen Taunggy, situat în nord-vestul actualului stat Thailanda, în apropierea graniţei cu Myanmar. Thon (tatăl) şi Duhe (mama) au avut 13 copii, dintre care au supravieţuit doar 3. Unica fată, NAWRIKIN, avea doi fraţi mai mici. Runhan era cu 6 ani mai tânăr decât sora lui, iar Merruad avea cu 5 ani mai puţin decât fratele său. Thon şi Duhe proveneau din părinţi de etnie thai, care migraseră din regiunea Yunan.

Populaţiile thai au înfiinţat în secolul 12 o serie de regate feudale. NAWRIKIN, eroina noastră, avea 13 ani în anul 1257, când conducătorul thai Khun Bang Klang Tao a înfrânt şi alungat garnizoana khmeră din oraşul Sukhothai, proclamându-se un stat independent, pe care l-a numit Sukhothai, denumit de toate ţările vecine Siam (actuala Thailanda). El a fost înlocuit de regele Ban Muang, care a domnit până în 1279. Între 1279 şi 1299, Siamul a fost condus de regele Ramkhamhaeng cel Mare, acesta reprezentând cel mai de seamă conducător al statului. În timpul domniei sale, Siamul a cunoscut apogeul puterii politice şi expansiunea teritorială maximă.

Schimbările politice şi dezvoltarea regatului Siam nu au avut nicio influenţă favorabilă asupra vieţii muntenilor săraci din nord-vestul ţării. Până la 16 ani, NAWRIKIN şi-a ajutat mama la treburile gospodăreşti, care includeau şi lucrările agricole necesare obţinerii unor plante comestibile. Thon, tatăl, pleca deseori la vânătoare în pădure sau spre alte comunităţi ascunse în munţi, făcând diverse schimburi de produse. Fraţii lui NAWRIKIN, Runkhan şi Merruad, au învăţat de la tatăl lor toate îndeletnicirile specifice bărbaţilor. Despre ştiinţă de carte, nici vorbă. Niciunul dintre membrii familiei nu cunoştea scrisul şi cititul.

Împlinind 16 ani, pe NAWRIKIN a cerut-o de nevastă un tânăr din sat, care o cunoştea de când se născuse. Darghidek avea 25 de ani şi călătorise mult pe cărări de munte, traversând chiar de câteva ori masivul muntos pentru a ajunge într-un târguşor (care astăzi este oraşul Chiang Mai), de unde cumpăra diverse produse necesare gospodăriilor din munţi. Darghidek ajunsese astfel la un nivel de bunăstare datorită căruia îşi putea întemeia o familie în propria casă, care era mai mare şi mai confortabilă decât colibele sătenilor. O iubea de mulţi ani pe NAWRIKIN, dar părinţii îl refuzaseră de câteva ori, spunând că fata lor era încă un copil. Nunta lor a fost organizată cu mult fast, atât cât le-a permis starea materială a celor două familii.

Ajunsă în casa mirelui, fata s-a arătat de la început fermecată de amenajările făcute de Darghidek împreună cu părinţii lui. Fericită că părinţii ei o dăduseră unui bărbat înstărit şi cumsecade, tânăra soţie s-a apucat de treabă, organizându-şi activităţile zilnice aşa cum învăţase de la mama ei. Socrii o iubeau, la fel ca şi soţul. Darghidek era mereu pe drumuri cu treburile lui. Dintre cei 7 copii veniţi pe lume, 5 au murit la vârste mici, din cauza bolilor care ucideau anual numeroşi prunci. Au rămas în viaţă o fetiţă, Nimad, primul copil născut de mama ei, la 18 ani. Băiatul, numit Krukhen, era cu 12 ani mai mic decât sora lui. Amândoi au crescut într-un climat plin de iubire din partea părinţilor şi a bunicilor. Singurele lor suferinţe au fost pierderile fraţilor şi surorilor, la a căror moarte au asistat cu durere.

Krukhen, devenit harnic şi bun negustor, sub îndrumarea tatălui, se pregătea de nuntă, la 23 de ani, când i-a murit mama. Sora lui, Nimad, la 35 de ani, era căsătorită cu un gospodar şi avea 4 copii. Ajunsă la 53 de ani, NAWRIKIN încă mai obişnuia să meargă singură în pădure, unde

privea liniştită zborul păsărilor şi zbenguiala animalelor mici. O mai interesa mişcarea frunzelor copacilor şi imaginile formate de norii care se mişcau pe cer. Femeia înţelegea gândurile vietăţilor pădurii, dar şi simbolistica deplasării crengilor înfrunzite, sub adierea vântului. Mişcarea norilor o înţelegea de mică, spunându-le celor din jur când se apropia vreo furtună sau când urma să se însenineze cerul. Tot de pe cer, prin semne doar de ea ştiute, afla dacă va muri cineva în sat sau se va naşte un prunc.

Într-o zi nenorocită, plecase în pădure, dorind să se relaxeze după câteva ore de muncă în grădina casei. Darghidek stătea de vorbă cu nişte prieteni şi nu i-a observat imediat dispariţia. Privind la zbenguiala unor păsări, NAWRIKIN nu a dat atenţie unor adieri ale vântului, care se înteţeau rapid. Când a înţeles că se apropia furtuna, era prea târziu ca să mai poată pleca spre casă. S-a adăpostit sub un copac imens, aşteptând ca natura să se domolească. Din cauza vântului puternic, s-a rupt creanga care o adăpostea, prăbuşindu-se asupra ei. Lovită puternic la cap, femeia a căzut pe pământ, aşteptându-şi moartea.

Darghidek a alertat întreaga suflare adultă a satului, implorând ajutor. Bărbaţii s-au încumetat să pornească în plină furtună, spre seară, în căutarea femeii dispărute. La lumina făcliilor care se stingeau mereu, i-au zărit trupul ce se odihnea lângă tulpina uriaşului copac. Viaţa sărmanei NAWRIKIN se stinsese la doar 53 de ani. Ea, care încă din copilărie prevestise morţile unor săteni, nu reuşise să îşi presimtă propriul sfârşit. Aşa li s-a întâmplat multor prezicători, de-a lungul istoriei omenirii. Mai uşor le-a fost să îi ajute pe alţii decât propria fiinţă.

Nina Petre
7 iunie 2014

COMENTARIUL ERIKĂI

„Am citit povestirea lui Nawrikin cu multă atenţie şi mi-a plăcut mult. Mă regăsesc în descrierea pe care aţi realizat-o.

Trăsătura în comun care reiese din viaţa lui Nawrikin, cât şi din viaţa altor personaje feminine din alte vieţi trecute, se desprinde uşor şi anume:

Născută într-o familie săracă, învaţă să ajute la treburile gospodăreşti ale părinţilor, ca mai apoi să se căsătorească cu un bărbat mai înstărit decât ea şi cu ajutorul căruia să găsească fericirea, iubirea – cum e în cazul lui Nawrikin – şi să ducă o viaţă liniştită sau – cum e în cazul altor eroine – pe lângă iubirea şi fericirea pe care o descoperă lângă bărbat, învaţă şi câte ceva din meseria acestuia, ajutându-l mai apoi.

Ceea ce reiese din povestirea personajului Nawrikin este că ea era interesată şi totodată înţelegea şi descifra simbologia norilor, crenguţelor, înţelegând chiar şi gândurile vieţuitoarelor. Cum reiese din relatarea dumneavoastră, Nawrikin ştia toate acestea de când era copil, deci se născuse cu aceste predispoziţii, ca şi islandeza Kanike, personajul

nr.6, care reuşea şi ea să prevestească moartea cuiva, naşterea, apropierea unei furtuni...

Mă impresionează să descopăr în trecutul meu spiritual personaje care au fost interesate de lumea nevăzută şi care mă fascinează şi în această viaţă.

Moartea lui Nawrikin mi se pare o moarte accidentală, ca şi cum nu-i era în destin să moară aşa devreme. Vă mulţumesc mult de atenţionare, voi fi atentă."

Erika
16 iunie 2014
Australia

EPISODUL 10 - NEHDUN

Am ajuns la episodul spiritual nr.10, al cărui erou este marocanul NEHDUN. El s-a născut într-un sat din nord-vestul Marocului, situat la sud de Casablanca. Viaţa lui NEHDUN s-a desfăşurat între anii 1140-1196. Părinţii săi, Kamin (tatăl) şi Ruldeh (mama), au avut 6 copii. Fetele se numeau Urum şi Kad. NEHDUN, fiul cel mare, avea 3 fraţi mai mici: Kirid, Ushar şi Marrun. Urum, fata cea mare, era primul copil născut de Ruldeh. Urma ca vârstă NEHDUN, fiind cu 3 ani mai mic decât Urum. Părinţii lor, oameni săraci, trăiau din agricultură şi comerţ.

Provenind dintr-un neam de berberi, ei se străduiau să îşi păstreze modul de viaţă tradiţional. Structura socială a satului lor era de natură tribală. Oamenii aveau multă demnitate, o gândire independentă, acceptând cu greu interdicţiile impuse de modul de viaţă musulman. Cucerirea arabă şi islamizarea regiunii lor începuse în secolul 7. Triburile berbere s-au revoltat de multe ori. Au fost adunate într-o singură formaţiune statală în secolele 8-10, punându-se bazele dinastiei marocane a Idrisizilor.

La data naşterii eroului nostru, în Maroc domnea dinastia Almoravizilor, care îşi stabilise capitala în oraşul Marrakech. Numele dinastiei provenea de la denumirea dată de către spanioli (Almoravides), după numele arabului al-Murabitun. Acest nume îl purtau adepţii lui Abdallah ibn Iasin, însemnând „cei care trăiesc în mânăstiri". Ultimul emir almoravid a fost Ishak ibn Ali. În aprilie 1147, almohadul Abd al-Mumin ibn Ali a cucerit oraşul Marrakech, Marocul ajungând astfel sub noua dinastie a Almohazilor. Aceasta a durat până în anul 1269. Dinastia Almohazilor a creat al doilea mare imperiu berber.

Înlăturarea Almoravizilor fusese posibilă prin lupta triburilor berbere sub conducerea spirituală a lui Muhammad ibn Tumart şi cea militară a lui Abd al-Mumin. Numele noii dinastii provenea de la denumirea dată de spanioli (Almohades), după arabul al-Muwahhidun, nume dat adepţilor lui Muhammad ibn Tumart, care însemna „cei care cred într-un singur Dumnezeu". În perioada vieţii lui NEHDUN,

conducătorii Almohazi au fost: – Abd al-Mumin ibn Ali (1130-1163), care a pus bazele statului almohad. După cucerirea oraşului Marrakech, el a fost proclamat „amir al-muminin” (titlu al conducătorilor musulmani). – Abu Iakub Iusuf I ibn Abd al-Mumin (1163-1184). – Abu Iusuf al-Mansur ibn Iusuf I (1184-1199). Domnia lui a reprezentat apogeul puterii almohade.

Dezvoltarea puternică a economiei ţării a fost posibilă prin încurajarea agriculturii şi a comerţului. Solul fertil din zona unde se afla satul lui NEHDUN le permitea localnicilor să trăiască din roadele pământului şi creşterea vitelor. Muncind cu toată familia, zi de zi, Kamin reuşea uneori să ducă spre vânzare piei de animale, fructe şi legume în cel mai apropiat oraş: Settat. Toţi copiii lui au ajuns buni gospodari, bine adaptaţi vremurilor în care le-a fost dat să trăiască.

NEHDUN s-a căsătorit la 20 de ani cu fata pe care şi-a dorit-o din copilărie. Yanal, cu 3 ani mai tânără decât el, era fiica unei familii prietene cu părinţii mirelui. Se jucaseră împreună de când se ştiau. De dragul ei, NEHDUN îşi părăsise iubita dintr-un alt sat, după o prietenie de doi ani. La despărţire, fata îl ameninţase că se va răzbuna pe el şi pe viitoarea lui soţie. Tânărul nu o luase în serios, fiindcă nu credea în eficienţa blestemelor.

Yanal i-a dăruit 12 copii, dintre care au rămas în viaţă doar 5: 3 fete şi 2 băieţi. Ceilalţi 7 au murit la doar câteva luni, din cauze necunoscute. Bătrâna vindecătoare a satului le-a spus celor doi părinţi că erau la mijloc lucruri necurate, trimise prin vrăjitorie. Disperat după pierderea fiecărui micuţ, NEHDUN chema vraci de pe unde îi ştia, crezând orbeşte în puterea lor. Aşa au crescut cei 5 copii supravieţuitori: cu descântece la fiecare manifestare de boală. Cele 3 fete, Mihin, Donah şi Ralle, învăţând şi ele descântecele de la diverse binefăcătoare, le-au folosit în familiile lor, temându-se de vechiul blestem care le ucisese fraţii şi surorile. Băieţii lui NEHDUN, Lundur şi Bashad, nu prea credeau în forţele Întunericului, aşa cum făcuse şi tatăl lor în tinereţe. Dar văzând cum li se îmbolnăveau copiii, le chemau de urgenţă pe surorile lor, care soseau cât puteau de repede.

Lângă NEHDUN şi Yanal rămăsese doar fata cea mare, Mihin, căsătorită cu un gospodar din sat. Donah şi Ralle au fost cerute de negustori din Marrakech, ajungând nevestele acestora. Lundur şi Bashad erau aşezaţi la casele lor tot în Marrakech, unde îşi găsiseră de lucru la diverşi negustori.

Împlinind 50 de ani, NEHDUN se simţea din ce în ce mai rău cu sănătatea. Fosta iubită îl anunţase de câteva ori că fiul ei cel mare semăna prea bine cu el, ceea ce provocase suspiciunile soţului. NEHDUN nu îi răspunsese niciodată, crezând că femeia urmărea să îi ceară o sumă uriaşă de bani, pe care el nu o avea. Boala de stomac avansa, NEHDUN având dureri din ce în ce mai mari. Vracii aduşi să îl consulte aveau părerile împărţite. Unii afirmau că ar fi fost vorba de otrăvire, alţii nu. Până la 56 de ani, când şi-a găsit liniştea eternă, NEHDUN a înghiţit

cantităţi mari de plante vindecătoare, unele dintre ele reuşind cu greu să îi calmeze durerile. Simţindu-se ajuns la apusul vieţii, bolnavul regreta un singur lucru: că nu s-a priceput niciodată să îşi ghicească apropierea şi urmările pericolelor prin care i-a fost dat să treacă.

Spiritul său, dornic de a ieşi din starea de umilinţă în care îl adusese moartea lui NEHDUN, s-a reîntrupat după 48 de ani în micuţa Nawrikin din Thailanda, căreia ursitoarele i-au prezis la naştere că va avea darul ghicitului.

Nina Petre
1 iulie 2014

COMENTARIUL ERIKĂI

„Într-adevăr, mi-a plăcut povestea vieţii eroului nostru şi totodată am desprins şi nişte elemente în comun pe care încercam să le înţeleg mai bine şi anume: îmi doream şi îmi doresc foarte mult să descopăr etapele mai puţin plăcute din cursul vieţii mele.

De când mă ştiu, atunci când se apropia vreun eveniment neplăcut, simţeam o agitaţie pe care nu reuşeam să o descriu. Nu ştiam nici eu de ce eram agitată. Ca apoi să înţeleg. Îmi dădeam seama mereu după ce se întâmpla. Şi apoi îmi ziceam: „A... de asta mă simţeam eu aşa de agitată... Dar cum să fac să îmi dau seama mai din timp?”

În momentul în care se întâmpla să fiu agitată, încercam să îmi dau explicaţiile cele mai logice (că am băut cafea, că eram stresată etc). Încă mai lucrez la acest capitol. Dorinţa lui Nehdun e şi dorinţa mea. Şi am mai adăugat o nouă dorinţă şi anume să ajung să cunosc vocea interioară care ne dă numai sfaturi bune. Cu care aş vrea să pot comunica şi bineînţeles că mi-aş dori să ascult de sfaturile sale în momentul luării unor decizii importante.

Îmi aduc aminte când eram prin facultate şi văzând toate colegele mele că aveau iubiţi şi eu nu, mă simţeam ca şi cum nu am să mă mai căsătoresc niciodată. Îi ziceam mamei că eu nu mai am sortit şi că altcineva mi l-a luat. Şi totuşi, în adâncul sufletului meu nu voiam să fiu de acord cu ceea ce simţeam.

Nu pot să cred că cineva care vrea să facă rău aruncă un blestem pe cineva şi acel cineva trebuie să sufere din cauza asta, fără să poată face nimic în schimb. În cazul lui Nehdun mă gândesc că poate nu a avut destulă credinţă.

În ceea ce mă priveşte, mă simt fericită, pentru că simt că lângă mine este un înger păzitor care mă ajută. De multe ori m-a ajutat să trec cu bine prin situaţiile neplăcute care au fost prevestite chiar şi de agitaţia mea şi pe care, neînţelegând-o, nu am băgat-o în seamă.”

Erika
4 august 2014
Australia

EPISODUL 11 - RAIKA

Episodul spiritual nr.11 are un farmec istoric deosebit, după cum vei vedea citind rândurile ce urmează. Eroina sa este rusoaica RAIKA SMENOVA. Ea s-a născut în târguşorul Moscova şi a trăit între anii 939-1001. Aşezată pe râul Moscova, localitatea natală a eroinei noastre fusese întemeiată în secolul 9, în jurul nucleului fortificat Kremlin, ea reprezentând un nod de trafic al caravanelor care soseau din Orient şi din zona râului Volga.

Moscova s-a aflat pe teritoriul principatului Vladimir-Suzdal până în secolul 13. În secolul 9, numeroşi varegi (vikingi suedezi) se stabiliseră în regiunea Novgorod, fuzionând treptat cu populaţiile slavilor. Întemeierea primul stat al slavilor de răsărit îi este atribuită legendarului vareg Rurik. El a fondat dinastia Rurikizilor şi cnezatul Novgorod, acesta reprezentând primul stat rus. Oleg, marele cneaz care a domnit în perioada 882-912, şi-a stabilit capitala în oraşul Kiev.

De-a lungul vieţii eroinei noastre, în Rusia kieveană au domnit 5 cneji şi mari-cneji: 1) Igor, cneaz de Novgorod, mare cneaz de Kiev; el a fost considerat de istorici drept adevăratul întemeietor al liniei princiare ruseşti. 2) Olga, cneaghina regentă de Kiev (945-969), văduva lui Igor; ea a reuşit să menţină unitatea Rusiei kievene şi a întărit statul moştenit de la soţul ei prin măsuri puternice, cum a fost impunerea unor taxe triburilor vecine; Olga a menţinut legături strânse cu Bizanţul, acceptând să fie convertită la creştinism. 3) Sviatoslav I Igorevici, cneaz de Novgorod, mare cneaz de Kiev (945-972), aflat până în anul 969 sub regenţa mamei sale, Olga, a rămas credincios religiei păgâne a străbunilor slavi; şi el a adus o contribuţie importantă la consolidarea Rusiei kievene. 4) Iaropolk I Sviatoslavici, mare cneaz de Kiev (973-980). 5) Vladimir I Sviatoslavici, cneaz de Novogorod şi mare cneaz de Kiev (980-1015); preocupat de apărarea ţării împotriva incursiunilor pecenegilor şi ale altor triburi, el a poruncit să fie construite fortăreţe de-a lungul râurilor din stepă; liniile fortificate iniţiate de el au fost extinse de monarhii Rusiei până în secolele 18-19.

Părinţii eroinei noastre, Ghenadi şi Raisa, aveau două fete: RAIKA era cu 4 ani mai tânără decât sora ei, Nivena. Ghenadi, militar în armata cneazului Oleg, a fost înnobilat de acesta şi împroprietărit cu o moşie imensă lângă Moscova. S-a stabilit cu întreaga familie în oraş. În cea mai mare parte a anului locuiau cu toţii în conacul din stepă. Raisa le-a găsit fetelor ei profesori care, în biblioteca vastei case din oraş, le-au dat cunoştinţe generale despre lume şi viaţă.

Împlinind 17 ani, părinţii s-au grăbit să o mărite pe RAIKA, aşa cum făcuseră şi cu sora ei. Alesul a fost fiul unui moşier vecin. Teghir Haizar, tânăr în vârstă de 28 ani, nu avea origine slavă. Părinţii lui erau pecenegi, provenind dintr-un trib turcic ostil Rusiei, stabilit în stepele de la graniţa sudică a ţării. Tatăl lui Teghir îşi trădase neamul, servind ca mediator

între şefii tribului său şi reprezentanţii cneazului din Kiev. Simţindu-se în pericol de moarte, părinţii lui Teghir s-au refugiat la Kiev, unde au fost răsplătiţi cu o moşie în zona Moscovei. După stabilirea la moşie, s-a născut curajosul Teghir. Moştenind de la tatăl său darul comunicării, tânărul şi-a început la 20 de ani vizitele pe moşiile învecinate, străduindu-se să facă pace între trufaşii latifundiari.

După nunta ţinută în Moscova, RAIKA a pornit la drum alături de bărbatul ei, străbătând zeci de kilometri până la conacul acestuia. Teghir locuia doar cu 5 servitori, părinţii lui decedând de tuberculoză cu 2 ani înaintea căsătoriei sale. RAIKA, ajunsă mare boieroaică, a profitat din plin de confortul material oferit de vastul conac, de iubirea bărbatului şi de pitorescul naturii de pe moşie.

La 19 ani a devenit mamă pentru prima oară. Micuţa Marisa era o frumuseţe de copil, bucurându-şi părinţii cu drăgălăşenia ei. După 7 ani, a sosit surioara sa, Radonka. Fratele lor, Kiril, a văzut lumina zilei după 4 ani de la naşterea Radonkăi, când mama lui împlinise 30 de ani. Copiii au crescut fericiţi, sănătoşi, mereu dornici de joacă. Averea familiei, împărţită în mod egal între ei, le-a asigurat confortul material necesar unui trai lipsit de grija zilei de mâine.

Imensa moşie a soţilor Haizar, formată prin alipirea moşiei iniţiale a lui Teghir cu bucata din moşia soţilor Smenov, atribuită ca dotă fiicei lor, RAIKA, avea numeroase resurse naturale: păduri, pământ fertil, râuri şi un lac. Cele mai importante venituri proveneau din agricultură. Bun gospodar, Teghir a deşţelenit o parte din stepă, transformând-o în terenuri agricole. Spre deosebire de moşierii vecini, el nu şi-a defrişat pădurile, preferând să le păstreze ca terenuri de vânătoare. De două ori pe an, Teghir pornea împreună cu un grup de prieteni în căutare de cai sălbatici, bizoni, elani, porci mistreţi şi urşi.

Vânătoarea era o necesitate vitală ca sursă de hrană şi îmbrăcăminte. Hainele cusute din piei şi blănuri de animale deveniseră de multă vreme portul obişnuit în sezonul rece. Teghir îşi vindea la preţuri bune produsele apicole, cerealele, peştele pescuit din lac. Pentru toate acţiunile mai importante se sfătuia cu singurul om în care avea încredere absolută: soţia lui.

RAIKA moştenise de la tatăl ei spiritul gospodăresc, intuiţia necesară omului de afaceri, cât şi priceperea în administrarea moşiei. Alături de Teghir, călătorea pe cal de la un hotar la altul, discutând cu ţăranii, inspectând totul, urmând ca seara să se sfătuiască amândoi asupra bunului mers al treburilor. RAIKA şi-a educat exemplar copiii, aşa cum văzuse în casa părintească.

Nivena, ajunsă nevastă de militar, trăia la Moscova împreună cu soţul şi cei 5 copii. Fetele RAIKĂI au ajuns şi ele neveste de moşieri. Kiril, fratele lor, talentat la negocieri, ca şi Teghir, a ocupat de-a lungul anilor funcţii importante în administraţia Moscovei.

RAIKA a trăit doar 62 de ani. Boala de inimă o supăra încă de la 51 de ani, când îi muriseră dragii părinţi, din cauza unei epidemii de viroză

respiratorie. Suferinţa mocnită şi dorul de părinţii pierduţi pe vecie i-au slăbit treptat organismul. Se simţea foarte rău când vremea devenea umedă şi mohorâtă. A închis ochii la începutul iernii, privind pe geam viscolul care acoperise întreaga curte.

Nina Petre
29 august 2014

COMENTARIUL ERIKĂI

„Într-adevăr, eroul principal Raika a dus o viaţă frumoasă alături de soţul ei şi copii. Mi-a plăcut foarte mult şi relaţia dintre soţi. A fost mereu prezentă şi lua decizii alături de soţ. Copii încă nu am, dar simt că îmi voi da toată silinţa să-i educ cum trebuie. Raika da dovadă şi de curaj şi tărie, străbătând distanţe mari cu calul alături de soţ. De obicei, nevestele sunt văzute în bucătărie la gătit. Dar pe eroina noastră o cam atrăgeau muncile bărbăteşti.

Aceasta este o trăsătură în comun. Îmi aduc aminte când eram mică şi tata meşteşugărea câte ceva prin casă, eu eram mereu prezentă şi îi puneam multe întrebări, căci trebuia să înţeleg ce făcea. Perioada aceasta, cu renovarea casei, mă duce din nou cu gândul la Raika. Pentru prima dată, discutând cu persoanele care m-au ajutat să fac lucrările în casă, am înţeles că sunt în stare să organizez şi am multe idei care vin natural, fără să mă gândesc prea mult.

Trăsături în comun cu Raika: întemeierea unei familii, dorinţa de a avea o casă cu ceva grădină dacă se poate, a da o educaţie bună copiilor, relaţia bazată pe comunicare şi încredere între soţi. Raika a închis ochii la 62 de ani, eu sper să trăiesc mai mult. ”

Erika
17 septembrie 2014
Australia

EPISODUL 12 - TUMKIR

Am ajuns la episodul spiritual nr.12, a cărui eroină este TUMKIR. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 844-910. TUMKIR s-a născut într-un trib ascuns într-o pădure sălbatică aflat pe teritoriul micului regat Wolof. După mulţi ani, în zona vechii aşezări s-a dezvoltat oraşul Touba, situat în vestul ţării numite Senegal. Regele care stăpânea ţinutul plătea tribut Imperiului Ghana.

Părinţii lui TUMKIR se numeau Kuni (tatăl) şi Anke (mama). Dintre cei 11 copii născuţi de Anke, 10 au murit la vârste mici, din cauza unor boli grave, provocate de igiena precară şi de nepriceperea şamanului de a vindeca toate maladiile. Unicul supravieţuitor, fata cea mai mică, TUMKIR, i-a uimit pe toţi cu rezistenţa ei la îmbolnăviri. Fata era nu numai voinică, frumoasă şi sănătoasă, dar şi foarte isteaţă la minte. Ea

putea să ghicească unde s-au pierdut diverse obiecte, să cheme ploaia şi spiritele strămoşilor cu mai mare uşurinţă decât şeful satului, care era în acelaşi timp şi şaman.

Kuni, tatăl ei, pleca zilnic la vânătoare cu arcul şi suliţa. În plus, culegea plante destinate hranei şi pescuia în râurile care brăzdau pădurea. Când avea noroc, omul aducea şi miere scoasă din fagurii adăpostiţi în scorburile unor copaci.

Bărbaţii din sat, fiind cu toţii vânători, ţineau adunări secrete la care femeile nu aveau voie să participe. Acolo se lăudau cu faptele de vitejie în uciderea animalelor şi a unor vânători provenind din alte triburi.

Femeile şi fetele ieşite din perioada copilăriei aveau şi ele „societatea" lor secretă. Acolo discutau despre zgomotele făcute de spirite, despre efectele blestemelor şi ale magiei negre. Primită şi ea, la 10 ani, în coliba şedinţelor femeieşti, TUMKIR s-a simţit bine de la început, ajutându-şi consătencele să descopere ceea ce nu se vedea cu ochiul liber. Pe fată o preocupa de multă vreme aflarea cauzelor „ascunse" ale morţii celor 3 fraţi şi 7 surori, cu toate că fuseseră trataţi cu şedinţe magice de către şaman. Muriseră copiii şi în alte familii, dar nu chiar atâţia ca în familia lor.

TUMKIR se mai temea ca nu cumva bolile fraţilor pierduţi să cadă pe viitorii ei copii. Presimţirile i s-au adeverit parţial, după ce s-a măritat cu frumosul Teko. Dar nu i-au murit cei doi copii avuţi cu el, ci chiar bărbatul. Avea 16 ani când tânărul în vârstă de 19 ani a cerut-o de la părinţi, dorind să-i devină nevastă. S-au iubit mult, din unirea lor rezultând o fetiţă, Mende (născută de mama ei la 20 de ani) şi un băieţel, Lugdu, cu 2 ani mai în vârstă decât ea. Copiii erau sănătoşi, voinici şi fericiţi, când durerea pierderii tatălui i-a aruncat în cea mai neagră disperare.

La 27 de ani, curajosul Teko a fost sfâşiat de un animal sălbatic, pierzându-şi viaţa în adâncul pădurii. TUMKIR rămăsese astfel văduvă la 24 de ani, cu o fetiţă de 4 ani şi un băieţel de 6 ani. Femeile din sat i-au ajutat pe toţi să supravieţuiască, aducându-le hrană în fiecare zi. După 5 ani de văduvie, în coliba lor a sosit Kendingo, un consătean rămas şi el văduv cu 2 ani în urmă. El nu avea copii şi obişnuia să îi aducă lui TUMKIR carne şi peşte. Sfătuindu-se cu copiii, mama cea înţeleaptă l-a primit pe Kendingo în coliba lor. El era cu 10 ani mai în vârstă decât ea, dar a reuşit să supravieţuiască o perioadă de timp după moartea ei.

Cu cel de-al doilea bărbat, TUMKIR a avut doi băieţi. Pe Reduru l-a născut la 33 de ani, iar pe Magodu, la 36 de ani. Părea că vechea vrajă purtătoare de moarte se risipise, după nenumăratele ritualuri de purificare a neamului, făcute vreme îndelungată împreună cu mama ei şi cu femeile din comunitatea lor.

TUMKIR aflase, cu mintea ei ascuţită, cauza morţii timpurii a celor 10 fraţi. Tatăl lor, Kuni, alesese între Anke şi o altă fată din sat, preferând să se însoare cu Anke. Fata părăsită se măritase cu alt tânăr, dar se răzbunase pe familia lui Kuni, apelând la un vrăjitor priceput la magia

neagră, ascuns în adâncul pădurii. TUMKIR le-a demonstrat celor din sat că răul trimis cu vrăji de moarte putea fi învins prin rugăciunile femeilor adunate pentru a face mult bine.

Copiii au ajuns la vârsta maturităţii, devenind şi ei părinţi. Urmaşii lui TUMKIR au trăit în majoritatea lor, rezistând bolilor, înţepăturilor de insecte, dar nu toţi cei muşcaţi de şerpii veninoşi au supravieţuit. Reduru, fiul ei cel mai isteţ la minte, i-a moştenit darul prezicerii. Drept recunoştinţă pentru că i-a avertizat de multe ori înainte să li se întâmple mari necazuri, sătenii l-au numit şaman.

Nina Petre
10 septembrie 2014

COMENTARIUL ERIKĂI

„Mi-a plăcut foarte mult povestirea lui Tumkir. Şi ce mă bucur când citesc că şi ei îi plăcea să comunice cu spiritele, să aducă ploaia şi alte lucruri miraculoase! Când mă gândesc că ea reuşea să facă aceste lucruri şi eu am rămas doar cu o atracţie spre lumea spiritelor. Poate, în viitor, puterile lui Tumkir se vor trezi şi la mine.

Am observat că e a doua povestire în care blestemele şi magia neagră sunt menţionate. De data aceasta însă, Tumkir a demonstrat celor din jurul ei că rugându-te şi voind binele semenilor tăi, orice blestem poate fi înlăturat. Pe mine m-a impresionat credinţa în bine, precum şi darul prezicerii cu care Tumkir s-a născut. Ideea principală se desprinde foarte uşor din această istorie şi anume: binele învinge întotdeauna răul. Cu această idee m-am născut şi eu şi aş mai adăuga încă una: nimic nu este imposibil. Până şi în zilele de astăzi, când se aud atâtea răutăţi în lume, mă gândesc cu pozitivitate şi mă rog să fie bine. Sperăm tot timpul în mai bine.

Aşa reuşesc să mă înţeleg mai bine. Unde am greşit a fost când nu mi-am ascultat vocea interioară. Cu cât nu o ascultam, cu atât mă îndepărtam de ea şi ajungeam să fiu confuză şi, bineînţeles, nu mai aveam încredere în mine. Aşa s-a întâmplat aici, la început, în Australia, când am ales să fac joburi care nu îmi plăceau, dar le făceam gândindu-mă că trebuie să fac şi eu ceva. Şi aici trebuie să vă mulţumesc din nou pentru că m-aţi îndrumat spre ceea ce era pentru mine. Mă simt acum că merg pe strada mea. ”

Erika
28 septembrie 2014
Australia

ILINCA

Prezentare

În liceu, **ILINCA** şi-a dorit să urmeze Medicina, însă din cauza insistenţelor familiei a urmat Finanţe-Bănci. A rămas cu regretul de a nu fi ajuns medic, deşi a avut mereu plăcerea de a munci în domeniul bancar, precum şi satisfacţii materiale. În actuala viaţă are un spirit justiţiar înnăscut. Datorită lui nu suportă nedreptatea. Simte nevoia unor preocupări care să îi hrănească sufletul. Recent s-a apropiat de domeniul terapiilor naturale.

Nina Petre
15 ianuarie 2014

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Edith Norwick (1897-1942)
- Aleuh Kadwari (1802-1873)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Lorron Hamdeli (1712-1788)
- Konikdi Rudalen (1625-1674)
- Rikka Skedvi (1526-1598)
- Rukdharwe Hashkan (1443-1501)
- Mundi Seke (1350-1415)
- Runuk (1242-1316)
- Raddia (1134-1210)
- Rikke (1020-1098)
- Rundhag (920-972)
- Kvila (844-898)

EPISODUL 3 - LORRON

Episodul spiritual nr.3 îl are ca erou pe cipriotul turc LORRON HAMDELI, care a trăit între anii 1712-1788. El s-a născut într-o localitate portuară, situată în sudul insulei, devenită ulterior importantul oraş-port Vasilikos (Vasiliko). Părinţii lui Lorron, Askir (tatăl) şi Luhre (mama), au avut patru copii; fetele se numeau Imshu şi Anro, iar băieţii, Lorron şi Kimil. Lorron era cel de-al doilea copil născut de mama lui, Imshu fiind cu 2 ani mai mare decât el. Kimil, mezinul familiei, se bucura de grija deosebită a tuturor.

Leagăn al unor civilizaţii foarte vechi, Ciprul a căpătat secol după secol o importanţă strategică în controlul Mediteranei răsăritene, factor care a determinat ocuparea sa în mai multe rânduri. Înaintea erei noastre, teritoriul insulei s-a aflat sub colonizare greacă, feniciană, asiriană, egipteană, persană, romană. Mai târziu, a fost ocupat de arabi, bizantini, englezi, veneţieni. În anul 1571, prin cucerirea oraşului Famagusta, Ciprul a fost cucerit de otomani, care l-au stăpânit timp de 3 secole. Începând cu acest an, 1571, Imperiul Otoman a adus numeroşi colonişti turci, schimbând astfel structura etnică a insulei.

Askir şi Luhre proveneau din părinţi turci, care sosiseră pe insulă pentru avantajele materiale obţinute din comerţul pe Marea Mediterană. Askir a continuat activitatea tatălui său, muncind şi el ca marinar pe o corabie turcească. Luhre, fată de negustor, vindea în curtea casei mărfuri aduse de soţul ei. Copiii au crescut în această atmosferă de efervescenţa negustorească, aşteptându-şi cu nerăbdare tatăl să se întoarcă de pe mare încărcat cu lăzi şi baloturi cu surprize, mărfuri bune de păstrat în casă sau de vânzare la obişnuiţii clienţi ai familiei. Fiind de origine turcă şi având o atitudine supusă faţă de guvernatorul otoman al Ciprului, familia Hamdeli a dus-o bine, de la mic la mare. Părinţii au acumulat avere, împărţind-o cu dreptate celor 4 copii ai lor.

De-a lungul vieţii lui Lorron, Imperiul Otoman a fost condus de 5 sultani: Ahmed III (1703-1730), Mahmud I (1730-1754), Osman III (1754-1757), Mustafa III (1757-1774), Abdul Hamid I (1774-1789). Succesiunea sultanilor l-a afectat doar pe Askir, el fiind nevoit să lucreze sub comanda unor căpitani de vas care erau schimbaţi după cum cerea Înalta Poartă.

LORRON a moştenit isteţimea în afaceri a mamei sale, fiind singurul dintre copii care s-a orientat spre comerţul maritim. Fratele său, Kimil, s-a mutat în Turcia, unde s-a specializat în tratarea militarilor bolnavi. Surorile lui Lorron au plecat şi ele în Turcia, căsătorindu-se cu soldaţi otomani. LORRON a rămas în localitatea natală, preferând să se ocupe cu negustoria.

S-a căsătorit la 31 de ani cu o fată de 17 ani, Lohrel, fiica unui marinar prieten cu Askir. Lohrel i-a dăruit lui LORRON doi copii: fata se numea Ianka, iar băiatul, Abdul. La fel ca şi soacra ei, Lohrel şi-a ajutat

bărbatul în greaua muncă de negustor. Corăbiile turceşti soseau neobosite, căpitanii cerând cu insistenţă vinuri, bumbac, sare şi sclave aduse din zona Balcanilor, mult-dorite de către conducătorii otomani. LORRON servea ca intermediar între furnizorii de marfă autohtoni şi corăbiile comerciale care soseau şi plecau în convoi, de teama piraţilor nord-africani. La import, Ciprul avea mare nevoie de alaunul adus de navigatori din Orientul Apropiat, mai ales din Siria. Acest produs chimic era folosit la degresarea fibrelor de bumbac şi fixarea culorii ţesăturilor.

La îndemnul socrilor săi şi cu ajutorul soţiei, LORRON şi-a deschis un atelier de ţesături din bumbac, reuşind cu succes să le vândă pe corăbiile turceşti. Ianka, fata lui, a preluat această afacere după căsătoria cu un comerciant din localitate. Abdul, fiul eroului nostru, s-a lăsat condus de idealurile războinice, plecând ca luptător pe o corabie de război turcească.

LORRON a trăit mult în comparaţie cu alţi bărbaţi din Cipru: 76 de ani. Structura sa fizică deosebită l-a ajutat să reziste numeroaselor epidemii care secerau periodic o mare parte dintre locuitorii insulei. Voinic şi mereu activ, el privea viaţa cu optimism, considerând că totul se putea rezolva cu răbdare şi voinţă. De la tatăl său, marinarul Askir, învăţase să îşi stăpânească mânia în orice împrejurare, preferând să discute paşnic cu fiecare om. Ca soţ şi tată, s-a comportat corect, respectându-şi familia şi toate rudele. Călătorind mult de-a lungul şi de-a latul insulei, a avut de a face şi cu femei de ocazie, cărora le-a spus în mod sincer că mai mult decât cadouri nu le putea oferi, deoarece avea o familie la care ţinea foarte mult.

După 70 de ani a încetat să mai plece în afara localităţii, simţindu-se obosit şi nesigur pe picioarele sale. Având numeroşi prieteni, stătea cu ei la un pahar cu vin pe terasa cârciumii sale, de unde se putea privi apa albastră a mării. Îşi iubea nespus de mult ţinutul natal, iar plecarea definitivă spre alte meleaguri nu l-a ispitit niciodată. La 76 de ani, a doua zi după ce îşi sărbătorise aniversarea, un puseu de tensiune l-a răpus, omul plecând liniştit dintre cei vii. După dispariţia sa, prietenii şi rudele l-au citat ani la rândul, repetându-i vorbele înţelepte: Gândeşte de 10 ori înainte de a deschide gura!

Nina Petre
10 august 2013

COMENTARIUL ILINCĂI

„Am citit cu atenţie viaţa antecesorului meu, am găsit asemănări privind trăsăturile predominante ale comportamentului meu actual, ca de exemplu:

- încrederea că totul se rezolvă, important e să te menţii pozitiv în interior.

- pacifismul – sunt blândă şi răbdătoare cu oricine, sunt numărabile cazurile în care am ridicat tonul şi m-am adresat cu asprime.

- sintagma „Gândeşte de 10 ori înainte de a deschide gura” mi se potriveşte perfect, întotdeauna cântăresc dacă e bine să zic ceva şi de aici vine şi felul meu mai taciturn de a fi; acum pot să zic că ascult şi inima, nu doar raţiunea, şi apoi mă exprim.

- nu doresc să-mi părăsesc ţara, chiar dacă în jurul meu se petrece fenomenul invers şi chiar o parte din rudele mele apropiate au făcut deja această schimbare.

Analizând toate locurile în care antecesorii mei au trăit, am constatat că toate ţările au ieşire fie la mare, fie la ocean. Până şi oraşele celor 3 antecesori de care ştiu au fost marcate de existenţa apei (Kirkcaldy - port la M. Nordului, Idfu - situat pe malul Nilului, Vasilikos - port la M. Mediterană). Şi ca să continui, actuala mea existenţă e în România cu ieşire la Marea Neagră.”

ILINCA
14 august 2013
Bucureşti

EPISODUL 4 - KONIKDI

Eroina episodului spiritual nr.4 este persana KONIKDI RUDALEN. Ea s-a născut în localitatea Saliani (Salyan), situată pe malul fluviului Kura, care se varsă în Marea Caspică. Părinţii ei, Rolluk (tatăl) şi Undil (mama), au avut trei copii: fata se numea KONIKDI, iar băieţii, Yurnal şi Barko.

Regiunea căreia îi aparţinea Saliani (aflată astăzi în sud-estul Azerbaidjanului) a avut în perioada vieţii lui KONIKDI (1625-1674) un statut de hanat autonom, supus Imperiului Persan. Tatăl lui KONIKDI, Rolluk, era moşier, având multe hectare de pământ în afara oraşului. Copiii săi au avut o copilărie fericită, părinţii oferindu-le toate condiţiile de trai necesare unei bune dezvoltări. Fata, mai tânără decât fraţii ei, a participat de multe ori alături de ei la lecţiile de călărie şi lupte, sub îndrumarea tatălui lor.

În anul 1642, când KONIKDI avea 17 ani, fraţii ei s-au împrietenit cu un aventurier sosit tocmai din regiunea Moscovei, unde îşi avea originea. Contele rus Vladimir Lorkin plecase de la moşia părinţilor săi dornic să cunoască lumea, cu deosebire ţinuturile dinspre Marea Caspică şi Marea Neagră. Ajunsese călare până la Volga, călătorise cu o ambarcaţiune în josul fluviului, apoi, navigând pe apa Mării Caspice de-a lungul ţărmului vestic, a ajuns la locul de vărsare a fluviului Kura. Dornic să cunoască hanatul de pe malul fluviului, a poposit şi la Saliani. I-a întâlnit pe fraţii Rudalen într-o cârciumă de pe malul apei, iar aceştia i-au propus să locuiască la ei.

Aşa l-a cunoscut KONIKDI pe viitorul ei soţ. Îndrăgostindu-se fulgerător, a cerut-o de la părinţi, dar ei nu au fost de acord să le ia fata şi să plece cu ea în lume, cine ştie pe unde, fie chiar şi în Rusia. KONIKDI,

plăcându-l pe rusul înalt şi simpatic, uimită mai ales de iscusinţa cu care mânuia armele, fiind militar de profesie, a acceptat să îl urmeze oriunde îi va purta norocul. A obţinut doar acceptul fraţilor, cărora le-a promis că îi va anunţa despre soarta ei cât mai repede cu putinţă.

Au plecat noaptea pe doi cai voinici, pe care i-au schimbat în Armenia, luându-şi alţii mai odihniţi. După un drum greu de câteva săptămâni, poposind în sate izolate din Munţii Caucaz, au ajuns în sfârşit la ţărmul Mării Negre, care ajunsese un lac turcesc. Vladimir nu cunoştea limba turcă, dar KONIKDI se descurca binişor, fiindcă în oraşul ei natal o mare parte a populaţiei provenea din imigranţi turci sosiţi dinspre ţinuturile vestice. Singura corabie otomană care s-a încumetat să ia de urgenţă o femeie la bord mergea spre portul Hacibey (denumirea ulterioară, Odesa), pentru un schimb de mărfuri.

Portul Hacibey era o aşezare tătară, la fel ca toată regiunea Yedisan, aflată la nordul Mării Negre. Obosiţi de drum, cei doi fugari au găsit adăpost într-un han. Hangiul tătar vorbea limba turcă şi s-a putut înţelege cu KONIKDI. În decurs de două zile, tinerii au decis să rămână în oraş pentru o perioadă de timp, până când vor vedea încotro se vor îndrepta. Spre Rusia nu îndrăzneau să pornească, fiindcă iscoadele ţarului i-ar fi executat rapid, considerându-i spioni ai turcilor.

Având bani destui, au cumpărat o casă cu ajutorul hangiului, care le-a fost şi naş la modesta nuntă. Aşa a devenit eroina noastră, la nici 18 ani, soţia unui conte rus cu 10 ani mai în vârstă decât ea. Având nevoie de mijloace de subzistenţă pe o perioadă îndelungată, Vladimir şi-a oferit serviciile unităţii militare otomane care supraveghea oraşul şi întreaga regiune. Având nevoie de un spion provenind din Rusia, comandantul otoman l-a angajat pentru servicii speciale. În următorii 6 ani, Vladimir s-a aflat sub comanda sultanului Ibrahim. În anul 1648 i-a urmat la tron sultanul Mehmed IV. Devenit militar otoman, Vladimir a efectuat numeroase incursiuni secrete în ţinuturile ruseşti apropiate, iscodind intenţiile trupelor de graniţă cu privire la posibilele atacuri asupra celor otomane.

KONIKDI, devenită contesă prin căsătorie, s-a retras în confortul casei sale, ducând o viaţă de familie discretă, din dorinţa de a-şi feri soţul de suspiciunile comandanţilor săi. La aproape 19 ani a venit pe lume primul copilaş: era un băieţel frumos şi voinic, rod al iubirii lor puternice, pe care l-au botezat Igor. După 2 ani a sosit surioara lui, Lena. Mama lor avea 26 de ani când familia s-a completat cu mezina Oxana. Au fost singurii copii ai soţilor Lorkin. Pentru viitorul lor şi-a pus Vladimir viaţa în pericol de nenumărate ori, dar nu a renunţat la activitatea lui de spion nici după ce scăpa cu greu din tot felul de ambuscade.

KONIKDI şi-a crescut copiii aşa cum văzuse în casa părinţilor ei din îndepărtatul Saliani. Fetele au învăţat alături de fratele lor să lupte şi să călărească, fiind mereu sub supravegherea tatălui ori a doi ieniceri, când Vladimir era plecat din localitate. În mod firesc, băiatul a intrat la 17 ani în rândul militarilor turci.

Lena şi Oxana erau căsătorite, la casele lor, mame deja, când KONIKDI a încetat din viaţă, la doar 49 de ani. Inima ei, greu încercată de griji, spaime, teama permanentă pentru viaţa soţului, a fiului şi a celor doi gineri, militari şi ei, nu a mai rezistat presiunii situaţiei din jurul său. Dorul de părinţi şi de fraţii rămaşi departe i-a distrus sufletul bietei femei. Aflase veşti sporadice despre ei de la doi negustori turci din Saliani care ajunseseră până în Hacibey. Fraţii se descurcau bine cu negoţul naval pe Marea Caspică, aducând mărfuri preţioase din Persia. Părinţii încă mai trăiau, resemnaţi, dar după doi ani de la moartea fetei lor, vestea sosită întâmplător i-a răpus în câteva luni.

Nina Petre
14 septembrie 2013

COMENTARIUL ILINCĂI

„Frumoasă, îndrăzneaţă şi dramatică a fost această existenţă anterioară. Am simţit nevoia să citesc de mai multe ori mesajul, de aceea am zăbovit cu răspunsul.

Aveţi dreptate în tot ceea ce afirmaţi la final şi vă mulţumesc din suflet pentru concluziile pe care le-aţi sintetizat. Aşa e, mă consider norocoasă şi-i mulţumesc lui Dumnezeu şi pentru acest dar, am o relaţie de iubire adevărată, pe care puţini oameni o trăiesc. Doar că, trăind în planul 3 D, îmi doresc ca omul drag să fie mai mult lângă mine. De aici vine tristeţea, pe care nu tot timpul pot să o ignor, chiar dacă am trecut prin câteva etape de vindecare emoţională. Am convingerea că bunul Dumnezeu este mereu prezent în inima mea şi mă ajută, chiar dacă eu nu văd întotdeauna lucrurile în mod optimist."

ILINCA
16 septembrie 2013
Bucureşti

EPISODUL 5 - RIKKA

Episodul spiritual nr.5 o are ca eroină pe turcoaica RIKKA SKEDVI. Ea s-a născut în oraşul Atena şi a trăit între anii 1526-1598. Părinţii ei erau turci stabiliţi în Atena pe vremea copilăriei. Bunicul Iskir, fost ienicer în armata otomană, se stabilise definitiv în Atena după ce fusese răsplătit de superiorii săi pentru faptele sale de vitejie. Rămas fără un picior, Iskir nu mai putea lupta, aşa că îşi adusese familia în Atena, unde avea o casă şi ceva teren în afara oraşului. Kemad, fiul său, crescuse în atmosfera comercială întreţinută de părinţi, devenind şi el un negustor priceput. Nosti, nevasta lui Kemad, îl ajuta cum putea, femeia ocupându-se de gospodărie şi de creşterea celor doi copii ai lor: fata, RIKKA, era cu trei ani mai mare decât fratele ei, Iurnuk. Amândoi au învăţat puţină carte cu profesori turci şi greci aduşi în casa părinţilor. Ajunşi la vârsta

adolescenţei, erau deja calificaţi în vânzarea mărfurilor stocate în depozitul părinţilor.

Oraşul lor, Atena, era încărcat de istorie, dar intrase într-un con de umbră de când fusese cucerit de turci, în anul 1456. În acelaşi an, întreaga Grecie căzuse sub dominaţia Imperiului Otoman. În perioada vieţii eroinei noastre, Rikka, Imperiul Otoman a fost condus de 4 sultani: Suleiman Kanuni, Muhteshem (Legiuitorul, Magnificul) între anii 1520-1556; Selim II (1566-1574); Murad III (1574-1595); Mehmed III (1595-1603).

RIKKA s-a căsătorit la 19 ani cu negustorul turc Irkhan Saruli, care era cu 9 ani mai în vârstă decât ea. Irkhan era foarte bogat, practicând comerţul naval pe Marea Neagră şi Mediterană. Avea o casă mare în Constantinopol, unde locuia împreună cu părinţii şi sora mai mică. În Atena îşi cumpărase o casă, dorind să se stabilească aici după căsătorie, considerând oraşul grecesc mai liniştit decât Constantinopolul. Pe RIKKA o cunoscuse cu 2 ani în urmă, fiind invitat la o petrecere în casa părinţilor ei. Fata nu îl plăcuse de la început, fiind îndrăgostită de un alt tânăr, grec la origine, pe care părinţii nu l-au lăsat să se însoare cu o turcoaică. Resemnată, Rikka a suportat penibilul târg, obligatoriu pentru stabilirea căsătoriei, între tatăl ei şi pretendentul Irkhan. După o negociere îndelungată, fiindcă tatăl ei nu voia să o dea ieftin, s-a fixat data căsătoriei, în anul 1545.

Devenind o doamnă bogată, RIKKA nu a mai avut voie să meargă singură la depozitul părinţilor şi nici să îi mai ajute la vânzări. Retrasă în uriaşa casă a soţului, supravegheată de servitori, ea şi-a luat în serios obligaţiile familiale, aşa cum o învăţase Nosti, mama ei. Pe Mehdir, primul copil, l-a născut la 21 de ani. Au urmat Arnad, al doilea băiat, şi surioara lor Urkalla. Având 26 de ani, RIKKA era deja mama a 3 copii. I-a crescut în lux, punându-le la dispoziţie tot ce putea fi mai bun pentru ei: haine scumpe, mâncare consistentă, profesori vestiţi din Atena.

Irkhan se agita într-una, fie că se afla acasă, fie pe corabia lui, care transporta mărfuri la distanţe mari. În Atena făcea escale scurte, de câteva zile, cel mult o lună, coborând la ţărm doar mărfurile care se cereau în oraş. Desfăşurarea comerţului între Orient şi Occident trecuse în mare parte pe seama statelor europene care nu aparţineau Imperiului Otoman. Din această cauză, rolul negustorilor turci în comerţul mondial se diminuase considerabil. O altă cauză fundamentală a slăbirii potenţialului economic otoman a fost deplasarea spre Atlantic a drumurilor comerciale care treceau prin Imperiul Otoman, pe uscat şi pe apă, ca urmare a descoperirii traseelor navale spre America şi spre India prin Capul Bunei Speranţe, din sudul Africii.

Irkhan, negustor cu experienţă, nu se baza pe comerţul atenian, din care nu putea câştiga mare lucru. Obişnuia să transporte în corabia lui fier şi sclavi luaţi din Veneţia, pe care îi vindea în Constantinopol, Alexandria (în Egipt) şi în Antiohia (Siria). Din Ceuta (Maroc) lua sare şi aur. Din Malaga (Spania) achiziţiona textile, argint şi aramă. În Tripoli

cumpăra aur şi sclavi. În Constantinopol achiziţiona sclavi aduşi din nordul Europei şi blănuri. În schimbul mărfurilor aduse în Antiohia, lua de la negustorii arabi şi evrei textile, aramă, mirodenii, blănuri, aur, fier. Ca prin minune, Irkhan scăpase de piraţi. Obişnuit să călătorească în convoaie formate din zeci de corăbii, printre care se aflau şi unele de pază, încărcate cu militari otomani, Irkhan se descurca de minune în drumurile sale, sporindu-şi averea la fiecare întoarcere în Atena.

RIKKA, fiind nevoită să îl aştepte săptămâni la rând, îşi rezolva treburile casnice fără a se plânge cuiva de necazurile ei. Fata sinceră şi veselă de odinioară devenise după căsătorie o femeie sobră, cu vorbele măsurate, ale cărei gânduri ascunse nu i le putea afla nimeni. Doar copiii ei o vedeau zâmbind sau chiar râzând când se jucau împreună. RIKKA, peste măsură de îngăduitoare, nu îi certa niciodată dacă făceau pozne. Aşa fusese obişnuită în casa părinţilor ei şi tot aşa proceda în propria familie.

Mehdir şi Arnad s-au urcat pe corabia tatălui lor de cum au împlinit 15 ani, considerându-se deja bărbaţi capabili să înveţe meseria lui Irkhan. Sora lor, Urkalla, devenită o domnişoară bogată, frumoasă şi mult râvnită de tinerii negustori sau ofiţeri din oraş, avea pretenţii mari în privinţa alegerii viitorului soţ. Căsătorită la 18 ani cu un oficial turc din administraţia oraşului, cu 10 ani mai în vârstă decât ea, a trăit cu el bucuroasă că nu pleca la drumuri lungi, ca tatăl ei.

Irkhan s-a retras din comerţul naval după ce fiii lui au devenit capabili să îi preia munca pe corabie. Profitând de liniştea casei din Atena, la 50 de ani a început să studieze cărţi vechi şi valoroase, aduse din Turcia de-a lungul anilor. Era pasionat de istoria ţării sale, pe care i-o explica uneori şi soţiei.

Copiii plecând la casele lor, RIKKA şi-a făcut o meserie preferată din prepararea dulciurilor. La fiecare petrecere de familie, masa era încărcată cu prăjituri, sucuri şi tot felul de siropuri. Mergând în vizită la familii prietene, era întotdeauna însoţită de două servitoare care transportau coşuri cu dulciuri. Nepoţii dăruiţi de fata ei şi de cei doi fii au crescut cu gândul la bunătăţile bunicii lor.

Împlinind frumoasa vârstă de 72 de ani, pe RIKKA au sărbătorit-o doar copiii ei, nepoţii şi familia fratelui său Iurmuk. Dragii ei părinţi, socrii pe care îi iubise mult, cu toate că locuiseră departe, şi soţul, Irkhan, plecaseră demult la cele veşnice. După moartea neaşteptată a lui Irkhan, survenită în urmă cu 5 ani, din cauza unui infarct, RIKKA devenise foarte tristă. Nu mai dormea noaptea liniştită ca înainte, plângea pe înfundate cu capul în pernă, iar zâmbetul nu i se mai vedea pe chip. A murit într-o noapte, prin somn, plecând liniştită la odihna veşnică.

Nina Petre
27 octombrie 2013

COMENTARIUL ILINCĂI

„Interesantă şi această viaţă a Spiritului!

Fiecare episod mă ajută să mă completez, să mă înţeleg şi să mai urc o treaptă pentru a-mi vindeca traumele emoţionale.

Vă mulţumesc pentru sprijin şi înţelegere.”

ILINCA
28 octombrie 2013
Bucureşti

EPISODUL 6 - RUKDHARWE

Eroul episodului spiritual nr.6 este indianul RUKDHARWE HASHKHAN. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1443-1501. El s-a născut în localitatea Sangla, situată în nordul Indiei, în regiunea Kashmir. În apropierea casei unde locuia familia lui Hashkhan trecea râul Zaskar, afluent al uriaşului fluviu Indus. Părinţii lui Hashkhan se numeau Lashkir (tatăl) şi Nunwe (mama). Cei doi soţi aveau 3 copii: unicul băiat, HASHKHAN, şi surorile lui mai mici, Anwili şi Noredi.

Familia era foarte săracă, trăind din darurile naturii bogate în păduri şi ape de munte. Lashkir avea o turmă de oi, care le asigura tuturor hrana în lapte şi carne plus lână şi piei bune pentru făcut cojoace. Nunwe, bună gospodină şi mamă grijulie, folosea cu chibzuinţă toate produsele rezultate din tăierea oilor. Fetele au învăţat şi ele tainele gospodăriei, sperând că se vor găsi şi pentru ele nişte flăcăi dornici să le ia de neveste. S-au măritat, într-adevăr, după ce fratele lor s-a călugărit, fapt ce a adus familiei un prestigiu nemaiîntâlnit în satul lor.

Kashmirul, regiune cuprinsă între India (care posedă porţiunea cea mai mare), Pakistan şi China, a fost un regat independent sub dinastiile budiste Maurya (sec.4-2 î.e.n.) şi Kushana (sec. 1-4 e.n.). În secolele 7-14, Kashmirul a fost un important regat feudal hindus. În secolele 14-16 a devenit sultanat. În anul 1320, Rincana, fiul unui principe hindus din Ladakh, profitând de anarhia provocată de invazia mongolă din 1320 în Kashmir, s-a înstăpânit acolo, s-a convertit la Islam (luându-şi numele de sultan Sadr ad-Din) şi a întemeiat Sultanatul de Kashmir, cu capitala în Jayapidapura. În 1339, comandantul Shah Mir (de origine turcă) a refuzat să recunoască autoritatea sultanei Kota Rani, pe care a înfrânt-o şi s-a proclamat sultan, cu numele de Sams ad-Din, punând bazele unei dinastii care a condus Sultanatul de Kashmir până în 1561. Sultanul Kutb ad-Din Hindal ibn Sams ad-Din (care a domnit între anii 1373-1389) a continuat masiva convertire la Islam a locuitorilor Kashmirului (începută în 1372 de către sultanul Shihab ad-Din Sirashamak ibn Ali Shir), însoţită de persecutarea hinduşilor care refuzau convertirea.

Bunicii lui Hashkhan, profitând de izolarea lor în micul sat dintre munţi, au scăpat de convertirea la Islam. Părinţii lui Hashkhan şi-au botezat copii conform tradiţiei hinduse.

În anul naşterii eroului nostru şi încă 27 de ani după aceea, Kashmirul s-a aflat sub stăpânirea sultanului Zain al-Abidin Shahi-han ibn Sikandar. Acesta a fost cel mai de seamă sultan al Kashmirului, supranumit Budshah (Marele rege). Îndelungata sa domnie (1420-1470), caracterizată prin dezvoltarea fără precedent a vieţii economice, a relaţiilor comerciale externe (în special cu Persia şi Turkestan), precum şi printr-o largă toleranţă religioasă, a constituit apogeul sultanatului.

După moartea sa a urmat o bogată afluenţă de sultani: Haidar Shah Hadjdji-han ibn Zain al-Abidin (1470-1471); Hassan ibn Haidar (1471-1489); Muhammad ibn Hassan (1489-1490), prima oară; Fath Shah ibn Adam Shah ibn Shah-han (1490-1498), prima oară; Muhammad (1498-1499), a doua oară; Fath Shah (1499-1500), a doua oară; Muhammad (1500-1526), a treia oară. Sultanul Muhammad şi-a încheiat cea de-a treia etapă de domnie după 25 de ani de la moartea brahmanului Rukdharwe (HASHKHAN).

Proverbiala generozitate a sultanului Zain i-a ajutat pe hinduşi să îşi păstreze obiceiurile tradiţionale străvechi, menţinându-se chiar şi casta brahmanilor. Majoritatea brahmanilor erau preoţi, aflându-se în fruntea întregii ierarhii sociale. Brahmanul („*cel ce posedă puterea sacră*”) era deţinătorul de drept şi de fapt al tradiţiei. Se dedica vieţii religioase şi intelectuale, îndeplinea sacrificiile rituale, transmitea şi comenta învăţăturile sfinte. Cuvântul „brahman” însemna totodată preot, dar şi Principiul absolut, Principiul divin pe care el îl slujea prin funcţiile ce îi reveneau. Brahmanul era considerat nu numai un maestru („*guru*”), ci chiar un zeu printre oameni.

Existau brahmani care se dovedeau a fi oameni orgolioşi şi ipocriţi, profitori care abuzau de situaţia lor. Unii se ocupau cu vrăjitoria sau ghicitul. Aceste practici erau respinse de cărţile sfinte. În schimb, erau foarte respectaţi brahmanii care făceau calcule astrologice şi astronomice, discipline care în India au cunoscut o largă dezvoltare. Majoritatea brahmanilor erau demni de cel mai mare respect pentru viaţa simplă şi pioasă pe care o duceau, dedicându-se acţiunilor de binefacere. Unii erau profesori în şcolile elementare, în cele mânăstireşti ori în şcoli superioare, de rang universitar.

HASHKHAN, copilul sărac născut în creierii munţilor, a plecat la 15 ani împreună cu tatăl său de-a lungul văii râului Zaskar, îndreptându-se spre sud, până la vestitul schit aflat în apropierea localităţii Char. Acolo a fost primit cu braţele deschise de pustnicii care ajutau numeroşi copii săraci. Acolo a locuit HASHKHAN timp de 43 de ani, devenind la 20 de ani brahmanul RUKDHARWE, un om cult, generos şi bun sfătuitor al celor care soseau de la mari distanţe să îi asculte sfaturile înţelepte.

Cărţile sfinte care stau la baza credinţei tuturor hinduşilor se numesc Vede. Vedele reprezintă o autoritate supremă, cu toate textele

sacre care le compun: Upanishadele, Bhagavad Gita şi altele. RUKDHARWE a studiat Vedele timp de 43 de ani, descoperind mereu noi revelaţii cuprinse în textele lor. Vedele şi comentariile acestora, Brahmana şi Upanishadele, constituind ansamblul cărţilor sacre hinduse, erau bine cunoscute de toţi călugării schitului în care trăia eroul nostru. Pe RUKDHARWE îl fascinau textele rituale cuprinse în Vede, compuse din culegeri de imnuri (Rig Veda), formulele sacre pentru preoţi şi cele care se aflau în legătură cu sacrificiile. Imnurile şi rugăciunile îi înălţau spiritul lui RUKDHARWE. Intonarea silabei AUM îi conducea gândirea spre Absolutul Divin. Vocea lui RUKDHARWE era tocmai potrivită pentru a trezi spiritele şi zeii, ajutându-l să se facă auzit de ei. Ca brahman, RUKDHARWE accepta ideea că Dumnezeu este conştiinţa universală care îşi manifestă calităţile prin materia originară a universului.

Un adevărat pustnic, eroul nostru şi-a dus viaţa monahală în condiţii modeste, trăind simplu, fără a se lăsa ademenit de ofertele consistente ale unor vizitatori care sperau că, prin ştiinţa lui, vor câştiga funcţii înalte şi averi imense. La 58 de ani s-a stins din viaţă, fiind grav bolnav de reumatism, din cauza frigului îndurat în schit timp de 43 de ani.

Nina Petre
9 noiembrie 2013

COMENTARIUL ILINCĂI

„Acum privesc dintr-o altă perspectivă lucrurile care există deja în mine. Am fost fascinată de India, am citit de câteva ori „India secretă" a lui Paul Brunton. Am mai citit din „Spiritul Indiei" de Angelo Moretta, „Bhagavad-Gita" şi am realizat de mulţi ani că filosofia indiană este pentru viaţă. Iată că acum dumneavoastră mi-aţi explicat de unde am avut eu asemenea afinităţi.

Acum sunt într-o perioadă pe care graţia divină mi-a acordat-o pentru a mă cunoaşte şi înţelege şi ştiu că sunt pe drumul bun. Nevoia de intimitate şi de a-mi petrece timpul lucrând cu mine poate părea însingurare, dar este doar o perioadă de pregătire pentru un nou început."

ILINCA
10 noiembrie 2013
Bucureşti

EPISODUL 7 - MUNDI

Episodul spiritual nr.7 o are ca eroină pe amerindiana MUNDI SEKE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1350-1415. S-a născut într-un sat de la poalele masivului muntos Juncal, aflat la graniţa dintre actualele state Chile şi Argentina. Satul respectiv, care a dispărut de mult, poate fi

localizat în zona chiliană, la nord-est de capitala Santiago. Întreaga comunitate a satului aparţinea etniei araucanilor. Părinţii eroinei noastre, Rakon (tatăl) şi Nunku (mama), au avut 12 copii, dintre care numai 3 au rămas în viaţă: MUNDI şi fraţii ei mai mici, Rukino şi Mimud. Rukino era cu 4 ani mai tânăr decât Mundi, iar Mimud, cu 7 ani.

Statul Chile de astăzi era locuit în vechime de araucani, care, graţie unei organizări de stat foarte puternice, au reuşit să oprească în secolul 15 înaintarea incaşilor, opunând mai târziu o rezistenţă aprigă în faţa cuceririi spaniole.

O mare parte dintre specialiştii de astăzi sunt de acord că populaţiile din America de Sud sunt rezultatul unei migraţii ce s-ar fi produs dinspre Asia de est (chinezi, japonezi, coreeni) prin strâmtoarea Bering, într-o perioadă când, nivelul apelor fiind scăzut, s-a creat o punte de legătură, un fel de pod natural de 1000 km lăţime. Migrarea efectuată de aceste populaţii a durat câteva milenii, în valuri succesive, chiar şi atunci când marea şi-a reluat nivelul iniţial, oamenii învăţând între timp să navigheze cu pirogile lor. Alţi cercetători afirmă că nu trebuie neglijate nici călătoriile transoceanice cu aporturi de populaţii venite din Asia, Polinezia, Australia şi chiar din Africa. Se apreciază că primii locuitori ai regiunilor andine şi-au făcut apariţia în aceste locuri acum 10000-15000 de ani.

În zona centrală a teritoriului chilian, în regiunile muntoase, locuiau încă înaintea erei noastre diagutii şi atacamanii (atacamenos), aflaţi pe o treaptă de cultură superioară celor de pe ţărmul Pacificului. Ei făceau agricultură, cultivând porumb, cartofi şi dovleci. Practicau olăritul cu decoraţii modelate sau pictate şi se pricepeau la prelucrarea bronzului. Diagutii vorbeau limba kakan, purtau cămăşi lungi şi sandale. Practicau arta mumificării morţilor. Atacamanii, locuind ceva mai la nord, vorbeau graiul cunza, practicând şi ei arta mumificării. În primele secole ale erei noastre, atacamanii şi diagutii, suferind influenţa culturilor superioare din nord (cea de Tiahuanaco şi cea din Chincha), au dat naştere civilizaţiei Chincha-Chilena, cea mai înaltă treaptă a preistoriei poporului chilian. Extinzându-se spre sud, această cultură le-a influenţat pe cele ale piruncilor (pirunches) şi huillicilor (huillinches), aflate de asemenea pe o treaptă înaintată de dezvoltare. Se ocupau cu olăritul, confecţionarea de ţesături, cu agricultura irigată, cultivând porumb, cartofi, dovleci, mango şi cu creşterea animalelor (lama, alpaca şi guanacul), pentru lână şi carne. De la ei s-a transmis poncho, pelerina de lână caracteristică şi azi multor locuitori sud-americani.

Peste aceste popoare au venit dinspre răsărit, din regiunea unde se găseşte astăzi oraşul argentinian Neuquen, cu două secole înainte ca incaşii să îşi extindă dominaţia asupra unor ţinuturi chiliene (în secolele 11, 12), numiţii *mapuches* (oamenii pământului: mapu=pământ şi che=oameni). Aceştia erau inferiori ca grad de civilizaţie, dar superiori ca organizare militară. Mai târziu, pe la mijlocul secolului 16, când pe aceste meleaguri au pătruns conquistadorii spanioli, populaţia găsită de ei a

primit numele de *araucanos* (în limba quechua: *are*=înfocat, aprig şi *aucca*=războinic, luptător). Araucanii cultivau plante, creşteau animale, îşi construiau colibe trainice, locuibile tot anul, devenind în mare parte sedentari.

Satul în care s-a născut şi a locuit toată viaţa eroina noastră MUNDI avea mai puţin de 100 de case. Locuinţa soţilor Rakon şi Nunku avea formă pătrată, pereţii erau susţinuţi de stâlpi, iar acoperişul era făcut din crengi groase. Pe jos se aflau rogojini. La fel ca toţi locuitorii satului, cei doi soţi cultivau cartofi, manioc, olluco, jiquima, fasole, porumb, arahide, piper roşu, bumbac şi fructe ca: palta, goyave, lucuma, cirimoia. Îşi depozitau alimentele în oale de ceramică. Purtau haine decorate cu fibre colorate, care alcătuiau forme geometrice. Purtau pandantive şi oase sculptate. Aveau instrumente muzicale şi jucării (fluiere şi instrumente de zgomot). Toţi membrii familiei lui Mundi purtau haine din bumbac, ornate cu motive geometrice simple. Piesele de îmbrăcăminte erau asamblate cu ajutorul cusăturilor.

Nunku şi fata ei foloseau oglinzi confecţionate din bucăţi de piatră dură pe care erau lipite pelicule mici de pământ argilos. Copiii învăţau repede să sufle în fluiere. MUNDI a învăţat de mică să modeleze statuete din argilă ce reprezentau femei şi agricultori. Pentru plantat şi semănat, părinţii ei foloseau beţe ascuţite cu care făceau găuri, lăsând să cadă sămânţă în ele. MUNDI s-a pregătit pentru vremea când urma să devină gospodină la casa ei de femeie măritată, ajutându-şi mama la toate treburile gospodăreşti. Printre altele, a învăţat să gătească mâncarea pe o platformă circulară făcută din bolovani de piatră puşi pe sol şi încălziţi la foc. Pe ei se frigeau carnea şi legumele. Porumbul era alimentul lor de bază.

Dintre cei 12 copii născuţi de Nunku, 9 muriseră de mici, din cauza practicilor dure de trepanare (găurire) şi deformare a craniilor. Cu astfel de procedee se ocupau toate mamele din sat. Cei care nu mureau creşteau voinici şi rezistenţi la boli. Tot în atribuţiile femeilor intrau şi metodele empirice de tratare a bolnavilor, care pentru MUNDI deveniseră o adevărată pasiune.

Împlinind 17 ani, părinţii i-au dat-o drept soţie unui flăcău de 21 de ani. Nogdo o aşteptase pe fată să ajungă la vârsta minimă permisă pentru a-i deveni nevastă. Îi fusese făgăduită imediat după naştere, când el abia împlinise 4 ani. Coliba cea nouă construită de Nogdo împreună cu bărbaţii din sat le-a oferit adăpost timp de câţiva ani, înlocuind-o după aceea cu alta mai mare şi mai solidă. Pe lângă munca permanentă din gospodărie, MUNDI le-a dat viaţă celor 4 copii ai lor, care au supravieţuit cu toţii, prin eforturile ei, adesea supraomeneşti. De fiecare dată când micuţii se îmbolnăveau, femeia invoca disperată zeii protectori ai vieţii oamenilor. Obligată fiind de tradiţia neamului, ea şi-a trepanat copiii cu multă grijă, iar scândurelele fixate pentru deformarea capetelor nu erau strânse atât de tare ca la alţi copii.

Fetele ei, Yano şi Luske, au sosit când ea avea 20 de ani, respectiv 27. Pe primul băiat, Ugud, l-a născut la 23 de ani, iar ultimul venit, Meldec, a apărut când mama lui împlinise 31 de ani. Cu toţii aveau părul des şi stufos, puţin odulat, de culoare neagră, la fel ca şi părinţii lui. Culoarea pielii tuturor era brună, aveau pometţii obrajilor coloraţi în roşu, iar ochii erau de culoarea alunelor. MUNDI şi Nogdo le-au transmis celor 4 copii ataşamentul pentru pământul pe care locuiau, moralitatea lor înaltă şi dragostea de familie. Asemenea tuturor celor din etnia lor, erau reţinuţi din fire şi puţin vorbăreţi. Râdeau rareori.

După naşterea fiecărui copil, MUNDI îl trata cu multă grijă, considerându-l o fiinţă slabă, ce avea nevoie de o protecţie deosebită. În jurul micuţului aşeza obiecte de cult, confecţionate şi aşezate artistic. Datorită pasiunii sale pentru îngrijirea trupului, MUNDI şi-a salvat copiii din îmbolnăvirile obişnuite, ajutându-i să crească voinici şi rezistenţi la clima aspră din regiune. Pe fete le-a dat băieţilor cărora le fuseseră făgăduite de mici, iar fiii ei şi-au luat nevestele promise în acelaşi mod.

MUNDI şi Nogdo au depăşit vârsta de 60 de ani, un adevărat record printre locuitorii satului, care mureau de obicei înaintea vârstei de 40 de ani. La 65 de ani, MUNDI şi-a luat adio de la viaţă. Era îmbătrânită la chip şi trup, după numeroşii ani în care muncise din greu. Cadavrul ei a fost supus unei practici speciale de înmormântare. Îmbrăcat în piei de animale, decorate cu coliere de os şi cupru, la care se adăugau fibre vegetale colorate, cadavrul a fost aşezat într-o groapă săpată în pădure şi fixat cu 5 ţăruşi. Aceştia străbăteau diferite părţi ale corpului, cu scopul de a opri sufletul femeii să revină printre cei vii. Au acoperit-o pe Mundi cu rogojini, peste care au pus mult pământ. Obiectele de cult şi podoabele aşezate în groapă lângă rămăşiţele ei simbolizau respectul familiei şi întregii comunităţi pentru cea care se dovedise un om de mare suflet şi caracter.

Nina Petre
12 decembrie 2013

COMENTARIUL ILINCĂI

„Chiar am aşteptat cu oarecare nerăbdare acest episod, ca să pot citi detaliat despre preocupările antecesoarei mele în vindecarea oamenilor, domeniu pe care am început să îl explorez şi eu în prezent. Sunt uimită la fiecare mesaj pe care mi-l trimiteţi cât de multe detalii sunt incluse. De aceea, le citesc de câteva ori. M-am bucurat în acest episod să văd şi să înţeleg concret cum Spiritul îşi păstrează scopul pe parcursul diverselor întrupări. Sper ca şi eu acum, în această viaţă, să pot scrie în Cartea Vieţii cu înţelepciune şi iubire.

Cărţile lui Brian Weiss m-au fascinat şi le-am citit pe toate."

ILINCA
16 decembrie 2013
Bucureşti

EPISODUL 8 - RUNUK

Eroul episodului spiritual nr.8 este RUNUK. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1242-1316. El s-a născut într-o mică aşezare de eschimoşi aflată pe ţărmul Golfului Kvichak, în zona de nord a peninsulei Alaska. În apropierea vechiului sat în care a trăit eroul nostru s-a dezvoltat oraşul Naknek. Întreaga comunitate căreia îi aparţinea RUNUK trăia din darurile naturii înconjurătoare. Dugtu, tatăl său, avea drept ocupaţie principală procurarea hranei prin vânătoare şi pescuit. Runde, mama lui RUNUK, l-a avut numai pe el în viaţă, după ce pierduse câţiva prunci la naştere.

Satul în care trăia RUNUK adăpostea câteva zeci de eshimoşi, la care unitatea familiei era foarte puternică. Erau curajoşi din fire, foarte expansivi între ei, dar destul de rezervaţi cu străinii. Ei se considerau superiori indienilor din nord, cu care aveau conflicte sporadice. O caracteristică dominantă a firii lor era onestitatea. Spre deosebire de eschimoşii din nordul continentului, nu sufereau de tuberculoză. Se denumeau *inuit*, adică oameni prin excelenţă, fiinţe superioare. Prin aceasta, eschimoşi înţelegeau să se deosebească de animalele în mijlocul cărora trăiau, ştiind că sunt singurii oameni ai ţinuturilor acoperite cu gheţuri.

Aspectul lor fizic era asemănător cu cel al popoarelor de origine mongolă. Unii cercetători susţin că eschimoşii ar fi migrat din Asia prin strâmtoarea Bering, răspândindu-se pe continentul nord-american. Unii dintre ei au ajuns până în Groenlanda, unde au dat peste vikingii normanzi. În sudul Alaskăi, unde locuia RUNUK, furtunile frecvente şi temperatura destul de blândă împiedicau gheţurile să fie compacte. Pentru vânarea focilor se folosea caiacul.

RUNUK a fost umbra tatălui său de cum s-a putut ţine pe picioare ca să poată alerga toată ziua în urma lui. Băiatul împlinind 22 de ani, părinţii lui l-au considerat capabil să îşi întreţină propria familie. Devenise un vânător suficient de priceput, apreciat de părinţii lui Akkir, o fată de 17 ani care trebuia să se mărite. RUNUK a obţinut fata de la părinţii ei, cumpărând-o cu multe daruri în blănuri şi piei de animale, la care a adăugat cantităţi mari de carne uscată. După un ceremonial simplu, tânăra pereche s-a mutat într-o colibă separată, unde fata şi-a adus ca zestre opaiţul, oalele de piatră şi uneltele de cusut.

Ca şi soacra ei Runde, Akkir s-a bucurat de un singur copil, fiul ei Nunkul, pe care l-a născut la 24 de ani. Naşterea lui Nunkul a fost întâmpinată cu mare bucurie de către întreaga suflare a satului. În comunitatea lor, copiii erau consideraţi averea şi frumuseţea casei. Imediat după naştere, Nunkul a primit numele unei rude moarte de curând, aceasta fiind chiar tatăl lui Dugtu. Acesta din urmă, împreună cu nevasta lui, Runde, sperau că nepotul lor va moşteni caracterul celui decedat, asigurându-se în acelaşi timp că sufletul mortului se va bucura

de o pace deplină. În primele luni după naştere, Akkir şi-a purtat pruncul agăţat pe spate, într-un sac confecţionat din piei şi blănuri călduroase. De gâtul pruncului a agăţat o punguliţă ce conţinea câteva amulete din os ale regretatului său străbunic. Părinţii lui sperau că preţiosul talisman le va apăra copilul de „duhurile rele".

În timp ce Nunkul creştea vânzând cu ochii, RUNUK îşi vedea mai departe de ocupaţiile obişnuite: vâna, pescuia, îşi confecţiona arme şi unelte de pescuit, îşi repara barca. Fiul său ajungând la vârsta de 14 ani, l-a învăţat să vâneze cu harponul, să îşi menţină echilibrul în caiac, să se strecoare printre sloiurile de gheaţă, să îşi aleagă pieile de animale pentru îmbrăcăminte, încălţăminte şi curele. RUNUK, fire mândră, copilăroasă şi taciturnă, a trecut cu răbdare prin toate aspectele materiale şi spirituale oferite de cursul vieţii sale. La 50 de ani se considera deja prea bătrân pentru a mai merge la vânătoare. Nunkul îşi construise o nouă casă, făcută din piei de caribu susţinute pe un schelet de lemn. Pentru binele părinţilor lui, pe care îi adora, era în stare de orice sacrificiu. RUNUK îşi aştepta fiul cu mari emoţii, până când îl revedea sosind de la vânătoare şi pescuit. Nunkul îi aducea de fiecare dată păsări, carne de focă, morsă şi alte animale marine.

Rareori, bărbaţii din sat se aventurau spre nord, străbătând mari distanţe în săniile trase de câini, pornind la vânătoarea de reni sălbatici. RUNUK, deşi se considera bătrân încă de la 50 de ani, nu stătea degeaba, făcându-şi de lucru pe lângă casă. Era mare meşter în confecţionarea diferitelor obiecte de vânătoare: harpoane, topoare de piatră, arcuri de os, cuţite de os, vârfuri de săgeţi. Împlinind 70 de ani, vârstă record pentru bărbaţii eschimoşi, RUNUK începuse să îşi sculpteze statuetele de os ce urmau să îi fie puse alături în mormânt, obiecte absolut necesare pentru a-şi putea continua viaţa şi dincolo de moarte. Cuţitele făcute de el aveau forme de animale: vulpi, urşi, lupi, morse, foci. Harpoanele de os erau împodobite cu gravuri interesante. Pe lângă toate acestea, RUNUK avea grijă să confecţioneze ochelari de soare din plăci de os prevăzute cu tăieturi înguste, care protejau ochii de strălucirea obositoare a zăpezilor. Cum termina de făcut un ochelar, îl dăruia unui vânător din sat.

Cei doi nepoţi, fiul şi fiica lui Nunkul, reprezentau motive de mare mândrie pentru el. Bătrânul apucase să îi vadă crescând mari, căsătoriţi şi aşezaţi la casele lor, dăruindu-i 3 strănepoţi. La 74 de ani, venerabilul RUNUK şi-a luat rămas bun de la viaţa pământeană. Avea trupul slăbit, încovoiat de ani şi muncă grea, iar cu ochii abia mai zărea ce era în jurul său. Nevasta îi murise în urmă cu 2 ani, grav bolnavă, vraciul satului nereuşind să îi prelungească viaţa. RUNUK îşi aşteptase moartea în linişte, odihnindu-se în locuinţa sa. Într-o dimineaţă, fiul său l-a găsit fără suflare. Avea chipul senin al omului care fusese mulţumit de viaţa sa.

Conform tradiţiei, Nunkul i-a golit coliba de toate obiectele, aceasta urmând să fie dărâmată. Cadavrul, cusut într-o piele de ren, a fost îngropat şi acoperit cu pietre scoase din fundaţia casei. Alături de RUNUK se aflau pipa şi tutunul său preferat. În jurul mormântului nu s-

a făcut niciun zgomot, deoarece spiritul nu trebuia să fie tulburat. În locuinţa lui Nunkul s-au cântat multă vreme faptele şi meritele lui RUNUK.

Nina Petre
15 ianuarie 2014

COMENTARIUL ILINCĂI

„E interesant că iarna care e acum la noi s-a potrivit atât de bine cu mediul în care a trăit antecesorul meu. Probabil că bucuria pe care o manifest de câte ori văd zăpadă s-a născut odată cu Runuk în Alaska. Îmi place să mă plimb când ninge, admir fulgii şi mă tăvălesc prin zăpadă ca un copil. Acum e din plin şi la noi o mare de zăpadă, iar eu sunt fericită pur şi simplu!

Deşi Runuk e o <rudă îndepărtată>, constat că manifest ca şi el aceleaşi trăsături definitorii – fire mândră, copilăroasă şi taciturnă. Mândria încerc să o şlefuiesc, ca ea să nu devină o împăunare a ego-ului. Spiritul ludic şi copilăros îl manifest mereu, e felul meu natural de a fi. Şi da, nu vorbesc decât atunci când consider că am ceva de zis, trăsătura asta am mai întâlnit-o şi la un alt antecesor. Şi o păstrez!

Runuk îşi grava cuţitele de os, pe care tot el le confecţiona; mie îmi place să desenez. Nu sunt o mare artistă, fac asta doar pentru mine, îmi aduce bucurie.

Lui Runuk îi plăcea să dăruiască ochelarii pe care îi confecţiona. La fel, şi mie îmi place să fac cadouri utile şi care să bucure persoanele cărora le sunt dedicate. Le dau cu tot dragul şi mă străduiesc să se potrivească cât mai bine.

Mi-a plăcut mult această viaţă a antecesorului meu, simt că am mai primit încă un impuls de a-mi folosi în mod creator energia de care dispun.

Această analiză, ca şi toate cele anterioare pe care mi le-aţi transmis sunt adevărate lecţii de istorie, geografie şi cultură; nu ştiu dacă printr-un studiu individual aş fi reuşit să aflu atâtea informaţii.”

ILINCA
4 februarie 2014
Bucureşti

EPISODUL 9 - RADDIA

Episodul spiritual nr.9 o are ca eroină pe cretana RADDIA, care a trăit între anii 1134-1210. Ea s-a născut în localitatea Prases, un sat aflat la nord de Munţii Lefka. Părinţii ei, greci la origine, Darkos şi Hekira, au avut doi copii, ambii fete: RADDIA şi sora ei mai tânără cu 7 ani, Akia.

La data naşterii micuţei RADDIA, insula Creta era un teritoriu aflat în componenţa Imperiului Bizantin. La începutul secolului 13, după

Cruciada a IV-a (1202-1204), bizantinii au cedat-o veneţienilor. Situaţia economică a insulei era înfloritoare, datorită poziţiei sale geografice favorabile traficului maritim din estul Mării Mediterane. Principalele surse ale bogăţiei sale erau metalurgia, prelucrarea aurului, meşteşugul ţesătoriei şi al ceramicii. Cretanii importau cupru, cositor, metale preţioase. Exportau produse agricole (vinuri, ulei) şi meşteşugăreşti (arme, bijuterii, oale de ceramică).

Biserica creştină din insula Creta era supusă patriarhatului din Constantinopol, respectând jurisdicţia constantinopolitană. Patriarhatul din Constantinopol avea peste o mie de episcopi şi mitropoliţi. Mitropoliţii erau arhiepiscopii cu reşedinţa în capitalele administrative ale provinciilor. Clerul era organizat într-o ordine ierarhică, începând cu ctitorul (care trebuia să aibă cel puţin 20 de ani), continuând cu subdiaconul şi diaconul (fiecare să fi fost trecut de 25 de ani), preotul (cu vârsta de peste 30 de ani) şi diaconesele (care aveau cel puţin 50 de ani).

Diaconesele se bucurau de multă consideraţie. Deşi nu făceau parte din cler, totuşi îl ajutau: erau prezente la botezul fetelor şi femeilor, se ocupau de catehizarea lor, le supravegheau în timpul slujbelor religioase şi îngrijeau oamenii bolnavi. Diaconesele erau necăsătorite sau văduve. Văduvele nu mai aveau voie să se căsătorească.

Preoţii erau scutiţi de serviciul militar, de impozite, corvezi şi prestaţii în natură. Deşi comportamentul lor era deseori necorespunzător, nu puteau fi judecaţi decât de tribunalul episcopal. Puteau avea proprietăţi şi beneficiau de dreptul de a moşteni averi. Puteau să se căsătorească, dar înainte de a fi hirotonisiţi, şi le era interzis să divorţeze. Biserica bizantină din Creta dispunea de averi considerabile. Lăcaşele de cult aveau moşii, ateliere, magazine. Erau scutite de taxe şi impozite sau beneficiau de reduceri mari.

Tatăl RADDIEI, Darkos, era parohul bisericii din satul lor. Supus total voinţei superiorilor săi ierarhici, el îşi ducea obositoarea activitate zi de zi, fără a se plânge vreodată că viaţa îi era prea grea. Biserica sa avea o bucată de teren, pe care lucrau benevol o parte dintre săteni, asigurându-i preotului Darkos necesarul de produse cu care îşi hrănea familia. Micul han de popas pentru călători şi pelerini, aflat la baza muntelui, era administrat de biserica parohului Darkos. Veniturile încasate de la drumeţii care îşi achitau costul şederii serveau la asigurarea hranei pentru toţi cei adăpostiţi de han, chiar şi pentru cei săraci, care nu aveau cu ce să plătească.

Preotul Darkos era ajutat la slujbe de un diacon şi o diaconeasă, aceasta find chiar sora lui, Mykira, rămasă văduvă la 20 de ani. Soţul ei, negustor ambulant, fusese ucis pe o cărare de munte, pentru marfa şi banii care se aflau asupra lui. Preoteasa Hekira, femeie harnică şi foarte inimoasă, şi-a educat fetele în spiritul puternicei credinţe în Dumnezeu, ajutându-le să înveţe bine treburile gospodăreşti şi cerinţele comportării civilizate.

RADDIA, la 17 ani, devenise o fată frumoasă, harnică şi cuminte. Pe lângă munca din gospodărie, participa la toate slujbele ţinute de tatăl ei, cunoscând perfect tot ce cântau dascălul şi diaconeasa şi ce rostea Darkos din Sfânta Scriptură. Într-o zi, a fost zărită la slujbă de un negustor tânăr, aflat în trecere prin sat, el urmărind să ajungă într-o localitate apropiată. Nikos avea, la 22 de ani, câteva iubite în mai multe sate şi dorea să le mărească numărul. I-a trimis RADDIEI vorbă printr-un sătean că intenţiona să o răpească de la părinţi şi să o ducă departe, în Chania, unde avea casa lui. Fata nu i-a dat niciun răspuns. Mai mult chiar, s-a destăinuit mamei Hekira. Aceasta a sfătuit-o să dea uitării propunerea drumeţului. Nikos a revenit după câteva luni, povestind la han, după ce băuse prea mult, că o va duce cu el pe fata preotului. Făcută astfel de ruşine în tot satul, deşi era nevinovată, RADDIA şi-a anunţat părinţii că de mult dorea să se călugărească. Decizia fetei era onorabilă, iar părinţii au răsuflat uşuraţi.

La 18 ani, RADDIA a fost primită ca novice într-un lăcaş mohanal pentru femei, aflat într-o zonă izolată din estul Munţilor Lefka. Mănăstirea avea în proprietatea ei pădurea din apropiere, chiar şi o bucată din grădina unde maicile îşi cultivau legumele necesare hranei. În cei 3 ani de noviciat şi cei 55 care au urmat, RADDIA a participat la toate activităţile măicuţelor din mânăstire.

Marele reformator al monahismului bizantin, Theodoros, egumenul mânăstirii Stoudios, întocmise în secolul 10 un cod de reguli care le îngăduia călugărilor să se ocupe cu opere de caritate, de misionarism sau servicii în spitale. Călugării mai puteau desfăşura şi o activitate intelectuală ca pictori, mozaicişti, copişti, autori de imnuri, de vieţi ale sfinţilor, de opere teologice, geografice şi istorice. Călugării bizantini aveau multă libertate în exercitarea atribuţiilor, nefiind supuşi unei discipline riguroase sau unui control permanent din partea autorităţilor bisericeşti.

În mica mânăstire la care ajunsese RADDIA se respectau cu strictele regulile vieţii de comunitate. Slujbele religioase şi rugăciunile aveau o durată de cel puţin 6 ore pe zi. Disciplina muncii era absolută. Măicuţele cu experienţă copiau manuscrise, îşi educau novicele, discutau cu vizitatorii, preparau hrana zilnică, îşi cultivau plantele destinate consumului, culegeau fructe din pădure şi aduceau lemne de foc. Studiul vechilor cărţi, adăpostite într-o încăpere ascunsă de privirile vizitatorilor, era obligatoriu. La fel ca toate colegele ei, RADDIA citea înţeleptele scrieri creştine, scria comentarii în jurnal, discuta cu celelalte maici despre ceea ce i se părea foarte interesant.

Sufletul generos şi firea paşnică au ajutat-o să păstreze bune relaţii cu toate maicile care au trăit în mânăstire. Părinţii au vizitat-o de multe ori, până când neputinţa trupească nu le-a mai permis să plece la drum greu şi lung. Sora ei, Akia, căsătorită şi mamă a 3 copii, şi-a adus unica fiică la mătuşa RADDIA, fata fiind fermecată de personalitatea cuvioasei măicuţe.

La 76 de ani, stareţa RADDIA se pregătea de plecare la odihnă veşnică. Îl slujise pe Cristos cu devotament, din toată inima, iubise oamenii şi îi respectase pe toţi cei care veniseră să audă sfaturile ei. Trupul slăbit de bolile bătrâneţii nu o mai ajuta să iasă din chilia ei. Într-o dimineaţă, măicuţa care dormise lângă ea a găsit-o fără suflare. Toate măicuţele au plâns amarnic la înmormântare şi multă vreme după aceea. Dispăruse din mijlocul lor o fiinţă cu suflet nobil, iubitoare de oameni şi de Dumnezeu.

Nina Petre
11 februarie 2014

COMENTARIUL ILINCĂI

„M-a copleşit modul în care Raddia a ales să-şi manifeste iubirea, dedicându-se total lui Dumnezeu şi exprimându-se prin acte de iubire în jurul ei. E greu de egalat această trăire. Am moştenit de la Raddia această credinţă puternică în puterea lui Dumnezeu, dar Lui nu i-am mulţumit îndeajuns, nu m-am manifestat în permanenţă în acord cu principiile divine."

ILINCA
14 martie 2014
Bucureşti

EPISODUL 10 - RIKKE

Episodul spiritual nr.10 o are ca eroină pe RIKKE, o femeie din Finlanda care a trăit în perioada 1020-1098. Ea s-a născut într-un mic port comercial situat pe ţărmul Golfului Botnic, în sud-vestul ţării. După mulţi ani, mica localitate s-a dezvoltat, devenind oraşul Rauma.

Ludhar, tatăl lui RIKKE, provenea dintr-un neam de negustori varegi, urmaşi ai vikingilor suedezi. Ocupându-se cu transportul mărfurilor pe Marea Baltică, Ludhar îşi construise o casă în apropierea ţărmului, pe un teren cumpărat de la nişte localnici. Pe Manell, nevasta lui, şi-a adus-o din Suedia, dorind să-şi păstreze nealterată originea suedeză.

Manell i-a dăruit 3 copii. Primul născut, fiul cel mare, a primit numele de Urmal. După el, la 3 ani diferenţă, a apărut unica fată, RIKKE. Fiul cel mic, Raimd, a completat familia, sosind după 5 ani de la naşterea surorii sale.

Primii locuitori al Finlandei au fost vânători şi pescari nomazi laponi, sosiţi în acel teritoriu înaintea erei noastre. La începutul mileniului 1 (era noastră) triburile fino-ugrice venite din est şi sud (suomii) i-au împins treptat pe laponi spre nord. Teritoriul viitoarei ţări Finlanda a devenit astfel singura regiune a Scandinaviei locuită de o populaţie negermanică. În secolul 12 a început cucerirea Finlandei de

către Suedia, urmând să fie administrată ca un ducat. La acea vreme RIKKE nu se mai afla printre cei vii.

În decursul vieţii lui RIKKE, influenţa regatului suedez asupra Finlandei devenise din ce în ce mai puternică. Între anii 994 şi 1022 a domnit în Suedia Olof Skotkonung, fiind urmat de regele Anund Jakob (1022-1047). La mijlocul secolului 11 a domnit Emund cel Bătrân, urmat de Stenkil (1060-1066). În cea de-a doua jumătate a secolului 11, Suedia a fost condusă de Inge cel Bătrân.

După o copilărie şi adolescenţă petrecute în liniştea casei părinteşti, RIKKE i-a fost dată de nevastă negustorului suedez Tigdar, care călătorea pentru comerţ pe aceeaşi corabie ca şi Ludhar. Afacerea a fost satisfăcătoare de ambele părţi. Părinţii fetei au primit în dar de la mire multe blănuri şi piei de animale, iar Tigdar s-a ales cu o nevastă cuminte, ascultătoare şi harnică. De dragul socrilor săi, proaspătul soţ s-a mutat în apropierea lor, casa construită de el fiind nouă, mare şi confortabilă.

Pe RIKKE a ajutat-o mult la creşterea copiilor mama ei, Manell, fiindcă nu mai avea pe nimeni în apropiere. Părinţii lui Tigdar locuiau în Suedia, neavând obiceiul de a călători prea des spre Finlanda pentru a-şi vedea nora şi nepoţii. La 22 de ani RIKKE a născut-o pe micuţa Nurde. După 3 ani i l-a dăruit pe frăţiorul ei Ulluki. Au mai trecut 5 ani până când familia l-a primit în dar pe simpaticul Lagdar.

Viaţa de femeie măritată a eroinei noastre a fost liniştită, monotonă, lipsită de evenimente dramatice, cu excepţia pierderii părinţilor ei, care au murit unul după altul, la diferenţă de câteva luni, din cauza unei boli de plămâni. Copiii lui RIKKE au crescut în belşug, tatăl lor sosind încărcat cu mărfuri de mai multe ori pe an. Absenţele lui de acasă erau dese şi îndelungate, iar revenirile îi umpleau familia de fericire.

Bărbatul obişnuia să le povestească numai aspectele plăcute din viaţa lui de marinar. Îşi dorea enorm ca niciunul dintre fiii lui să nu se facă navigator, temându-se pentru viaţa lor. Ştiind că urma să renunţe la navigaţie înainte de 50 de ani, la fel ca toţi colegii săi, Tigdar a strâns multe mărfuri în pivniţa casei, pe care le dădea la schimb pentru aur, argint, bijuterii orientale şi alte obiecte preţioase.

Împlinind 46 de ani în 1058, Tigdar s-a retras din navigaţie, înainte de a fi prea târziu. Crizele de reumatism îl chinuiau pe vreme de ploaie, vederea îi slăbise, din cauza apei mării care îi intrase în ochi, iar grija pentru nevasta şi copiii săi minori devenise insuportabilă. Se temea de atacurile hoţilor asupra casei încărcate cu obiecte preţioase, neavând încredere deplină în cei doi paznici care o păzeau.

RIKKE avea o fire curajoasă şi optimistă. Copiii moşteniseră curajul celor doi părinţi. Băieţii învăţaseră de mici să mânuiască bâta, cuţitul şi să se lupte corp la corp.

Revenit definitiv în mijlocul familiei, Tigdar a început să vândă mărfurile care îi umpluseră pivniţa şi o odaie din casă. Era preocupat de cumpărarea unor suprafeţe mari de teren bun pentru agricultură şi creşterea vitelor. În decurs de câţiva ani a devenit mare moşier, având ce

să le dea ca moştenire copiilor săi. Făcând dese călătorii în Suedia, Tigdar a reuşit să îşi cumpere un titlu nobiliar, în calitate de om foarte bogat.

RIKKE a trăit 78 de ani, vârstă record pentru femeile din acele vremuri, care mureau de diverse boli înainte să ajungă la vârsta bătrâneţii. Zi de zi îşi binecuvântase soţul de când făcuseră nunta, considerând că fără el nu ar fi ajuns niciodată o femeie bogată şi fericită. Pe copiii lor i-a educat în aşa fel încât să îşi respecte tatăl şi să îl iubească până la idolatrie. Pe Nurde i-au dat-o de nevastă unui moşier din zonă, iar fiii lor s-au ocupat toată viaţa de comerţul pe uscat.

RIKKE presimţise cu câteva săptămâni înainte că i se apropie sfârşitul zilelor. Moartea a surprins-o în zorii unei zile umede ceţoase, când oasele o dureau îngrozitor. La trezire, bătrânul de 86 de ani Tigdar şi-a găsit nevasta fără suflare. A plâns-o aproape un an, zi şi noapte, până când moartea s-a îndurat şi de el. La scurtă vreme după căsătoria lor, bărbatul le spusese tuturor că o femeie mai bună la suflet ca nevasta lui nu mai văzuse niciodată. După ce şi-a îngropat-o pe draga lui RIKKE, repeta în neştire acelaşi lucru.

Nina Petre
20 martie 2014

COMENTARIUL ILINCĂI

„Prin dumneavoastră, am făcut o călătorie înapoi extrem de fascinantă şi utilă, de regăsire şi reamintire. Vă mulţumesc pentru tot sprijinul oferit. Am aflat atâtea lucruri despre mine - unele mi-au dat certitudinea că fac ce trebuie, altele mă motivează să am un stil de viaţă conştient.”

ILINCA
20 martie 2014
Bucureşti

EPISODUL 11 - RUNDHAG

Episodul spiritual nr.11 îl are ca erou pe vikingul normand RUNDHAG. El s-a născut într-o localitate portuară situată în sud-vestul Peninsulei Scandinave (pe ţărmul Mării Nordului) care astăzi este importantul oraş Stavanger. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 920-972. Tatăl său, Kradanger, era navigator şi războinic viking. Lundke, mama lui RUNDHAG, adusese pe lume 11 copii, dintre care 8 s-au stins la vârste mici, sub 2 anişori, din cauza unor îmbolnăviri grave. Au devenit adulţi unica fată, Krunne, şi fraţii ei RUNDHAG şi Mrall. RUNDHAG, fiul cel mare, era mai tânăr cu 5 ani decât sora lui şi mai în vârstă cu 7 ani decât Mrall. Familia lui Kradanger trăia bine după revenirile sale din expediţiile de pradă, fiindcă vikingul sosea cu prăzi importante în hrană

şi îmbrăcăminte. Dacă se întâmpla să lipsească mai mult de un an, cei de acasă ajungeau aproape muritori de foame.

Istoria Norvegiei este strâns legată de cea a vikingilor. Încă din secolul 8, ţara era una dintre principalele baze de pornire a expediţiilor vikinge. În secolul 9, Harald Haarfager I („cel Bălai”) a reuşit să unească diferitele triburi vikinge norvegiene (de origine germanică), vechimea lor pe teritoriul norvegian datând din antichitate. În secolele 9-11, vikingii norvegieni au întreprins expediţii de jaf şi cucerire pe coastele Islandei, Groenlandei, Americii de Nord şi ale Europei.

RUNDHAG, eroul nostru, s-a îmbarcat la 17 ani pe corabia care îl purtase pe tatăl său în mai multe expediţii de pradă. Era în anul 937, când asupra ţării lor domnea regele Harald „cel Bălai”. Între anii 940 şi 945 a domnit peste norvegieni regele Erik I „Secure Însângerată”. Înainte ca el să-şi fi încheiat domnia, în anul 945, corabia pe care călătorea vikingul RUNDHAG şi-a debarcat oastea pe ţărmul Normandiei. Ajuns până în oraşul Rouen (Rotomagus), RUNDHAG nu a mai vrut să plece de acolo. Avea 25 de ani şi era dornic de o viaţă mai bună decât cea pe care o cunoscuse în ţara lui.

Normandia, regiune istorică situată în nord-vestul Franţei, şi-a primit numele de la cel al normanzilor, care mai erau denumiţi „oamenii nordului” sau „vikingi”. Aceştia, sub conducerea lui Rollon, au invadat Franţa în anul 890 prin gurile Senei, stabilindu-se în teritoriile cucerite. Reşedinţa ducelui Rollon a fost stabilită în oraşul Rouen. Înfrânt de regele Franţei Carol (Charles) III „cel Simplu”, Rollon s-a recunoscut vasal al regelui Franţei (în anul 911), primind de la acesta ca feudă o parte din teritoriul pe care îl cucerise. Începând cu anul 930 şi până în 942, urmaşul în conducerea ducatului a fost Guillaume (Wilhelm) I „Sabie Lungă”.

RUNDHAG a poposit în Rouen în timpul domniei ducelui normand Richard I (942-996). Declarându-se supus acestuia, a fost primit în corpul de armată care apăra Rouenul şi teritoriile învecinate. La 29 de ani (în 949), vikingul nostru s-a căsătorit cu frumoasa Naldha, o fată de 18 ani, fiica unui camarad de arme. Fiind primit în casa părinţilor fetei, RUNDHAG a simţit că viaţa lui luase o direcţie promiţătoare de belşug şi fericire. Rareori îşi mai amintea copilăria modestă şi însingurată pe care o avusese în casa părinţilor de pe ţărmul norvegian.

Naldha i-a dăruit 6 copii. Unicul supravieţuitor a fost fiul lor Maridin, născut de mama lui la 26 de ani (în 957). Ceilalţi 5 prunci se stinseseră unul după altul, din cauza neputinţei vracilor de a le vindeca bolile. Maridin avea 15 ani când i-a fost ucis tatăl într-o încăierare de stradă.

Trei hoţi răpiseră o fată din casa unui gospodar, omul alergând disperat după ei. Atras de ţipetele bărbatului, RUNDHAG s-a luat la bătaie cu bandiţii. Unul dintre ei l-a lovit peste spate cu o secure, sfărâmându-i coloana vertebrală, plămânii şi rinichii. Pe fată au luat-o cu ei, iar tatăl a continuat să ţipe disperat în mijlocul străzii. Un om din

mulţimea adunată l-a recunoscut pe oşteanul normand. Pentru RUNDHAG era deja prea târziu. Sufletul îi ieşise din trupul mutilat îngrozitor.

Nina Petre
10 iunie 2014

COMENTARIUL ILINCĂI

„Am citit cu încântare şi acest episod străvechi al existenţei mele. Sunt fascinată să constat, de fiecare dată, acea constantă a spiritului de a-şi alege pentru încarnare un loc situat în apropierea apei. Regenerarea de care are nevoie spiritul în preajma apei mă face acum să înţeleg tot mai bine de ce în actuala viaţă am apreciat, încă de mică, apa ca o resursă nepreţuită, din care să folosim conştient fiecare strop.

Constat şi eu că, din personalitatea vikingului RUNDHAG, am preluat acea dorinţă de a sări în apărarea celor ce sunt în nevoie, într-un mod diferit însă, cât mai pacifist.

Mi se pare extrem de util că am aflat despre originea sensibilităţii rinichilor. Atât acţiunea fizică traumatizantă asupra lor cât şi spaima morţii, probabil că au rămas ca teren fertil pentru dezechilibrele pe care le-am creat în actuala viaţă.

Uitându-mă la următoarea serie de antecesori, găsesc interesant că apar preocupări pe care le-am mai „experimentat" până acum – călugăr, înţelept – activităţi care arată dorinţa spiritului de a se pune în slujba lui Dumnezeu şi a umanităţii."

ILINCA
30 iunie 2014
Bucureşti

EPISODUL 12 - KVILA

Episodul spiritual nr.12 o are ca eroină pe KVILA. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 844-898. KVILA s-a născut într-o mică localitate din nordul actualului stat Serbia (devenită după mulţi ani oraşul Bajmok) situată în apropierea graniţei cu Ungaria. Tatăl, Kardok, şi mama, Anita, au avut 3 copii: unica fată, KVILA, avea doi fraţi mai mari, Otner şi Madik. Familia era de origine slavă. Kardok primise de la părinţi o moşie bogată, din ale cărei produse trăiau cu toţii. Fuseseră creştinaţi de către preotul din zonă, care aparţinea Bisericii Răsăritene. Neamul slav al sârbilor ocupase regiunea în prima jumătate a secolului 6.

KVILA a studiat acasă cu un profesor adus din Constantinopol. La 17 ani, a primit cererea în căsătorie a militarului Zdenek, un tânăr de 28 de ani, aflat în solda principelui care domnea asupra teritoriului ce cuprindea moşia lui Kardok. Fata l-a plăcut pe Zdenek de la prima lui vizită în casa lor. La a doua vizită au fixat data logodnei, peste două luni.

Fericitul eveniment nu a mai avut loc. Zdenek, trimis într-o incursiune de pradă pe teritorul unui principe din sud, a fost ucis de soldaţii acestuia.

Cu sufletul zdrobit după aflarea veştii despre moartea viitorului soţ, KVILA s-a văzut pusă în faţa a două alternative: fie aştepta o nouă ocazie de căsătorie, fie rămânea necăsătorită până la moarte. Nesimţindu-se în stare să aştepte un nou bărbat pe placul ei, fata a ales cea mai demnă variantă: plecarea la mânăstire.

Primirea fetelor în mânăstirile creştine era o mare onoare pentru ele şi familiile lor. Numeroase fete şi femei din lumea celor bogaţi luau calea monahismului, considerând că slujirea lui Dumnezeu în lăcaşurile sfinte putea fi pusă mai presus de actul căsătoriei. La 18 ani, în anul 862, Kardok şi-a dus fiica în Macedonia, unde ştia că se află o mânăstire izolată în munţi. Acolo i s-ar fi oferit KVILEI mediul prielnic liniştirii sufletului şi slujirii lui Dumnezeu.

După căderea Imperiului Roman, în Macedonia au domnit vizigoţii, hunii, ostrogoţii, slavii, avarii, bulgarii. Mânăstirea în care ajunsese KVILA se afla sub influenţa sârbă. În anul 727, Biserica greacă se separase de Roma şi trecuse sub jurisdicţia Constantinopolului. Ajunsă în mânăstirea macedoneană, KVILA a aflat că, în acelaşi an, apostolul slavilor, Constantin-Kyril, crease alfabetul slav.

Viaţa monahală cunoştea o perioadă de înflorire. Viaţa de comunitate era respectată sever, slujbele religioase aveau o durată de cel puţin 6 ore pe zi, supunerea faţă de stareţă era absolută. În afara slujbelor, munca le ocupa călugăriţelor întreaga zi. Timp de 36 de ani, până la sosirea obştescului sfârşit, călugăriţa EVDOKIA (fostă KVILA) s-a rugat către Dumnezeu pentru binele şi iertarea păcatelor tuturor neamurilor sale aflate în viaţă sau plecate la cele veşnice. A copiat manuscrise, fiindcă ştia să scrie şi să citească în limba greacă. A pictat pereţii lăcaşului sfânt, corectând distrugerile provocate de vreme. Nu s-a eschivat niciodată de la munca în bucătărie, în curte, în grădină, deşi nu fusese lăsată de părinţi să facă mâncare, curăţenie, să cultive zarzavaturi sau să îngrijrească animale domestice. Tot ce făcea în mânăstire şi în afara ei era dedicat Domnului.

La mică distanţă de mânăstire se afla un orfelinat, unde erau adăpostiţi copiii orfani culeşi de pe drumuri. Aflându-se sub protecţia mânăstirii, copiii primeau haine corespunzătoare, hrană suficientă şi o educaţie potrivită pentru viitorul lor de oameni cinstiţi şi muncitori.

Copiind manuscrise de mare valoare, călugăriţa EVDOKIA şi-a format o pasiune deosebită pentru cultură, transmisă pe cale karmică unora dintre succesorii ei spirituali: nobila Rikke, călugăriţa Raddia, călugărul Rukdharwe, nobila Konikdi, profesoara Edith şi beneficiara acestei scrisori.

După 50 de ani, EVDOKIEI i s-au agravat problemele de sănătate. Avea dureri mari în zona digestivă, nu mai putea să consume anumite mâncăruri. Trupul slăbea văzând cu ochii, iar mintea îi zbura adeseori spre liniştea de „dincolo”. Şi-a căpătat liniştea mult dorită la sfârşitul

anului 898, când Domnul s-a îndurat să o cheme în lumea Lui. Avea doar 54 de ani.

După 22 de ani de la moartea KVILEI, s-a născut Rundhag, un băieţel norvegian a cărui viaţă plină de peripeţii i-a oferit numeroase ocazii de a trăi în mod diferit faţă de călugăriţă EVDOKIA. Ceea ce nu i-a fost cu putinţă KVILEI, a obţinut Rundhag: călătorii, aventuri, căsătorie, avere.

Nina Petre
5 iulie 2014

COMENTARIUL ILINCĂI

„Viaţa Kvilei m-a impresionat profund. Aceleaşi emoţii puternice le-am trăit şi atunci când am aflat despre Edith, eroina primului episod spiritual al colaborării noastre. Nu pot să-mi opresc lacrimile să curgă citind despre aceste vieţi ale spiritului.

Mi-e greu să comentez. Viaţa Kvilei mi se pare supremul efort de dăruire pentru oameni, chiar dacă iniţial părea că viaţa intrase pe un făgaş firesc, ca al majorităţii oamenilor. Pentru mine, reamintirea aceasta e ca o baie pe care am făcut-o în cele mai profunde laturi ale fiinţei mele şi simt că ies la suprafaţă.

Prin Kvila şi antecesorii care şi-au dedicat viaţa lui Dumnezeu înţeleg acum de ce, întotdeauna, într-un potenţial partener de viaţă am căutat puritatea şi iubirea sinceră, necondiţionată. Dacă n-am simţit aceste lucruri, mi-am continuat drumul singură. Timp de mai multe vieţi, sufletul l-a iubit pe Dumnezeu mai întâi, iar în actuala viaţă, în care încerc să-mi reamintesc cine sunt, i-am căutat inconştient manifestarea deplină în partenerul pe care mi l-am dorit alături.

Ajutorul pe care Kvila şi călugăriţele mânăstirii îl acordau copiilor orfani se manifestă într-un mod similar în prezent, prin voluntariatul pe care îl fac în cadrul unei fundaţii. Lucrez cu copii care provin din familii cu venituri foarte mici. Facem lecţii, meditaţii, ne jucăm, desenăm, îmi place să-i pot ajuta la ceea ce-mi cer şi să-i văd fericiţi.

M-am bucurat să descopăr la Kvila originea talentului meu la desen. Când eram în şcoala primară, felicitările pe care le trimiteam de sărbători profesorilor şi colegilor erau desenate de mine. Mama m-a încurajat să le trimit. Şi mie îmi plăcea ce desenam, dar mă simţeam un pic stânjenită de cum vor gândi destinatarii, mai ales profesorii – că nu avem bani să cumpărăm unele, că nu sunt chiar atât de drăguţe etc. Nu am avut timp să-mi dezvolt această pasiune, însă, oricând am putut, am desenat. Desenatul mă relaxează complet. Acum, pentru că am mai mult timp liber, mă distrez să desenez câte ceva drept cadou pentru persoanele dragi.

Dintotdeauna am avut un trup fragil, cu o greutate sub media normală şi probabil că sub aprecierea de <clinic sănătoasă> se află

problemele digestive ale Kvilei. Mă străduiesc de mult timp să-mi înţeleg corpul şi să mă ajut.

Este copleşitoare viaţa Kvilei. Sper să adaug şi eu în Cartea Vieţii fapte care să conteze, aşa cum au făcut Kvila şi ceilalţi antecesori.”

ILINCA
31 iulie 2014
Bucureşti

SORIN

Prezentare

La doar 23 de ani, **Sorin** este inginer şi masterand în profesia lui. Încă din liceu s-a simţit tras de lumea spiritelor, deşi nu are calităţi de medium. A citit mult în domeniul ezoterismului, reuşind să îşi formeze opinii personale, pe care şi le dezvoltă în permanenţă. Printre idealurile sale se află şi acela de a deveni anchetator al impostorilor din domeniul paranormalului. În ultimii ani a descoperit numeroşi indivizi care îşi fac publicitate pe internet, lăudându-se a fi clarvăzători sau spiritişti, cu toate că nu au nicio competenţă în ceea ce pretind că se pricep să facă.

Nina Petre
9 august 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Nikos Stavris (1886-1941)
- Sati Arhenos (1803-1864)
- Saleria Vitti (1724-1785)
- Roderick Vauss (1643-1695)
- Ianok Sverdlovski (1561-1627)
- Urhe Kerinen (1473-1548)
- Aluma Ranucci (1403-1460)
- Hant Lar Sai (1305-1384)
- Mhu Kair (1224-1288)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Mdohe (1116-1199)
- Arled Sammar (1053-1102)
- Lorno Miannu (1001-1044)
- Ruked Nerrul (924-989)

- Jokno Lah Kir (836-898)
- Nunad (702-774)
- Xadurkan (614-661)
- Meruldak (551-602)
- Nuguru (428-491)
- Lukyar (334-399)
- Therikos (214-288)

Episodul 10 - MDOHE

Episodul spiritual nr.10 o are ca eroină pe MDOHE (1116-1199), descendentă a unui neam de eschimoşi refugiaţi de pe ţărmul Oceanului Arctic, fiind alungaţi de frig şi de violenţa cuceritorilor vikingi.

La rândul lor, vikingii, originari din ţinuturile Norvegiei de astăzi (denumiţi normanzi), au fost izgoniţi prin constrângerea statală a primei unificări regale din anul 872. După ce au populat Islanda, normanzii şi-au continuat expansiunea spre vest, întemeind aşezări în sudul Groenlandei (începând cu anul 986). Din Groenlanda au pornit pe 3 direcţii, vizând cucerirea unor noi teritorii. O parte dintre curajoşii navigatori a pornit spre sud, ajungând în ţinutul Vinland (peninsula Labrador). Alţii s-au îndreptat spre vest, reuşind să pătrundă în Golful Hudson. Cei al căror curaj le punea la mare încercare limitele rezistenţei fizice au ales calea vieţii sau a morţii, îndreptându-se spre nord, unde îi aşteptau apele ucigaşe ale Oceanului Arctic. Unii dintre ei au supravieţuit frigului şi gheţurilor nesfârşite, explorând, în următoarea sută de ani, nordul continentului descoperit cu mari sacrificii umane. O mare parte dintre eschimoşii înspăimântaţi de sălbăticia noilor cuceritori au migrat spre sud, de-a lungul coastei vastului teritoriu denumit ulterior Alaska. Unii dintre ei s-au stabilit pe insulele vulcanice componente ale Arhipelagului Aleutinelor.

MDOHE, femeia supusă acestei cercetări, s-a născut pe insula vulcanică numită astăzi Unimak, situată în vecinătatea peninsulei Alaska. Dominată de muntele vulcanic Shishaldin, acest ţinut izolat de lume le oferea locuitorilor săi condiţii naturale modeste pentru traiul zilnic, dar şi o teamă permanentă de „duhul focului", care se putea prăvăli peste ei, cu limbile lui de lavă fierbinte. Aşa s-a întâmplat când MDOHE avea 12 ani. Erupţia de lavă i-a ucis părinţii şi opt dintre fraţi. Au rămas vii, ca printr-o minune a zeilor naturii, doar MDOHE împreună cu surioara ei

Ronku şi frăţiorul Ronuk. Amândoi erau mai mici ca vârstă decât ea. Părinţii lor, Ruhisd (tatăl) şi Urhras (mama), au rămas acoperiţi de lavă. Cei 3 supravieţuitori au fost luaţi în barca lui de un bărbat curajos, ajungând cu bine pe continent, în sudul peninsulei Alaska. Au nimerit tot într-o zonă vulcanică, dar muntele ameninţător se afla departe de ţărmul mării. Modesta aşezare portuară unde s-au stabilit era populată cu refugiaţi alungaţi, ca şi ei, de vitregia vieţii. Astăzi, localitatea se numeşte Port Moller, având un rol important în pescuitul pe Marea Bering.

MDOHE şi surioara ei s-au străduit să îşi amenajeze o gospodărie, ajutate de Runuk şi de câţiva vecini inimoşi. Băiatul, ştiind de la tatăl său cum să pescuiască, le-a asigurat hrana zilnică. Cele două fete nu ştiau altceva să facă decât să vadă de gospodărie, aşteptându-şi răbdătoare viitorul. MDOHE, având o minte ageră ca şi mama ei, presimţise catastrofa naturală ce urma să vină. Urhras îşi instruise copiii cu câteva săptămâni înainte de izbucnirea vulcanului cum să apeleze la ajutorul eventualilor supravieţuitori. Urmându-i sfaturile, cei trei sărmani supravieţuitori s-au descurcat după cum s-a putut.

Ştiind că nu prea departe de noua localitate se mai afla un munte periculos, MDOHE ar fi vrut tare mult să afle când va izbucni o nouă catastrofă. Curiozitatea ei şi-a găsit un sprijin după ce a cunoscut-o pe bătrâna ghicitoare Hrau. Aceasta, provenind şi ea dintr-un neam de eschimoşi, se baza pe manifestările naturii în descifrarea tainelor viitorului. Femeia avea în cabana ei tot felul de ustensile ajutătoare pentru ghicit: ghiocuri, muşchi uscat ascuns în piele de animal, făclii pe care le aprindea la nevoie, beţişoare de diverse forme ciudate, pietricele, oase de peşte etc. Hrau cunoştea numeroase metode pentru ghicit viitorul, dar se pricepea şi la tămăduirea bolilor cu leacuri oferite de natura înconjurătoare. În acel ţinut îndepărtat şi în acele vremuri dure pentru supravieţuitori, fiecare om se descurca după cum se pricepea, în dorinţa de a-şi prelungi viaţa. Locuind aproape de binefăcătoarea ei, MDOHE i-a fost ucenică, din nevoia de a-şi ajuta familia în desele cazuri de îmbolnăviri.

Anii au trecut, iar fata de 17 ani, MDOHE, a fost cerută de nevastă, aşa săracă lipită pământului cum era. Pretendent la întemeierea unei noi familii era tăietorul de lemne Muhrual, cu 2 ani mai în vârstă decât ea. Uimită de atâta noroc, fata i s-a alăturat bucuroasă, coliba mărindu-se cu o nouă încăpere construită de Muhrual. Viaţa plăpândei femei a luat o nouă cotitură, MDOHE primind un mare ajutor din partea bărbatului. Acesta s-a ocupat şi de viitorul fetei mai mici, Ronku. I-a găsit repede un bărbat care a dus-o în cabana lui. Runuk, fratele lui MDOHE, s-a înţeles bine cu binevoitorul său cumnat, începând împreună un comerţ în natură cu lemne, peşte şi vânat.

Aşa firavă la trup cum era, MDOHE a dat naştere la patru copii. Fetele ei, Lande şi Ohril, au ajutat-o de mici în treburile casei, lăsându-i timp suficient pentru ghicitul viitorului şi al bolilor. Murdu şi Tikral,

ajunşi vânători şi pescari neînfricaţi, şi-au bucurat părinţii cu firea lor ascultătoare, plină de iubire şi respect.

MDOHE a trăit uimitor de mult: 83 de ani, în ciuda fragilităţii trupului şi a vieţii aspre pe care a dus-o încă din copilărie. Mintea ei sclipitoare părea a nu fi pământeană, femeia comportându-se ca o înţeleaptă ce acumulase în ea toată înţelepciunea strămoşilor din gheţurile nesfârşite. Cu toate că trecuseră generaţii întregi, intuiţia pericolului şi instinctul de conservare erau la MDOHE în stare aproape perfectă. Ea ştia la începutul fiecărei zile ce urma să se petreacă în preajmă, grăbindu-se să-i avertizeze pe cei din jur dacă îi pândea vreun pericol. De-a lungul zecilor de ani ai vieţii, MDOHE a ajutat numeroşi oameni să scape de boli şi moarte timpurie. Binecuvântările celor salvaţi şi mulţumirea de a face mereu fapte bune i-au prelungit viaţa în mod miraculos, ea scăpând de câteva boli grave în perioada tinereţii. La 83 de ani avea bărbatul în putere şi 23 de nepoţi, dăruiţi de cei 4 copii ai săi.

Nina Petre
8 februarie 2013

COMENTARIUL LUI SORIN

„Interesantă lecţia de istorie, e educativ să ştie toţi oamenii despre ce a fost acum 800 ani. Dramatică copilăria lui Mdohe, nu e uşor să ai părinţii morţi la vârsta de 12 ani. O lecţie de viaţă, într-adevăr, pentru mulţi şi anume cum cele 2 surori s-au străduit să îşi amenajeze gospodăria şi fratele care s-a dedicat pescuitului pentru a asigura un trai decent.

Puţini oameni puteau să reziste la fel ca Mdohe. A luptat până la capăt, păsându-i şi de ceilalţi din jurul ei şi salvându-i de la moarte. Cel mai probabil, dorinţa de a face în permanenţă bine a menţinut-o sănătoasă. De exemplu, şi eu, după ce fac un bine, mă simt mult mai bine decât dacă aş face rău, precum se simt unii satisfăcuţi dacă fac pe celălalt să sufere mult fizic sau psihic.

Am din nou o antecesoare care are tendinţe spre paranormal, ca şi antecesorii precedenţi. Toţi au avut mai mult sau mai puţin. Intuiţia a funcţionat perfect la toţi şi, evident, credinţa în Dumnezeu a fost nelipsită, fie că antecesorul a fost şaman, vindecător sau doar călugăr.”

SORIN
10 februarie 2013
Bucureşti

Episodul 11 - ARLED

Episodul spiritual nr.11 îl are ca erou pe egipteanul ARLED SAMMAR. El s-a născut în oraşul Alexandria şi a trăit între anii 1053-1102. Părinţii lui, Muhammad şi Lodir, au avut cinci copii: două fete (Assunde, Ruhir) şi trei băieţi (Arled, Agdadul, Murruk).

Admirabil situat ca port la Marea Mediterană, Alexandria era în acele vremuri principalul centru de schimburi între Orient şi Occident. Mărfurile venite din Africa, Arabia, India erau redistribuite, iar în atelierele din oraş se prelucrau inul, papirusul, metalul şi parfumurile. Alexandria a fost construită pe baza unui plan în formă de tablă de şah. După declinul Atenei, acest oraş a reprezentat marele centru al culturii greceşti. Biserica din Alexandria a fost multă vreme zidul de apărare al ortodoxiei împotriva ereziilor.

În secolul 9, oraşul şi-a pierdut supremaţia în favoarea Antiohiei. Ocupat de arabi, şi-a început declinul după întemeierea oraşului Cairo, în anul 969. În acelaşi an, musulmanul fatimid el-Muizz a cucerit întregul Egipt, impunând o nouă religie, Islamul, şi limba arabă. Astfel, Egiptul a devenit centrul Califatului Fatimid Independent. Asaltul islamizării a determinat o puternică reacţie de rezistenţă a populaţiei creştine din Egipt.

Părinţii lui ARLED, provenind dintr-o familie creştină, au trecut la religia coptă după naşterea ultimului copil, Murruk. În mod inevitabil, şi copiii lor au devenit adepţi ai Bisericii copte din Alexandria.

Numele de copţi, derivat din transcrierea cuvântului grecesc Aigyptios (Egipt) a fost dat populaţiei autohtone egiptene care se opunea ingerinţelor greceşti din secolele 4 şi 5. Această denumire a fost adoptată de Biserica din Alexandria şi de alte biserici locale monofizite, după condamnarea monofizismului la Conciliul de la Calcedon în anul 451. Monofizismul, considerat o erezie a creştinismului antic, a fost formulat de către preotul-călugăr grec Eutichios în secolul 4, răspândindu-se repede şi în Orient. În secolul 6 au apărut biserici monofizite în Egipt. Teoria creştină susţinută de Eutichios afirma că în Cristos există o singură natură, cea divină, nu şi cea umană, inaugurând astfel erezia monofizită. Adepţi ai acestei erezii creştine, copţii egipteni au înfiinţat la mijlocul secolului 10 o biserică autonomă, al cărei patriarh îşi avea reşedinţa la Cairo.

În secolul 11, cel în care a trăit eroul nostru ARLED, şi în Alexandria Biserica coptă monofizită devenise puternică, având un număr mare de credincioşi. Părinţii lui ARLED frecventau des întrunirile religioase, lăsându-i şi pe copiii lor la slujbe de îndată ce vârsta le-a permis să stea cuminţi şi să priceapă câte ceva din teoria sofisticată ce susţinea unica natură a lui Cristos, cea divină. Dintre toţi cei cinci copii ai familiei Sammar, numai ARLED s-a arătat fascinat de prelegerile preoţilor copţi. Băiatul a dorit să îşi urmeze primii ani de studii la şcoala primară ce funcţiona sub patronajul Bisericii copte, continuând a studia istoria religiilor creştine, cu deosebire cea coptă, sub îndrumarea unor învăţaţi-preoţi, care l-au transformat într-un erudit istoric, putând deveni astfel un predicator de mare valoare în cadrul Bisercii copte din oraşul său. Toată viaţa lui ARLED s-a axat pe fidelitatea lui faţă de religia monofizită.

S-a căsătorit la 24 de ani cu Lidih, o fetiţă de 15 ani, fiica unui comerciant copt, care i-a fost o soţie devotată şi bună parteneră de discuţii pe teme de religie. Lidih i-a dăruit şase copii: trei fete (Ranil, Madur, Nesse) şi trei băieţi (Nidar, Barrul, Isdan). Fetele s-au căsătorit cu bărbaţi de aceeaşi religie cu ele, iar băieţii, aparţinând religiei tradiţionale a familiei, s-au orientat spre comerţul cu mărfuri aduse din Orient, fiind nevoiţi să muncească încă din perioada adolescenţei, după ce tatăl lor a trecut la cele veşnice.

ARLED a trăit doar 49 de ani, nemaiapucând să îşi cunoască şi nepoţii. Suferea cu inima încă de la începutul carierei sale de pastor. Cu toate că dusese o viaţă cumpătată ca familist convins şi adept al posturilor îndelungate, al căror principal obiectiv era procesul purificării fizice şi al rafinării minţii, totuşi nemulţumirile provocate de adepţii creştinismului autentic şi ai religiei islamice l-au îngenuncheat, provocându-i obştescul sfârşit. Om de o cultură vastă şi solidă nu numai în domeniul religiilor creştine, ARLED a continuat tradiţia renumiţilor învăţaţi ai Alexandriei care, cu mintea lor neobosită, au cercetat minuţios tot ce s-a putut în legătură cu Ştiinţele Naturii.

Poate că eroul nostru ar fi trăit mai mult dacă ar fi devenit profesor-cercetător la Universitatea din Alexandria, alături de alţi savanţi care instruiseră multe generaţii de învăţaţi. ARLED s-a lăsat călăuzit în ideile lui religioase de esenţa noţiunii de Divinitate, încercând să afle mai mult decât i se spusese la predicile din Biserică. În momentul de faţă, noi, cei care ne străduim să înţelegem tot ce se referă la fenomenalul Isus Cristos, putem afirma că egipteanul ARLED ar fi putut cerceta cu multă pasiune puzderia de fenomene paranormale descrise în Biblie.

Nina Petre
3 aprilie 2013

COMENTARIUL LUI SORIN

„Captivantă este istoria! Ce interesant, e a 11-a încarnare şi ARLED a trăit în sec 11! Păcat că a suferit de inimă pe parcursul vieţii, sunt sigur că, dacă nu murea prematur, mai avea multe de spus, făcut şi schimbat. Poate că, dacă devenea profesor-cercetător la Universitatea din Alexandria, era mult mai sănătos fizic şi mental. Sănătatea spirituală era maximă. Ca şi ceilalţi antecesori, a dorit să cerceteze mai profund decât cunosc ceilalţi oameni despre „divinitate".

Şi eu încerc să aflu cât mai mult posibil, dar probabil că numai cel care este pur spiritual poate afla Adevărul, pentru că informaţiile vin instantaneu datorită cuplării cu universul şi nu mai e nevoie de citit cărţile sau teoriile altora. Fiecare vede paranormalul din punctul de vedere unic al său. Fiecare paranormal de pe glob are viziuni, informaţii, teorii şi metode de investigare diferite.

Deci încă un antecesor care a căutat să se autodepăşească în scurta viaţă de om, fără să fie obligat neapărat de situaţia perioadei respective."

SORIN
4 aprilie 2013, Bucureşti

Episodul 12 - LORNO

În episodul spiritual nr.12 eroină este tunisianca LORNO MIANNU. Ea s-a născut într-o mică localitate portuară situată între ruinele fostului oraş-stat Cartagina şi oraşul denumit ulterior Tunis. Perioada vieţii eroinei noastre a fost cuprinsă între anii 1001 şi 1044. Părinţii ei, Hassim şi Nurke, au avut şapte copii, dintre care doar trei au rămas în viaţă: unica fată (LORNO) şi cei doi băieţi (Drual, Masrun). Hassim avea ocupaţia de comerciant, vânzând în modestul său cort produse alimentare şi haine. Nurke contribuia la veniturile familiei lucrând ca bucătăreasă în casa unui militar arab. Acesta supraveghea cu trupa sa întreaga regiune care aparţinuse cu secole în urma puternicului stat sclavagist Cartagina.

În secolul 7, oraşul Cartagina a fost jefuit şi distrus de arabi, rămânând pentru posteritate doar câteva vestigii ce datau din perioada romană, ele servind drept carieră de piatră pentru construirea oraşului Tunis, la 16 km distanţă de vechea cetate. Înfrântă de Roma în cele 3 războaie punice (264 – 146 î.e.n.), Cartagina este distrusă, iar teritoriul său devine nucleul provinciei romane Africa, locuită în mare parte de triburi berbere. Cucerirea arabă din secolul 7 e.n. a impus islamismul, ţara primind denumirea de Tunisia (Ifrikiya). În secolul 11, cel în care a trăit eroina noastră, Tunisia se afla sub stăpânirea dinastiei de califi a Fatimizilor. În primii 20 de ani ai vieţii lui LORNO, ţara ei a fost condusă de califul fatimid Al-Hakim (Abu Ali al-Mansur ibn al-Aziz).

În copilăria ei, destul de monotonă, fata şi-a dus traiul în perimetrul gospodăriei părinteşti, neavând alte bucurii decât orele petrecute pe malul apei, unde privea cu nesaţ corăbiile impunătoare, care veneau şi plecau neobosite. Vândută la 16 ani unui militar turc cu 11 ani mai în vârstă decât ea, LORNO s-a văzut nevoită să renunţe la monotonia vieţii de până atunci, străduindu-se să se adapteze noilor condiţii de trai din casa soţului ei. Ehud Naidarvi locuia cu părinţii şi sora lui într-un palat construit de tatăl său, Azgar, militar aflat în solda fostului calif Nizar Abu Mansur ibn al-Muizz. Ehud, moştenind de la Azgar pasiunea pentru viaţa militară, şi-a urmat tatăl la vârsta de 19 ani, având ocazia să devină un bărbat dur şi irascibil, ca şi părintele său. Despre faptele lor de cruzime săvârşite întru satisfacerea intereselor califului nu obişnuiau să discute niciodată în cadrul familiei.

Delicată şi naivă, supusă voinţei părinţilor, LORNO devenise femeia unui bărbat pe care, în mare parte, nici nu îl cunoştea. Firea ei disciplinată, obiceiul de a fi mereu ascultătoare şi vioaie au ajutat-o să scape de pedepsele corporale pe care soţul i le-ar fi putut aplica oricând. Considerând-o luminoasă ca razele soarelui, Ehud se bucura de prezenţa ei binefăcătoare, care avea puterea de a-l face să uite, măcar pentru scurtă vreme, ororile săvârşite atunci când îşi făcea datoria de militar devotat califului. La 4 ani după căsătorie, Ehud a intrat sub comanda

unui nou calif, Abu Hassan Ali ibn al-Hakim, pe care l-a slujit în următorii 15 ani. Vechiul calif, bolnav cu nervii, dispăruse fără urmă într-o noapte.

Fără a se interesa de preocupările militare ale soţului, LORNO şi-a concentrat întreaga putere spre creşterea celor cinci copii ai lor: fetele se numeau Urhal, Manno şi Lorruk, iar băieţii, Jassan şi Kriske. Urhal a fost primul născut (la 17 ani), iar Kriske, ultimul (la 28 de ani). Spiritul războinic al tatălui i-a influenţat puternic pe fiii săi, aceştia dedicându-se cu mândrie carierei militare. Cel de-al treilea calif a urmat tatălui său la conducerea ţării, având doar 7 ani. El se numea Abu Tamim Maadd ibn az-Zahir. Până în martie 1045 (la un an după moartea lui LORNO) s-a aflat sub autoritatea puternicului vizir Abu Kasim Ali ibn Ahmad al-Djardjarai.

An de an, averea familiei Naidarvi sporea, datorită faptelor de vitejie ale ofiţerului Ehud. Au fost perioade când solda nu i-a mai fost plătită în numerar, ci în concesiuni de terenuri agricole. LORNO, prea ocupată cu creşterea copiilor, s-a arătat a fi de acord cu soţul ei în privinţa angajării unor administratori ai terenurilor agricole. Pe ea nu o interesa nimic din ceea ce se petrecea în afara palatului în care locuia cu familia. Îi era atât de recunoscătoare lui Ehud că o transformase dintr-o fată săracă şi modestă într-o doamnă bogată şi respectată de supuşi, încât nu considera că mai era cazul să se ocupe şi de averea soţului. Inteligentă era, dar trupul firav, slăbit de naşteri şi eforturile depuse pentru îngrijirea copiilor, o făcea din ce în ce mai neputincioasă, pe măsură ce treceau anii.

Viaţa i s-a oprit la doar 43 de ani, din cauza unui stop cardiac provocat de spaima resimţită la vederea corpului plin de răni al lui Ehud. Bărbatul fusese grav rănit în timp ce lupta împotriva unui grup de soldaţi mercenari ce se revoltaseră din cauza soldei prea mici pe care o primeau. Crezându-şi bărbatul mort, biata LORNO s-a grăbit să treacă la cele veşnice. După câteva zile, Ehud a ieşit din starea de comă, aflând cu stupoare că nu mai avea nevastă. Şi-a purtat doliul timp de un an, apoi şi-a adus în casă o nouă soţie, fata având aceeaşi vârstă cu fiica lui cea mică, Manno, adică 18 ani. În afară de minorul Kriske, toţi ceilalţi copii ai săi erau deja căsătoriţi.

Memoria mamei LORNO a fost păstrată cu sfinţenie, aflând până şi nepoţii ei cât de frumoasă şi bună la suflet fusese bunica lor. Pentru acele vremuri încărcate de violenţă, o femeie ca LORNO reprezenta fiinţa ideală, capabilă să treacă prin viaţă în mod discret, dar având o influenţă covârşitoare asupra bunului mers al familiei.

Nina Petre
12 mai 2013

„Interesant şi acest episod spiritual, din nou o persoană cu voinţă de fier şi un suflet mare. La mai toţi antecesorii diferenţa notabilă a fost doar familia diferită şi mediul în care au trăit, sufletul pare acelaşi mereu.

Nu sunt de acord cu vânzarea fetelor şi mai ales la vârste fragede, sunt cazuri în care sunt vândute chiar şi la vârsta de 5-7 ani. E o încălcare a legilor universului, fiecare om trebuie tratat la fel, indiferent de natura sexului, religie, avere, prieteni etc. Şi în acest episod reiese în evidenţă grija şi devotamentul faţă de familie, dar şi recunoaşterea faptelor bune ale celorlalţi semeni. Păcat că fizicul a cedat, tocmai oamenii puternici spiritual au probleme, poate din cauza asigurarii bunăstării celorlalţi din jur şi punându-se pe ei pe ultimul plan. Mult timp omenirea a fost bântuită de violenţe şi războaie. Popoarele considerau că, fără ele, viaţa nu putea fi trăită. Au fost şi lecţii pentru spirite, dar şi o încărcare negativă a karmei.

Este fascinantă istoria de dinaintea anului 1500, practic aştept episoadele spirituale şi pentru asta, nu numai pentru antecesorul propriu-zis. Cu cât înaintăm în trecut, cu atât istoria devine mai interesantă, dar şi mai bogată în fapte de neînţeles. Fiecare antecesor a pornit viaţa ca om obişnuit, iar la final, indiferent de vârsta decesului, a lăsat bogăţii spirituale în urmă, de au fost omagiaţi atâta timp după moarte şi durerea celor din jur a fost practic nemărginită. Aştept următoarea scrisoare pentru a cunoaşte atât evoluţia spiritului întrupat în atâtea persoane, fiecare cu istoria sa unică, dar şi pentru a cunoaşte în paralel evoluţia planetei până la urmă.”

SORIN
20 mai 2013
Bucureşti

Episodul 13 - RUKED

Ca orice veteran în Studiul vieţilor anterioare, ai ajuns şi la episodul spiritual nr.13. Eroul acestui episod este bizantinul RUKED NERRUL, care a trăit între anii 924-989. El s-a născut în Constantinopol, capitala Imperiului Roman de Răsărit, supranumit Imperiul Bizantin. Părinţii lui RUKED, Hamir şi Sareli, originari din ţinutul Anatoliei, îşi părăsiseră satul în care văzuseră lumina zilei înainte de a avea primul copil. Constantinopolul, oraş mare, emancipat, atrăgea ca un magnet oamenii de la ţară care îşi doreau un viitor frumos pentru copiii lor. Dintre cei cinci copii născuţi de Sareli în modesta lor casă din capitală, doar doi au avut norocul de a rămâne în viaţă: RUKED şi fratele său mai mic, Manus. Ceilalţi trei, surorile lor, s-au prăpădit în primii ani ai copilăriei, din cauza grelelor condiţii în care trăia întreaga familie.

Constantinopolul, mare centru politic, adăpostea zeci de palate imperiale şi serviciile centrale ale administraţiei. Ca important centru religios, în care se afla sediul patriarhului de Răsărit, avea sute de mânăstiri şi biserici, dintre care cea mai celebră era Sfânta Sofia. Devenit un centru economic important, oraşul se situa la intersecţia marilor drumuri comerciale dintre Europa şi Asia. Portul era foarte activ, iar depozitele de mărfuri atrăgeau numeroşi negustori, în special italieni.

În acel port trudea din zori şi până în noapte Hamir, tatăl eroului nostru. Căra pe spate grele baloturi de marfă, din cauza cărora spatele i se încovoia de la un an la altul, noaptea nemaiputând să doarmă, din cauza durerilor. Nevasta lui, Sareli, femeie născută şi crescută la ţară, întreba în dreapta şi în stânga, de cum ieşea pe stradă, căutând noi leacuri în stare să-i aline chinurile bărbatului său. Aşa l-a cunoscut în marea piaţă, unde se puteau găsi şi plante de leac, pe bătrânul înţelept Nyakis, grec la origine, care colindase prin munţii Samanli şi pe malurile fluviului Sakarya, în căutarea unor plante de leac. Cumsecade din fire şi mereu pornit pe fapte bune, vraciul Nyakis i-a tratat spatele bietului Hamir, calmându-i durerile atroce cu alifii preparate de el după reţete aflate de la săteni, dar şi din manuscrise vechi latine şi greceşti, găsite prin bibliotecile oraşului. Avusese ocazia să trateze oameni bogaţi care, din recunoştinţă, i-au făcut cadou tot felul de înscrisuri cu reţete străvechi, folosite de sute de ani la obţinerea unor medicamente naturale.

Acest om, valoros ca o comoară de ştiinţă, i-a schimbat cursul vieţii lui RUKED, ajutându-l să devină un mare tămăduitor, în loc să care mărfurile în port, ca tatăl său. Deşi era cu 3 ani mai tânăr decât RUKED, Manus i-a fost ca un frate geamăn toată viaţa. Au învăţat împreună preţioasa meserie de la maestrul Nyakis, însoţindu-l în lungile călătorii din afara oraşului, întorcându-se cu saci plini de ierburi, pietricele şi pământ tămăduitor.

RUKED împlinise 20 de ani când maestrul a plecat la cele veşnice. Având deja destulă ştiinţă, cei doi fraţi au continuat munca maestrului, cercetând cu înfrigurare tratatele medicale descoperite în oraş, dar şi cu prilejul celor câteva drumuri făcute în Italia şi Grecia. Devenind foarte cunoscuţi şi apreciaţi pentru competenţa lor medicală, au fost scutiţi de impozite şi angajaţi ca terapeuţi ai conducătorilor militari, care abia dacă mai scăpau cu viaţă apărând Capitala de invadatori. Alţii se întorceau grav răniţi din războaie, având nevoie urgentă de îngrijire medicală.

Fiind ocupat peste măsură cu munca sa, RUKED şi-a făcut timp şi pentru a-şi lua o nevastă în casă. Frumoasa şi harnica Hygeya Lissos i-a dăruit trei copii: fetele se numeau Atkisa şi Mikker, iar băiatul, Sarrun. Căsătorită la 18 ani cu RUKED, care avea 29 de ani, Hygeya şi-a născut copiii din 2 în 2 ani, fericindu-şi bărbatul cu micuţii care le înveseleau casa. RUKED era atât de preocupat de sănătatea şi vigoarea lor, încât experimenta pe ei tot felul de plante, nesuportând să îi vadă suferind de boli. Aşa au scăpat cu viaţă copiii săi, fără a se molipsi de molimele care

decimau o mare parte a populaţiei sărace, fiind aduse de marinari sau de luptătorii din războaie.

În lunga sa carieră de vindecător, Ruked a servit interesele a 5 împăraţi bizantini: Constantin VII Porphyrogenetos (944-959); Romanos II (959-963); Nikephoros II Phokas (963-969); Ioan I Tzimiskes (969-976); Vasile II Bulgaroctomul ("Omorâtorul de bulgari") (976-989). Toţi aceştia făceau parte din dinastia macedoneană. Pe vremea împăraţilor Constantin VII, Romanos II şi Nikephoros II, RUKED a tratat numeroşi militari bizantini reîntorşi din luptele cu arabii. Următorul împărat, Ioan I Tzimiskos, a cucerit capitala Ţaratului bulgar şi l-a înfrânt decisiv pe Sviatoslav, cneazul de la Kiev, la Dunărea de Jos. După alungarea ruşilor şi anexarea Bulgariei Orientale şi a Dobrogei (în august 971), Imperiul Bizantin a restabilit, după 3 secole, graniţa pe Dunăre. Împăratul Vasile II Bulgaroctomul a domnit până în anul 1025, dar eroul nostru l-a putut sluji doar până în anul 989, când a trecut la cele veşnice.

Activitatea lui de vindecător, desfăşurată de-a lungul a cel puţin 45 de ani, a fost discretă, epuizantă şi plină de satisfacţii profesionale. RUKED a salvat multe vieţi, tratând simpli cetăţeni ai oraşului, dar şi oameni foarte bogaţi. Pentru el conta trupul bolnavului, nu poziţia lui socială. Uneori fusese dus legat la ochi în palate somptuoase, iar bolnavii aveau feţele acoperite, nedorindu-se identificarea lor de către vindecător. Atkisa şi Mikker, demne urmaşe ale tatălui lor, au învăţat cât mai mult din ştiinţa lui. Devenind majore, fetele l-au însoţit prin casele aristocraţilor, ocupându-se de femeile bolnave sau de cele care năşteau, tatăl lor neavând acces în camerele lor.

Sarrun, mai tânăr decât surorile sale şi sătul de viaţa lor agitată, a preferat să facă drumuri prin ţări îndepărtate, nu prin casele bolnavilor. Devenit negustor, a străbătut de-a lungul vieţii principalele drumuri comerciale care legau Occidentul cu lumea Orientului. Constantinopolul, metropola bizantină supranumită Noua Romă, constituia o adevărată punte între Europa şi Asia, unde se încrucişau două mari axe comerciale: una verticală, Pont – Mediterana, iar cealaltă orizontală, Europa – Oceanul Indian sau China. În anul 1453, turcii care l-au cucerit au făcut din acel oraş miraculos viitoarea capitală a Imperiului Otoman, denumindu-l Istanbul.

Nina Petre
21 iunie 2013

COMENTARIUL LUI SORIN

„Interesant şi episodul nr 13, număr care e cu noroc. Captivantă istoria. Interesant şi că în cariera sa de vindecător, Ruked a ajutat 5 împăraţi bizantini, în care responsabilitatea trebuia să fie la ea acasă. Păcat că nu l-a putut sluji până la sfârşitul vieţii pe Vasile II Bulgaroctomul. Dacă am trăi fiecare dintre noi mai mult, am reuşi să ajutăm mai mult semenii şi să realizăm mai multe lucruri benefice.

Perioada de cel puţin 45 ani în vindecare este una destul de mare, dar parcă insuficientă. Interesant şi modul cum a apărut oraşul Istanbul, având şi un avantaj că făcea legătura între Asia şi Europa.”

SORIN
28 iunie 2013
Bucureşti

Episodul 14 - JOKNO

Am ajuns la episodul spiritual nr.14, al cărei erou este manciurianul JOKNO LAH KIR. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 836-898. Micuţul JOKNO a văzut lumina zilei pentru prima oară într-o comunitate tribală nomadă, aşezată temporar în apropierea localităţii denumite astăzi Nancha (situată în nord-estul Chinei, regiunea fiind denumită Manciuria).

Locuită de o populaţie nomadă, Manciuria aparţinea Imperiului Chinez încă din secolul 3 î.e.n. În perioada vieţii lui JOKNO, în China a domnit dinastia Tang. Aceasta luase fiinţă în anul 618, când comandantul militar Li Yuan s-a proclamat împărat, sub numele de Gaozu. În timpul dinastiei Tang, China a cunoscut o epocă de înflorire economică şi culturală, devenind cel mai puternic stat al Asiei. Între anii 836 şi 898, cât a trăit eroul nostru, China s-a aflat sub conducerea a 6 împăraţi: Wenzong (827-840), Wuzong (841-846), Xuanzong (847-859), Yizong (860-873), Xizong (874-888), Zhaozong (889-904).

Traiectoria vieţii lui JOKNO a fost uimitoare, destinul înălţându-l de la starea jalnică a unui copil sărac lipit pământului până la condiţia superioară a ofiţerului din armata imperială, răsplătit cu bani şi terenuri vaste. Rezultat dintr-un viol, la care au participat doi soldaţi ajunşi ocazional în micul sat, JOKNO nu a aflat niciodată cine i-a fost tatăl. Mama lui, Ruantik, o fată în vârstă de 16 ani, fusese răpită de soldaţii cu pricina şi abandonată pe câmp după câteva ore de chinuri. Sătenii au găsit-o aproape moartă şi au redat-o părinţilor, care numai pe ea o aveau. De violuri nu se mai mira nimeni în acele vremuri, copiii rezultând din astfel de practici fiind ocrotiţi de comunităţile nomazilor.

Ruantik şi-a crescut copilul până la 5 ani. În anul 841, soldaţii care o violaseră au găsit-o, cu toate că tribul ei migrase într-o altă zonă. Bănuind că sunt răspunzători de apariţia copilului, l-au luat de lângă mama lui, sub pretextul de a-l face militar. Aşa a ajuns JOKNO copil de trupă în corpul de armată condus de nobilul Xading, guvernator militar în Hegang, localitate manciuriană aflată în zona de graniţă.

Încă din anul 772, împăratul Xuanzong luase decizia înfiinţării unei armate profesioniste. Promisiunea scutirii de corvezi şi a iertării de pedepse a asigurat valuri de angajări. Treptat, promisiunile au devenit insuficiente, iar recrutarea a ajuns aproape o obligaţie. Deşi înrolaţi uneori cu forţa, soldaţii primeau salarii, erau scutiţi de impozite, familiile

lor fiind întreţinute pe cheltuiala statului. Datorită calităţii de militar a fiului ei, Ruantik a scăpat de sărăcie, renunţând la viaţa de nomadă. JOKNO i-a cumpărat o casă modestă în Hedang, unde femeia a locuit până la moarte. Cei doi soldaţi autori ai violului i-au făcut dese vizite, dar niciunul nu a luat-o de nevastă.

Nobilul Xading, binefăcătorul lui JOKNO, activa în armata de apărare a frontierei de nord a ţării, respingând cu militarii săi atacurile frecvente ale unor triburi războinice. Înaltul demnitar Xading, respectând disciplina strictă impusă de funcţia sa, executa ordinul de a înrola vagabonzi şi săraci, care aveau nevoie de pregătire şi hrană. Garda imperială le acorda armatelor de apărare de la graniţe din ce în ce mai multă putere şi mijloace materiale. Pericolul năvălirii duşmanilor de la nord se făcea simţit din ce în ce mai mult. Guvernatorii militari ai regiunilor de frontieră, asemenea lui Xading, au căpătat autonomie, devenind conducători locali asupra cărora guvernul central mai avea doar o autoritate teoretică. Constituindu-şi adevărate regate, i-au înlocuit treptat pe funcţionarii civili, adăugându-şi la atributele militare şi pe cele ale magistraţilor locali.

Norocosul JOKNO şi-a putut vizita mama cu numeroase ocazii, evitând astfel melancolia vieţii de garnizoană a soldaţilor despărţiţi definitiv de familiile lor. Universul său se învârtea în jurul camarazilor de arme, al superiorilor şi al profiturilor imediate ce le putea obţine. Având o fire prietenoasă, JOKNO s-a înţeles bine cu soldaţii proveniţi din rândul vagabonzilor şi al deţinuţilor.

În primii ani de stagiu militar, uniforma purtată de JOKNO reprezenta ţinuta reglementară obligatorie pentru toţi soldaţii. Aceasta conţinea platoşa, coiful şi cizmele de piele, alături de o cămaşă de zale. Armele folosite erau confecţionate în atelierele de stat. Pe măsura avansării în rang, JOKNO a învăţat să mânuiască arbaleta cu mai multe salve plus maşinile de război: capcanele, carele blindate, carele cu dispozitive ofensive.

Ajuns la 50 de ani, ofiţerul JOKNO avea o avere importantă, în case şi terenuri. Îi lipsea doar familia. Mama lui murise bolnavă de plămâni, iar el nu mai avea pe nimeni aproape de suflet. Într-o incursiune prin ţinuturile de nord, a răpit-o pe frumoasa Ringje, care în curând i-a devenit soţie. Fata ajunsese la 23 de ani fără să fi fost luată de vreun bărbat. După un an, l-a născut pe micuţul Rongzo, iar după încă 2 ani, a apărut surioara lui, Lianhe.

Nobilul JOKNO a trăit fericit până la 62 de ani, bucurându-se de minunata lui familie. Se mira deseori de norocul dăruit de modestă lui mama în clipele naşterii. Suferind de multe boli, cauzate de viaţa zbuciumată dusă de când avea 5 ani, JOKNO a închis ochii pentru totdeauna într-o dimineaţă cenuşie, norii pregătindu-se de o ploaie torenţială. L-au plâns îndelung văduva de 35 de ani, Ringje, şi cei doi copilaşi minori, Rongzo şi Lianhe. Baieţelul avea 11 ani, iar fetiţa, 9.

Ringje nu s-a recăsătorit, dedicându-se creşterii copiilor săi şi nepoţilor dăruiţi de ei.

Au trecut multe secole de la moartea curajosului JOKNO. Karma spirituală neţinând seama de scurgerea timpului, poate să acţioneze oricând asupra succesorilor din diverse perioade istorice.

Nina Petre
29 iulie 2014

COMENTARIUL LUI SORIN

„Destul de dramatic acest episod spiritual, mai exact prima parte a vieţii şi povestea mamei lui Jokno. Se pare că, cu cât înaintăm, episoadele devin uşor mai dramatice, dar unul dintre motive este şi perioada vieţii, pentru că în acele vremuri, numai vremuri tulburi erau şi siguranţa vieţii de mâine nu exista, era o ruşine să mori de bătrân. Abia după anii 1960 putem spune că omenirea şi-a început evoluţia în sensul bun, fără războaie, fără supunerea la chinuri a semenilor (bărbaţi şi femei).

Acest episod m-a marcat puţin. Jokno a avut un destin uimitor, într-adevăr, şi puţini reuşesc să aibă această forţă deosebită şi noroc pe parcursul vieţii lor. Şi mai şocant este că a rezultat dintr-un viol. Mama lui merită toată admiraţia, a avut o putere incredibilă de a supravieţui şi de a-şi duce misiunea până la capăt. Dramatic este că Jokno a fost luat de lângă mama lui încă de la vârsta de 5 ani. Ceea ce e a fost bine este totuşi că JOKNO şi-a putut vizita mama cu numeroase ocazii şi a compensat o bună parte din dor şi singurate.

Fiind şi eu o fire prietenoasă de fel, mă asemăn cu JOKNO, care s-a înţeles bine cu soldaţii ce veneau din medii diferite. Şi eu încerc să mă am bine cu toate categoriile sociale, evit să intru în conflicte inutile. A devenit bogat, avea tot ce-i trebuie, dar i-a lipsit totuşi o familie. Ambii părinţi sunt importanţi, cel puţin în perioada adolescenţei. Dar e bine că în a doua parte a vieţii a avut ce i-a lipsit şi anume propria familie.

Sunt de acord şi cu această afirmaţie, că de la războinicul Jokno am moştenit firea cinstită, spiritul dreptăţii, dorinţa de a fi mereu pace în lume. În prezent aceste valori sunt călcate în picioare, spiritul civic dispărând aproape în totalitate. Aşa-zisa pace şi dreptate în lume va dispare în următorii ani, unul dintre semne fiind şi evenimentele tragice care au avut loc încă de la începutul anului şi nu erau necesare, oameni nevinovaţi au dispărut datorită nepăsării şi aroganţei atât a oamenilor simpli, cât şi a celor de rang superior."

SORIN
6 august 2014
Bucureşti

Episodul 15 - NUNAD

Episodul spiritual nr. 15 o are drept eroină pe siriana NUNAD. Ea s-a născut în oraşul Damasc şi a trăit între anii 702-774. Părinţii ei, Agdan (tatăl) şi Yaly (mama), au avut 7 copii, dintre care 4 (un băiat şi 3 fetiţe) au decedat în primii ani după naştere, din cauza unor epidemii. Au rămas în viaţă o fată (NUNAD) şi doi băieţi (Karid şi Nahral). Fiind fată şi mai mică decât toţi, au răsfăţat-o de când s-a născut.

Agdan, negustor vestit în oraş, îşi rotunjea veniturile obţinute din vânzarea mărfurilor exercitând funcţia de negociator de preţuri. Negustorii străini care soseau în oraş nu cunoşteau întotdeauna regulile comerciale din partea locului. Pentru a nu fi înşelaţi la stabilirea preţurilor, existau câţiva negociatori care vegheau la buna desfăşurare a comerţului în pieţele oraşului. Damascul se afla pe ruta comercială care unea oraşele Alep şi Ierusalim. Cantitatea de mărfuri tranzitată era imensă în fiecare an.

Vechimea Damascului datează din secolul 19 î.e.n.. Oraşul s-a aflat de-a lungul timpului sub stăpânire egipteană, israeliană, aramaică, asiriană, babiloniană, persană, seleucidă, romană, bizantină, arabă, reuşind să controleze o mare parte a traficului de caravane din zonă. După cucerirea arabă (începută în anul 635), Damascul a devenit capitala Imperiului Omeyyad şi centrul lumii arabe. O dată cu venirea la putere a Abbasizilor (în 750), a început decăderea oraşului.

În primii 48 de ani din viaţa lui NUNAD, ţara ei s-a aflat sub domnia califilor ce aparţineau dinastiei Omeyyazilor. Această dinastie a condus un stat feudal cu o întindere imensă, cuprinzând mai multe ţări, printre care şi Siria. Statul condus de omeyyazi s-a mai numit şi Califatul de Damasc, deoarece îşi stabilise capitala în acest oraş. Dinastia a avut două ramuri: cea a Sufianizilor şi cea a Maruanizilor. În anul naşterii eroinei noastre (702) şi până în 750, în Siria au domnit 10 califi ce aparţineau dinastiei Maruanizilor: 1) Abd al-Malik ibn Maruan (685-705); 2) al-Ualid I ibn Abd al-Malik (705-715); Sulaiman ibn Abd al-Malik (715-717); 4) Umar ibn Abd al-Aziz (717-720); 5) Iazid I ibn Abd al-Malik (720-724); Hishan ibn Abd al-Malik (724-743); 7) al-Ualid II ibn Iazid (743-744); 8) Iazid III ibn al-Ualid (apr-sep 744); 9) Ibrahim ibn al-Ualid (sep-nov 744); 10) Maruan II al-Himar ibn Muhammad ibn Abd al-Malik (744-75).

Dinastia Abbasizilor, venită la putere în 750, după uciderea califului Maruan II, şi-a stabilit capitala în Bagdad, statul numindu-se Califatul de Bagdad. Numele dinastiei vine de la al-Abbas ibn Abd al-Muttalib ibn Hashim, unchiul profetului Muhammad. În cea de-a doua parte a vieţii lui NUNAD, în Siria au domnit doi califi abbasizi: 1) Abu'l-Abbas as-Saffah ibn Muhammad (750-754); 2) Abu Djafar Abdallah al-Mansur ibn Muhammad (754-775). Acest calif a fondat oraşul Bagdad în anul 762, unde a mutat capitala statului condus de el.

NUNAD a trăit fericită şi lipsită de griji majore până la căsătoria cu negustorul Kedir, un bărbat în vârstă de 24 de ani, care o cunoştea de multă vreme, fiind partener de afaceri cu tatăl ei. Fata împlinind 18 ani, cei doi prieteni s-au înţeles asupra căsătoriei, Kedir primind-o de nevastă contra unei sume mari de bani. Astfel, clanul negustorilor din familia fetei, format din tatăl ei plus cei doi fraţi, s-a mărit cu abilul Kedir.

Deşi foarte tânăr, Kedir era posesorul unei averi uriaşe, obţinută din comerţul cu sclavi, mărfuri orientale şi africane. Părinţii lui Kedir, foarte bogaţi şi ei, îl primeau deseori în casă pe guvernatorul oraşului şi al regiunii, fiind buni prieteni cu el. Vila în care Kedir şi-a adus prima nevastă, pe NUNAD, era situată în cartierul celor bogaţi şi bine protejată cu ziduri groase şi doi paznici fioroşi.

După ritualul şi petrecerea de nuntă, a luat sfârşit copilăria fericită a lui NUNAD. Fata de 18 ani, micuţă, delicată la trup, naivă într-ale vieţii, s-a văzut izolată în perimetrul proprietăţii soţului, supravegheată zi şi noapte de servitoarele care îi raportau lui Kedir tot ce făcea. Nu mai avea voie să stea de vorbă cu bărbaţii care nu îi erau rude. Când aveau invitaţi în casă, discuta numai cu femeile. Nu cunoştea nimic despre viaţa lui Kedir din afara casei. El pleca la orice oră din zi sau noapte, sosind tot aşa, pe neanunţate. NUNAD devenise o sclavă în propria familie.

S-a dedicat întru totul calităţii de mamă, copiii fiindu-i singura mângâiere. A născut trei fete: Lymah, Dake şi Nardy, cărora li s-au adăugat doi băieţi: Harrun şi Haysan. Primul copil sosit în familie a fost Lymah, pe care a născut-o la 20 de ani. După ea au venit, în ordine, Harrun, Dake, Nardy şi Haysan. Pe Haysan, mama lui l-a născut la 37 de ani, tocmai când credea că nu va mai avea alţi copii niciodată.

Kedir îşi adora familia întemeiată cu NUNAD, lucru care nu îl făcea să stea mai mult pe acasă decât atunci când încă nu devenise tată. Pretexta mereu numeroase treburi importante, chiar dacă micuţii se agăţau de el, dornici de joacă. Prieten bun cu fiecare guvernator al oraşului, Kedir îi răsplătea pe toţi cu daruri scumpe şi mai ales cu sclave pentru munca în gospodărie şi harem. Nici el nu s-a dat deoparte de la obiceiurile clasei oamenilor bogaţi. Fără ca soţia lui să ştie, şi-a mai cumpărat două neveste, care i-au dăruit 10 copii. Până la moartea lui NUNAD, survenită cu 2 ani înaintea sa, cei 15 urmaşi nu au avut ocazia să se cunoască. A doua şi a treia nevastă locuiau în afara oraşului, unde Kedir avea vile somptuoase.

Venirea la putere a califilor abbasizi l-a ridicat în rang pe negustorul Kedir. Împlinind 60 de ani (în anul 756), a fost numit guvernator al provinciei din care făcea parte oraşul Damasc. Dinastia abbasidă adusese o mare strălucire imperiului său, instaurând un regim politic absolutist de tipul vechilor monarhii orientale. În structura statului au fost introduse schimbări radicale. Clasa conducătoare nu mai era pur arabă, ca în perioada omeyyadă, ci recrutată din elemente etnice diferite islamizate: iranieni, turci, kurzi, berberi, hispanici etc. Aceştia aveau în comun doar religia islamică şi limba arabă. Se crease astfel un climat

general de pace, de egalitate şi de contacte eficiente cu ţări îndepărtate. În acest climat au prosperat negustorii, funcţionarii, zarafii, proprietarii funciari, oamenii de cultură. Guvernatorul era învestit cu puteri ample, dominând întreaga viaţa publică şi privată.

Ajunsă nevastă de guvernator, viaţa lui NUNAD nu a devenit mai frumoasă. Libertatea de a se întâlni cu numeroasele ei prietene i-a fost îngrădită de soţ, acesta fiind şi acasă un despot ca la locul său de muncă. Lui NUNAD i-au fost îngăduite doar relaţiile cu fraţii ei şi familiile lor, plus câteva prietene, soţii ale unor bărbaţi cu funcţii importante în administraţia oraşului. Părinţii ei muriseră cu câţiva ani înaintea numirii lui Kedir pe importanta funcţie, fetele lor erau căsătorite cu negustori bogaţi, fiind deja mame. Veneau rar în casa părinţilor, după cum le permiteau bărbaţii despotici, ca şi tatăl lor. Harrun şi Haysan, mereu nedespărţiţi, aveau afacerile în comun, bine protejaţi şi consiliaţi de Kedir.

NUNAD rămăsese doar cu servitoarele în casă, bărbatul fiind un musafir care sosea din ce în ce mai rar. Kedir călătorea mult, îndeplinindu-şi obligaţiile de serviciu, cât şi pe cele familiale, ca tată a 15 copii. NUNAD, ajunsă o mare doamnă, îmbrăcată cu haine scumpe atât ziua, cât şi noaptea, nu îşi mărturisea niciodată tristeţea şi însingurarea, fiindcă nu avea cui să se destăinuie. Mama ei nu mai trăia, prietenele şi fiicele ei duceau aceeaşi viaţă ca şi ea. Libertatea copilului de altădată dispăruse complet. Neavând cu ce să se ocupe toată ziua, începuse să scrie într-un jurnal povestiri vechi, pe care le auzise de la părinţi, rude şi prietene, încă din copilărie. Ştia să scrie şi să citească, fiindcă învăţase de la mama ei. Ultimii 10 ani din viaţă şi i-a petrecut în singurătatea bibliotecii soţului, citind şi scriind neobosită. După moartea ei, survenită pe neaşteptate la 72 de ani, soţul şi copiii i-au descuiat dulapul cu manuscrise, mirându-se cât de inteligentă fusese NUNAD.

Nina Petre
19 august 2014

COMENTARIUL LUI SORIN

„Aşadar din nou un episod cu o familie numeroasă din care provine eroina, exceptând decesele premature ale celorlalţi.

Cu cât înaintăm mai mult în istorie, cu atât devine mai captivantă, destul de interesantă istoria califilor şi fondarea oraşului Bagdad, precum şi averile acumulate din comerţul cu sclavi. O viaţă pe jumătate pustie şi implicit nefericită. Şi în ziua de azi singurătatea e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui individ. În multe dintre cazuri, bogăţia nu aduce fericirea şi NUNAD este cel mai bun exemplu. Şi în prezent femeile o duc încă relativ rău în toată jumătatea vestică a Asiei, fiind tratate mai degrabă ca nişte obiecte. Şi mai îngrijorător e că în unele părţi ale lumii omenirea nu a evoluat mai deloc.

Destul de complexă istoria de altădată şi relativ greu de explicat de ce a trebuit să fie marcată de violenţă, suferinţă, raţionament limitat, dar şi legi/reguli stricte şi inexplicabile.

Sunt de acord că dorinţa de libertate mi s-a transmis, întotdeauna mi-a plăcut „să joc” după propriile reguli şi mai puţin după regulile „îmbătrânite” ale societăţii în care trăim.

Cât despre talentul la scris în timpul liber, aşa este. Încă din copilărie îmi plăcea să notez orice amănunt care mi se părea important, fie că era vorba despre nişte idei proprii în diverse domenii, fie selectam şi notam ce era mai important din documentarele de la TV, în special cele legate de natură, vreme, ştiinţă, univers, paranormal. Nici în prezent nu m-am oprit, ba din contră, bineînţeles în limita timpului disponibil.”

SORIN
5 septembrie 2014
Bucureşti

Episodul 16 - XADURKAN

Episodul spiritual nr. 16 îl care ca erou pe amerindianul XADURKAN. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 614-661. S-a născut într-o comunitate de indieni atacamani, care locuia în zona vestică a regiunii denumite ulterior Deşertul Atacama. După cucerirea spaniolă, în apropierea vechiului sat indian s-a dezvoltat oraşul Pintados, aparţinând astăzi statului Chile. Cuvântul „chile” înseamnă în limba aymara „ţara de la capătul pământului”, denumire dată de indienii băştinaşi araucani. În felul ei, această ţară este unică pe suprafaţa globului terestru.

Satul în care s-a născut eroul nostru era situat pe un platou înalt, într-o zonă seismică, zguduită de numeroase cutremure în fiecare an. Clima nu era prea caldă. Precipitaţiile fiind reduse sub limita necesară agriculturii, localnicii adunau în vase de lut picăturile de apă rezultate din condensarea ceţii în timpul nopţii. Casele nu aveau acoperiş. Lipsind ploaia, oamenii nu aveau împotriva cui să se apere. În zonă se aflau mai multe sate locuite de atacamani, cu toţii vorbind limba cunza, fiind pe o treaptă de cultură superioară indienilor de la ţărmul oceanului.

Tatăl lui XADURKAN se numea Dakun. Era un om foarte cinstit, calitate deosebită datorită căreia ajunsese în funcţia de supraveghetor al satelor ce intrau sub dominaţia regelui local. Lodor, nevasta lui Dakun, dăduse viaţă unui număr de 6 copilaşi. Patru dintre ei s-au stins în perioada copilăriei, din cauza înţepăturilor de scorpioni. Ceilalţi doi au ajuns la vârsta maturităţii.

Cu toate că erau sănătoşi, XADURKAN a murit la 47 de ani, iar sora lui mai mare cu 4 ani, Nukal, şi-a pierdut viaţa la 29 de ani. Cauza morţii celor doi fraţi a fost răzbunarea unor hoţi.

Dakun, având funcţia de supraveghetor, lipsea de acasă multe zile la rând. Întreaga activitate domestică îi revenea nevestei lui, Lodor, ajutată

de copiii care erau în stare să muncească. Terenul era semiarid, acoperit cu vegetaţie de stepă. Cultura cartofului, aliment de bază în hrana familei, constituia o ocupaţie deosebit de importantă. Pe lângă modesta casă, Lodor creştea doi câini, câţiva porci, cobai, raţe şi o lamă. Confecţionarea hainelor intra tot în atribuţiile femeii. Modelarea vaselor din ceramică fiind o preocupare a bărbaţilor, îi ocupa lui Dakun puţinele zile în care stătea acasă. Învăţând meşteşugul de la tatăl său, XADURKAN l-a scutit pe Dakun de îndată ce a reuşit să-i înveţe meseria. Rezistenţa localnicilor la condiţiile grele de viaţă se datora, în mare parte, mestecării frunzelor arborelui coca, obicei folosit şi în familia lui XADURKAN.

Ajuns la vârsta adolescenţei, băiatul şi-a dorit să devină preotul satului, urmaş al bătrânului Cunuku, aflat în apropierea plecării spre lumea zeilor. La 18 ani, eroul nostru a trecut prin seria de probe la care l-a supus comunitatea satului, reuşind să le treacă pe toate, spre mândria familiei sale. Cinstea lui XADURKAN, moştenită şi cizelată sub influenţa lui Dakun, era mai presus de orice bănuială. După numirea în funcţia de părinte spiritual, s-a mutat într-o locuinţă separată de cea a părinţilor, urmând să trăiască singur toată viaţa. Nu avea voie să se căsătorească şi nici să îşi aducă femei ocazionale în casă.

Ca preot, a căpătat multe atribuţii. În afară de discuţiile zilnice cu localnicii, supraveghea naşterile, activitatea vraciului, înmormântările. Periodic făcea calcule folosind un sistem de noduri dispuse după anumite reguli, acesta numindu-se „quipu”.

Niciun locuitor al zonei nu avea voie să fure. Dacă vreunul se încumeta să ia fără voie din bunurile altora (animale, haine, alimente, păsări), îl aştepta pedeapsa cu decapitarea, fiind dat drept ofrandă zeilor la care se rugau cu toţii. Preotul avea obligaţia de a-i comunica supraveghetorului de zonă toate faptele interzise, iar acesta le aducea la cunoştinţa regelui local. Uneori, răzbunarea familiilor unor hoţi sacrificaţi pe altarul zeilor conducea spre alte crime.

Nici familia lui XADURKAN nu a fost ocolită de aceste drame. La 29 de ani, sora lui, Nukal, şi-a pierdut viaţa împreună cu soţul ei, fiindcă îi spusese lui Dakun cine le-a furat toate animalele de lângă casă. Cei doi hoţi, fraţi, au fost pedepsiţi cu moartea. Drept răzbunare, tatăl lor i-a ucis pe Nukal şi pe soţul ei. Copiii lor, Magde (fata de 10 ani) şi Sarrud (băiatul de 5 ani), au scăpat cu viaţă, aflându-se lângă bunica Lodor. Ştiind cine erau ucigaşii, XADURKAN i-a denunţat lui Dakun, execuţia lor având loc neîntârziat. După 22 de ani, fiul unuia dintre ucigaşii lui Nukal i-a luat viaţa preotului, lovindu-l cu o piatră în cap.

La 47 de ani, cinstitul XADURKAN, sacrificat pe altarul nedreptăţii, a fost părăsit de spiritul său, acesta fiind bine primit în lumea zeilor protectori ai atacamanilor. În rândul acelei populaţii exista cultul morţilor, de care au beneficiat şi rămăşiţele pământeşti ale eroului nostru. Sătenii i-au îmbălsămat trupul. L-au culcat într-un sicriu modest,

coborât apoi într-o groapă adâncă, bine acoperită ulterior cu pământ şi pietre.

Nina Petre
12 septembrie 2014

COMENTARIUL LUI SORIN

„Remarc că din nou este interesantă istoria, dar şi viaţa grea, când localnicii adunau în vase de lut picăturile de apă rezultate din condensarea ceţii în timpul nopţii. XADURKAN a fost ultimul copil rămas dintre toţi cei 6 copii ai lui Dakun, care s-a stins tot la o vârstă deloc înaintată. Remarc că Xadurkan era cinstit şi totodată ambiţios.

Interesant e faptul că, înainte, cine era preot nu avea voie să se căsătorească. Păcat de sfârşitul celor doi, Xadurkan şi sora lui, care au căzut pradă răzbunării familiei hoţilor. Răzbunarea era mult mai frecventă şi mai crudă ca în prezent.

Mă regăsesc într-un fel în Xadurkan, pentru că avea o fire cinstită şi combativă. A fost un alt antecesor deosebit."

SORIN
27 septembrie 2014
Bucureşti

Episodul 17 - MERULDAK

Episodul spiritual nr 17 o are ca eroină pe khmera MERULDAK. Ea a trăit între anii 551-602. S-a născut într-un sat din junglă, aflat la câţiva kilometri distanţă de portul comercial Chhlong, situat pe malul fluviului Mekong (la nord-est de actuala capitală a Cambodgiei, Phnom Penh). Întreaga zonă aparţinea statului Chen-la (Kambuja), constituit ca regat hinduist khmer la începutul secolului 6.

Populaţia khmeră, având origine mongolă, pornise din Laos cu 500 de ani înaintea erei noastre, reuşind să pătrundă în regiunea cambodgiană a regatului indian Funan. A dat naştere la început principatului războinic al kambugilor, iar mai târziu, regatului autonom Chen-la. Puterea conducătorilor cambodgieni a crescut treptat, fiind bazată economic pe traficul de mărfuri cu India şi China.

MERULDAK, eroina noastră, s-a născut într-o famile de mici comercianţi. Tatăl ei, Nadudarr, vindea la târgul din Chhlong haine pentru femei şi copii, ţesute de nevasta lui din fire de orez şi bumbac. Runsur, femeie modestă, extrem de harnică, a născut 7 copii, i-a crescut cum s-a priceput mai bine, rămânând doar cu două fete: MERULDAK şi Norrige. Prima era cu 5 ani mai tânără decât cealaltă. Trei fete şi doi băieţi decedaseră în perioada copilăriei, din cauza malariei şi a altor infecţii grave. În zilele când nu mergea la târg, Nadudarr pregătea firele din tulpini de plante, ocupaţie migăloasă şi de lungă durată. Runsur îl

ajuta şi ea când avea puţin răgaz de la împletit şi de la celelalte treburi din gospodărie. Coliba lor, mică şi modestă, era mereu curată, la fel ca şi copiii. Runsur nu suporta murdăria, spălând mereu hainele şi copiii în apa râului din apropiere.

Fetele rămase în viaţă au muncit alături de mama lor de cum s-au putut ţine pe picioare. Cu mânuţele lor fragede, ajutau toată ziua, amestecându-se în treburile părinţilor. Dorind să le fie mereu de folos, mai făceau şi pozne, dar nu erau niciodată pedepsite. În familia lor nu existau bătaia şi nici certurile aprinse. Simpla dojană le ajungea tuturor să îşi pună de acord opiniile. Armonia din familia lor domnea în tot satul, fiecare adult străduindu-se să îşi ajute vecinii la nevoie.

Până la 18 ani, MERULDAK, dorind să rămână lângă părinţi, a aşteptat să găsească în sat un tânăr pe placul ei. Fiind frumoasă, harnică şi o bună creatoare de îmbrăcăminte, avea dorinţa să ia de soţ un bărbat serios şi bun la suflet, ca tatăl ei. Norrige, sora mai mare, se măritase cu un negustor din Chhlong. Fiind foarte mulţumită de familia ei, s-a gândit să o facă fericită şi pe MERULDAK. Într-o zi binecuvântată, a sosit în casa părinţilor cu soţul ei şi un prieten al acestuia, negustor în Chhlong. Jihandor împlinise 24 de ani şi, la fel ca MERULDAK, nu îşi găsise până atunci perechea potrivită. A plăcut-o pe fată, văzând că seamănă bine cu sora ei, Norrige. Nunta s-a făcut în casa lui Jihandor, după ce părinţii lui MERULDAK se mutaseră într-o casă apropiată de a lui.

El rămăsese orfan de ambii părinţi în urmă cu 5 ani, ei fiind răpuşi de o infecţie a sângelui. Johandor avea o soră, Dikirre, căsătorită, mamă a doi copii. Jihandor preluase afacerea tatălui său, comerţul cu unelte agricole. După căsătorie, MERULDAK şi-a reluat munca împreună cu mama şi tatăl ei. Copiii nu au întârziat să apară, dar să şi dispară dintre cei vii, răpuşi de malarie şi alte infecţii grave. Unicul supravieţuitor, Runddur, un băieţel frumos şi voinic, a fost născut de mama lui la 23 de ani.

În acelaşi an, 574, cumnata ei, Dikirre, o născuse pe Marud. Femeia mai avea un băieţel de 3 ani, Irikh, şi altul de 5 ani, Torho. După 3 ani, în 577, Dikirre şi soţul ei au murit înecaţi în Mekong, barca lor, încărcată cu mărfuri, răsturnându-se în apa învolburată a fluviului. Copiii rămăseseră în casă, la MERULDAK, unde se jucau cu fiul ei. Trupurile nefericiţilor părinţi fuseseră duse de apă la vale. După aflarea veştii despre dispariţia naufragiaţilor, cei 3 orfani minori au rămas în grija lui MERULDAK şi a soţului, fiind ajutaţi îndeaproape de părinţii ei. Familia lor, mai numeroasă decât înainte, şi-a dus viaţa mai departe, copiii considerându-se cu toţii fraţi.

MERULDAK a supravieţuit crizelor de malarie până la 51 de ani, când l-a văzut şi pe Runddur aşezat la casa lui, proaspăt căsătorit, ajuns negustor de produse alimentare. Nepoţii, copiii lui Dikirre, aveau şi ei familiile lor. Femeia privise cu seninătate spre îngerii care sosiseră de la mari depărtări pentru a-i uşura trecerea spiritului către lumea zeilor.

Nina Petre, 10 octombrie 2014

COMENTARIUL LUI SORIN

„Într-adevăr, întâlnim şi la acest antecesor multe calităţi d-ale mele şi mai ales hărnicia, generozitatea sufletului şi cel mai mult m-a marcat în mod foarte plăcut abilitatea lui Meruldak de a creşte cu mare devotament nepoţii orfani. Sufletul nobil a fost la datorie şi la acest antecesor, nu avea de ce să lipsească. Şi eu, deşi sunt bărbat, îmi place curăţenia şi nu aş putea locui altundeva unde curăţenia e neglijată şi aerul e viciat.

După cum am mai concluzionat, lupta pentru viaţă înainte era mult mai mare, boala era la tot pasul şi se putea muri la vârste fragede în urma unor infecţii neaşteptate în organism. Ori părinţii rămâneau fără copii, ori copii rămâneau orfani. Şi tragediile erau la tot pasul, în familia lui Meruldak au fost numeroase. Lipsa tehnologiei îşi punea amprenta în acele perioade.

Deşi ştiinţa a progresat considerabil, sufletul omului parcă a stagnat, probabil şi datorită programelor tv agresive, a societăţii în care trăim, care practic limitează mintea umană, românul transformându-se într-un robot care doar execută, nu şi gândeşte. În ziua de azi contează banul şi nici măcar nu mai contează modul în care ţi-l însuşeşti. Devine o rutină munca pe un salariu mic, pentru a putea plăti facturile umflate şi viaţa personală nici nu mai contează. Ce să mai vorbim de evoluţia sufletului, de deschiderea către spiritualitate, individul neavând nici măcar o curiozitate, iar din cauza prostiilor de la TV – din care practic oamenii simpli nu au nimic de câştigat, dar îşi pierd timpul uitându-se – nu se mai preocupă şi de alte lucruri care, până la urmă, le pot schimba chiar viaţa, nu numai acumulând informaţii preţioase.

Preotul este plătit regeşte ca să repete credincioşilor informaţii precum: că dincolo ne aşteaptă raiul şi o să stăm în piscină sau la plajă o infinitate, că spiritele nu există decât în mintea sectanţilor, că planeta noastră e singura care poate susţine viaţa etc. Nu am nimic cu preoţii, dar nici măcar noţiunile generale să nu le cunoască?! Deja se cunoaşte că există miliarde de planete şi chiar galaxii şi totuşi să spui că „universul se învârte doar în jurul planetei noastre", asta spune mult despre limitarea creierului uman pe care am adus-o în discuţie. Individul nu este lăsat să gândească sau să privească dincolo de el însuşi sau de locul în care îşi petrece timpul. Dacă individul îşi alege o meserie în viaţă, nu înseamnă neapărat că trebuie să se şi plafoneze o viaţă întreagă, învăţând şi crezând doar ce i s-a spus. Indiferent de meserie, individul are obligaţia de a cerceta în continuare, nu mai sunt acele vremuri în care să fie ars pe rug pentru o descoperire."

SORIN
22 octombrie 2014
Bucureşti

Episodul 18 – NUGURU

Episodul spiritual nr.18 îl are ca erou pe NUGURU, bărbat de pe continentul australian, care a trăit între anii 428-491. S-a născut într-un trib de aborigeni aşezat lângă un fluviu (denumit ulterior Gascoyne). Acesta se varsă în Oceanul Indian. În zona de litoral unde se afla comunitatea aborigenilor s-a dezvoltat după mulţi ani oraşul Carnarvon.

Părinţii lui NUGURU, Monnu (tatăl) şi Ngo (mama), au avut 12 copii. Doar 4 dintre ei au supravieţuit până la vârsta maturităţii. Ceilalţi 8 copii au decedat la vârste mici, din cauza condiţiilor igienice precare şi a unor infecţii grave. NUGURU avea un frate mai mare cu 5 ani, Mandek. Cele două fete, Dakdo şi Rhe, erau mai tinere decât ei.

Viaţa membrilor tribului se desfăşura la nivelul comunei primitive. Cu toţii trăiau din vânătoare şi cules de plante comestibile, agricultura fiindu-le necunoscută. Bărbaţii plecau în zori la vânătoare de animale şi păsări, prada obţinută cu mari eforturi fiind împărţită între toţi locuitorii satului. Pentru pescuit în apa fluviului sau a oceanului foloseau plase împletite din trestie, undiţe prevăzute cu cârlige din scoici şi oase, ca momeală având crabi, creveţi şi alte vietăţi. Peştele mai putea fi prins cu mâna, cu suliţa, harponul, furca. Uneori, pescarii împrăştiau pe suprafaţa apei plante cu proprietăţi narcotice sau otrăvitoare. În scurtă vreme, peştele ameţit ieşea la suprafaţă plutind, fiind prins cu uşurinţă. Locuitorii satului nu consumau niciodată carnea şi peştele în stare crudă. Le frigeau la foc sau pe nisip încins ori pietre fierbinţi.

Culesul produselor vegetale comestibile intra în atribuţiile femeilor. Tot ele măcinau seminţele, frământau aluatul şi coceau lipiile. Cea mai mare parte a plantelor recoltate era destinată hranei. Altele, considerate plante tămăduitoare, erau folosite ca medicamente. Unele plante aveau efect de narcotice sau otrăvuri, altele de coloranţi.

Încă de mici, băieţii îşi ajutau taţii după cum se pricepeau, iar fetele munceau alături de mame. Atât părinţii lui NUGURU, cât şi ceilalţi adulţi ai comunităţii îşi răsfăţau foarte mult copiii. Pedepsele erau rare, constând din smucirea celui neastâmpărat şi ameninţarea cu pedeapsa spiritelor. Toţi copiii îi imitau pe adulţi.

NUGURU a avut o copilărie fericită. Nefiind prea zburdalnic şi neastâmpărat, părinţii nu au avut nevoie să îl pedepsească. Îi plăcea să compună cântece referitoare la ceilalţi copii sau la modul de viaţă al tuturor.

Depăşind vârsta copilăriei, NUGURU a fost supus ritualurilor iniţierii în vârstă, trecând prin mai multe etape timp de câţiva ani. Toate procedurile de iniţiere urmăreau introducerea lui în rândul bărbaţilor adulţi, cu drepturi depline în viaţa socială. Astfel, NUGURU a fost izolat de femei şi copii, dar apropiat de bărbaţii tribului. Aceştia l-au antrenat în mânuirea armelor de luptă şi vânătoare, l-au învăţat să îşi călească trupul şi să reziste la dureri fizice mari. I-au crestat pielea, i-au smuls o

parte din dinţi, i-au făcut operaţia de circumcizie. Toate acestea urmăreau educarea capacităţii de disciplină, supunerea faţă de cei vârstnici, respectarea moralei tribului şi a obiceiurilor, procurarea hranei pentru cei bătrâni, însuşirea credinţelor, obiceiurilor, a ritualurilor sacre.

După îndeplinirea tuturor ritualurilor legate de iniţiere, NUGURU a devenit bărbat cu drepturi depline, având voie să se căsătorească. La 21 de ani, când i s-a permis să şi-o ia de nevastă pe Layolne (o fată de 16 ani), NUGURU avea un trup zvelt, bine făcut, toracele bombat, muşchii pieptului şi ai spatelui reliefaţi puternic sub piele. Părul său negru şi moale, ochii căprui, capul prelung, dinţii puternici şi frumoşi îi dădeau un aspect plăcut privirilor celorlalţi.

Avea o fire de om simplu, manifestându-şi deschis gândurile, sentimentele şi dorinţele. Nu obişnuia, ca alţi bărbaţi, să se manifeste zgomotos dacă îl jignea cineva. Învăţase ani de zile să îşi suporte durerile, dezamăgirile, iar la moarte se gândea cu un curaj rar întâlnit. Membrii tribului aveau trăsături de caracter ce nu pot fi întâlnite la orice om civilizat: curaj, cinste, devotament, bunătate. Ei nu făceau niciodată caz de aceste calităţi, considerându-le de la sine înţelese.

NUGURU era vesel din fire, iubea viaţa, îi plăcea să glumească şi să petreacă. La nunta lui toată lumea s-a simţit bine. Layolne a născut 7 copii. Ca printr-un lanţ de minuni, toţi copiii lor au supravieţuit în condiţiile grele de trai. Cele 3 fete au primit numele de Rualnu, Mekre şi Dok. Băieţii, 4 la număr, se numeau Ngu, Kher, Grah şi Rreru.

NUGURU împlinise 29 de ani când le-a murit străbunicul din partea tatălui. Bătrânul Guagdu, şeful tribului, depăşise suta de ani. Om deosebit de înţelept, bucurându-se de o autoritate absolută asupra comunităţii, Guagdu respecta cu sfinţenie sfaturile bărbaţilor vârstnici primite în adunările lor periodice. Rolul de căpetenie (şef al tribului) fiind ereditar, sfatul bătrânilor a decis ca locul regretatului Guagdu să fie luat de nepotul acestuia, NUGURU.

Timp de 34 de ani, după ritualul învestirii şi până la moarte, NUGURU a fost un adevărat părinte pentru membrii tribului său. Cu toţii i s-au supus de bunăvoie, i-au oferit din prada obţinută la vânătoare şi pescuit, l-au înlocuit după moarte cu fiul său cel mare, Ngu. Autoritatea absolută a căpeteniei NUGURU s-a bazat pe forţa obiceiurilor, a tradiţiei, pe autoritatea sa dovedită în respectarea tradiţiilor păstrate de la o generaţie la alta.

Şi-a educat copiii conform obiceiurilor specifice vieţii în comunitatea lor. Pe fete le-a măritat devreme cu tineri din sat. Băieţii lui au trecut cu mult curaj prin ritualurile de maturitate, la fel cum făcuse tatăl lor în perioada adolescenţei.

La 63 de ani, înţeleptul NUGURU, şef al tribului şi al unei familii numeroase, având deja nepoţi, s-a simţit rău dintr-o dată, vraciul nereuşind să îl vindece. Oamenii care îi aduseseră mâncare au fost cercetaţi, dar niciunul nu se dovedise a-i fi duşman. Cu toţii au dat vina pe o şopârlă adusă special pentru hrana lui. Pentru cinstirea trupului

neînsufleţit s-a ales procedeul introducerii în pământ, săpându-se o groapă simplă. L-au aşezat culcat, îngrămădind deasupra mormântului pietre, bolovani şi trunchiuri de copaci. Lângă el au pus câteva obiecte şi haine folosite în timpul vieţii plus ceva de mâncare. Timp de câteva zile şi nopţi au păstrat deasupra mormântului un foc permanent, pentru a-l încălzi pe răposat.

Nina Petre
5 noiembrie 2014

COMENTARIUL LUI SORIN

„Un alt episod destul de captivant, care ne aminteşte cât de dificil era traiul pe vremuri, dar oamenii deţineau soluţii ingenioase pentru perioada respectivă. NUGURU nu a fost neastâmpărat în decursul copilăriei şi asta îmi aminteşte chiar de mine, care am fost cuminte, după spusele părinţilor. Destul de şocantă a fost perioada când tinerii erau forţaţi să reziste la dureri fizice mari. Mă întreb ce gândire aveau şefii tribului de smulgeau o parte dintre dinţi, cum de foloseau această metodă uluitoare pentru însuşirea credinţei şi a ritualurilor sacre. Nuguru semăna destul de mult cu mine în sensul că, chiar dacă era jignit, nu se manifesta neortodox şi avea aceste calităţi ca devotamentul şi bunătatea.

Foarte interesantă este şi moştenirea ereditară a şefiei, totuşi această metodă încă mai funcţionează şi în prezent. De exemplu, în Coreea de Nord. Personal, nu am fost şi nu sunt de acord ca la putere să vină un moştenitor din aceeaşi familie, cu acelaşi sânge, aceeaşi gândire (deseori rea). Şi la companiile de stat de la noi rămân copii în locul părinţilor, cunoscând cazuri concrete.

Revenind la NUGURU, a fost un caz fericit, pentru că a respectat tradiţiile şi obiceiurile şi toată comunitatea a beneficiat de înţelepciunea sa. Totuşi nu sunt de acord cu acele ritualuri de maturitate; în epoca modernă a fost armata care îi transforma pe tineri în bărbaţi, desigur acum existând libertatea de a alege dacă vor sau nu înrolarea.

Şi cred că este relativ comic obiceiul de a păstra deasupra mormântului un foc permanent pentru a-l încălzi pe defunct.

În final pot spune că a fost un alt episod foarte interesant, din care cu toţii avem de învăţat.”

SORIN
5 decembrie 2014
Bucureşti

Episodul 19 - LUKYAR

Eroina episodului spiritual nr.19 este LUKYAR. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 334-399 (secolul 4). S-a născut într-o comunitate

celtică aşezată în sudul Irlandei, în apropierea Golfului Eoghain Mhoir. După mulţi ani, în acea zonă a apărut localitatea portuară Cork (Corcaigh).

Tatăl eroinei noastre, Darrun, era fermier, posesor al unui teren pe care îşi avea casa şi numeroasele animale. Nevasta lui, Dohed, născuse 7 copii. Rămăseseră în viaţă două fete, ceilalţi copii decedând din cauza unor infecţii respiratorii şi digestive. LUKYAR avea o soră mai tânără cu 7 ani, Navre. Ambele fete moşteniseră darul prezicerii de la mama lor şi de la bunica din partea mamei. Mai mult decât sora ei, LUKYAR avea calităţi de medium. După ce împlinise 10 ani, fata reuşea să discute mental cu zeităţile protectoare ale tribului său.

Celţii, popor de origine indo-europeană, şi-au făcut apariţia pe teritoriul Europei cu 2000 de ani înaintea erei noastre. Marele grup denumit goidelic s-a instalat în Scoţia şi în Irlanda. Timp de două secole, celţii au fost cel mai mare popor din Europa. Puterea lor ajunsese la apogeu în secolul 3 î.e.n..

În perioada vieţii lui LUKYAR, economia celţilor din sudul Irlandei era preponderent pastorală. Fiecare familie din satul în care trăia LUKYAR avea o bucată de teren împrejmuită cu şanţuri, garduri sau valuri de pământ. Cele câteva zeci de case formau un sat. Familiile erau constituite din membrii a 4 generaţii. Părinţii lui LUKYAR aveau oi, vaci, boi şi păsări de curte. Pe lotul destinat agriculturii cultivau orz, napi, ceapă, usturoi, cânepă şi în. Arau pământul cu un plug tras de boi, iar pentru tăiatul ierbii foloseau coasa. În sat exista o singură moară de măcinat, folosită în comun. Cerealele erau depozitate în gropi foarte adânci.

Pentru deplasarea pe distanţe mari, toţi gospodarii aveau căruţe. Atât femeile, cât şi bărbaţii ştiau să facă vase de lut, roata olarului fiind moştenită de la o generaţie la alta. Vasele erau pictate cu motive geometrice sau figurative. Meşterii se pricepeau să facă obiecte de podoabă din sticlă, să tăbăcească pieile, să confecţioneze încălţămintea. Unii dintre ei cunoşteau şi arta emailului. Tatăl lui LUKYAR era mare meşter la obţinerea smalţului roşu, folosit la obţinerea podoabelor şi ornarea armelor.

La 15 ani, eroina noastră a fost cerută de nevastă, cu toate că era încă un copil. Negustorul-marinar Kanonelt, în vârstă de 24 de ani, ajunsese mare fermier datorită schimburilor comerciale făcute între localităţi din sudul Irlandei şi de pe coasta vestică a Ţării Galilor. Obişnuia să le aducă irlandezilor minereuri brute, diverse metale, vin, măsline în schimbul unor stofe de lână, unelte, arme şi alte obiecte de fier achiziţionate de la ei. Uneori transporta şi sclavi dintr-o parte în alta pe solida lui corabie.

După ceremonia nunţii, urmată de un simplu ospăţ, tinerii şi-au reluat vechile ocupaţii chiar de a doua zi. LUKYAR ştia perfect ce treburi avea în gospodărie. Zestrea primită de la părinţi cuprindea un teren bun pentru creşterea vitelor, care aproape îl egala pe cel deţinut de Kanonelt. La acesta se adăugau bijuterii, vaci, boi, zeci de oi, păsări de curte. Fiind

la fel de bogată ca soţul ei, LUKYAR avea libertatea de a dispune liber de bunurile ei. Această independenţă materială i-a adus mult respect din partea familiei soţului, iar Kanonelt nu şi-a permis să îşi aducă în casă o concubină.

Provenind dintr-o familie foarte curată, LUKYAR ştia să prepare săpunul, să-şi vopsească părul cu o culoare albastră, să îşi picteze corpul cu ocazia unor ceremonii. Avea multe obiecte de podoabă şi haine elegante, vopsite în culori vii. Purta rochii lungi, largi şi centuri late de piele, frumos ornamentate. Avea brăţări elegante pe braţe şi la glezne. Agrafele ascunse în păr erau din aur şi argint.

Casa în care o adusese Kanonelt avea o formă rotundă. Construcţia din lemn, acoperită cu stuf, adăpostea o singură încăpere. În centrul acesteia se afla vatra, deasupra căreia atârna galeata pentru fiertură. În apropiere se afla suportul de fier pentru fripturi. Cei doi soţi dormeau pe o bancă lată din lemn acoperită cu ţesături de lână. Hrana lor era formată din pâine, fiertură de ovăz, peşte, vânat, carne de vită, porc şi oaie. Ca băuturi consumau bere şi hidromel. La ospeţe toată lumea servea şi vin, băutură adusă din import.

Cei 4 copii născuţi de LUKYAR au supravieţuit, fiind voinici şi rezistenţi la boli. Pe Mimmed, unica fată, a născut-o la 17 ani. A urmat primul băiat, Ranhunoll, apărut după 4 ani. La 28 de ani i-a dat viaţa lui Dahdark, iar la 30 de ani s-a ivit cel de-al treilea băiat, Kristen. Băieţii au învăţat toate meşteşugurile cunoscute de tatăl lor. Mimmed i-a stat mamei alături la treburile gospodăreşti, străduindu-se să deprindă şi meşteşugul ghicitului. Spre deosebire de LUKYAR, fata nu putea să discute cu zeii.

La celţii irlandezi, divinitatea supremă era Dagda, zeul bun şi drept care veghea asupra îndeplinirii jurămintelor. Fiica lui, Brigantia, era patroana poeţilor, a fierarilor şi a vindecătorilor. Zeul morţii se numea Donn. Mama tuturor zeilor, a pământului şi a fecundităţii era Ana sau Dana. Zeiţa războiului, Marea Regină, era Morigana. Împreună cu Nemain şi Macha, Morigana forma triada divinităţilor războinice feminine. Numărul zeiţelor-mame era neobişnuit de mare, aceasta pentru că în lumea celţilor insulari poziţia femeilor se bucura de mult respect.

„Cealaltă lume” a celţilor era localizată pe pământ, alături de lumea oamenilor. În „cealaltă lume” se ajungea străbătând cu barca un fluviu, o porţiune de mare sau prin scufundarea în apele unui anumit lac. Dacă se consuma o băutură magică, se trecea prin poarta unei peşteri fermecate, ajungând apoi într-un palat minunat. Acesta putea să apară şi să dispară într-o clipă. Acolo era lumea zeilor, care comunica într-un anumit fel cu lumea adevărată. Sufletele irlandezilor morţi erau adăpostite pe insule îndepărtate, unde trăiau fericite, în pace, armonie, petreceri, plăceri, întreceri şi lupte între viteji. Era un adevărat Paradis, în care zeii petreceau împreună cu muritorii aleşi de ei.

LUKYAR, înzestrată cu darul contactării unor zei, îşi folosea talentul pentru a-i ajuta pe toţi locuitorii satului. Obişnuia să afle cât vor dura ploile necesare agriculturii, când se pregăteau zeii să pedepsească oamenii aducându-le pe cap diverse calamităţi naturale, cum va fi recolta în fiecare an. Dacă zeul îi spunea că un om sau o familie va trece printr-un mare pericol de boală, foc, moartea animalelor sau atacul unor duşmani, LUKYAR dădea fuga la casa respectivă, spunând pe nerăsuflate ce aflase. Pe măsură ce avansa în vârstă, devenea tot mai pricepută în predicţii.

La 65 de ani, când zeii s-au decis să îi curme viaţa de om, LUKYAR avea renumele unei mari ghicitoare. Era mulţumită de tot ceea ce făcuse pentru familie şi pentru întreaga comunitate. Mimmed, căsătorită şi mamă a 5 copii, era urmaşă şi într-ale ghicitului. Cei 3 fii, ajunşi buni marinari şi negustori, erau bogaţi, având fermele lor, neveste şi mulţi copii. Bătrânul Kanonelt, la 74 de ani, şi-a vegheat nevasta suferindă de reumatism şi de alte boli, până când femeia şi-a dat duhul. Ceremonialul înhumării înţeleptei LUKYAR a fost corespunzător femeilor bogate. Aşezată în sicriu de lemn, au înmormântat-o cu faţa spre răsărit. Timp de 7 zile după aceea, sătenii au venerat zeii care urmau să o primească pe LUKYAR în lumea lor.

Nina Petre
21 decembrie 2014

COMENTARIUL LUI SORIN

„Referitor la episod, cred că cea mai importantă parte este că LUKYAR era clarvăzătoare şi medium, reuşea să comunice mental cu entităţile nevăzute.

Din nou remarc frumuseţea istoriei şi în acest episod spiritual. Este de subliniat şi cât de muncitori erau, aproape imediat după nuntă şi-au reluat jobul zilnic. Ca şi în zilele noastre, înainte orice om era privit cu respect dacă era foarte înstărit financiar. Hrana lor era destul de sănătoasă la prima vedere.

Celţii credeau în foarte mulţi zei/zeiţe. De subliniat este şi „cealaltă lume” a celţilor, care era localizată tot pe Pământ şi care era un adevărat paradis, trecând prin poarta unei peşteri fermecate şi ajungând într-un fantastic palat. Fabulos este faptul că LUKYAR era medium, putea lua contact cu fiinţele nevăzute ale lumii noastre, aşa cum a fost un număr considerabil din antecesorii spirituali (mai mult sau mai puţin). Şi predicţiile erau ceva mai exacte decât în zilele noastre.

În final, pot să spun că a fost unul dintre cele mai captivante episoade, având laolaltă istoria, obiceiurile şi paranormalul, şi este de expus publicului, pentru că toţi vor învăţa din el.”

SORIN
22 octombrie 2014
Bucureşti

Episodul 20 - THERIKOS

Episodul spiritual 20 îl are ca erou pe grecul THERIKOS. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 214-288 (secolul 3). THERIKOS s-a născut în localitatea portuară Plytra, situată în sudul Peninsulei Pelopones, pe ţărmul Golfului Lakonikos. Tatăl lui, Arkudos, era militar în armata romană. Soţia lui, Akdana, dăduse naştere la doi băieţi. THERIKOS era mai tânăr cu 3 ani decât fratele său Niarkos.

Peloponesul, ca şi întreaga Grecie, devenise provincie romană în anul 146 î.e.n.. Imperiul Roman a fost cel mai vast imperiu al antichităţii, una dintre cele mai durabile formaţiuni statale din istoria omenirii. El a cuprins între hotarele sale toate regiunile limitrofe Mării Mediterane, transformând-o într-o „Mare Internum". În timpul dinastiei Antoninilor (96-192) Imperiul Roman a atins apogeul expansiunii teritoriale şi al puterii militare.

Epoca marii crize a secolului 3 (193-284), cea în care a trăit eroul nostru THERIKOS, a fost marcată de profunde frământări interne şi grave conflicte militare, acestea afectând întreaga viaţa statală. Imperiul era nevoit să susţină lupte de apărare de-a lungul întregii frontiere. Dificultăţile din ce în ce mai grave create de războaie au provocat o creştere a eforturilor financiare din partea statului. Bunăstarea populaţiei scădea îngrijorător, iar elitele locale se eschivau din ce în ce mai frecvent de la îndatoririle cetăţeneşti. La un moment dat, militarii au adoptat o tactică a şantajului faţă de împăraţii care nu le satisfăceau revendicările. Starea de anarhie militară ameninţa unitatea imperiului. În timpul domniei împăratului Aurelian (270-275) s-a reuşit o reintrare în normalitate.

Cei doi băieţi ai militarului Arkudos şi-au făcut stagiul militar în armata romană. Fiul cel mare, Niarkos, s-a orientat după terminarea stagiului spre comerţul cu cereale, reuşind să facă avere în decurs de câţiva ani. Spre deosebire de el, THERIKOS a prins o pasiune ciudată pentru viaţa militară, preferând să lupte până la ultimele puteri. Îi plăceau emoţiile plecării la lupte, nervozitatea tuturor la începutul fiecărui atac. Triumful victoriei îl îmbăta, ca băuturile tari. Îi plăcea să primească bani şi pradă de război, revenind acasă plin de mândria învingătorului.

Timp de 11 ani a luptat în unitatea condusă de Arkudos, tatăl lui. Avea 17 ani când intrase în armată, vârsta la care toţi băieţii credeau că lumea e numai a lor. Plăcerea de a lupta împotriva duşmanilor imperiului i s-a întunecat la 28 de ani, când tatăl i-a fost ucis într-o luptă cu goţii şi carpii, la Dunărea de Jos. Curajosul Arkudos a murit în braţele fiului său. În acele clipe, THERIKOS a fost cuprins de groza morţii, de care nu va scăpa toată viaţa. Vechiul curaj lăsase locul fricii, la fiecare bătălie. Nelăsând să se întrevadă ce avea în suflet, soldatul THERIKOS a

continuat să activeze ca militar peste tot unde l-a purtat nevoia de a-şi face datoria faţă de împărat.

S-a căsătorit la 30 de ani cu Hytera, o fată de 18 ani, care i-a dăruit 3 copii. Almira s-a născut la 2 ani după nuntă. Fetiţa avea 6 ani când Hytera i-a dat viaţa lui Nikos. După 5 ani, a mai sosit un băieţel, Mikadis.

THERIKOS a luptat până la 58 de ani, când a văzut moartea cu ochii, fiind grav rănit într-o bătălie din nordul Italiei, unde armata romană a respins o invazie germanică. Era pe vremea împăratului Aurelian. Retragerea din armată a cavalerului THERIKOS i-a adus o mare sumă de bani, o pensie pe viaţă şi o moşie unde şi-a dorit el, în sudul localităţii Plytra. Avea un palmares de luptător de-a dreptul impresionant şi de neuitat pentru el. Participase la bătălia din Verona (249), unde fusese ucis Filip Arabul. A supravieţuit epidemiei de ciumă, izbucnită în anul 250, fiind plecat la război în Moesia, unde armata romană se lupta cu goţii. Împăratul Gallienus (260-268) a iniţiat o reformă a armatei, prin crearea unui corp de cavalerie mobilă destinat intervenţiilor rapide în regiunile ameninţate de invaziile barbarilor. Devenit cavaler, grecul THERIKOS s-a bucurat de o creştere a soldei militare şi a prestigiului în faţa tuturor camarazilor de arme. Invazia gotică din Marea Egee şi Grecia continentală a fost respinsă în sudul peninsulei Pelopones. Familia lui THERIKOS scăpase de goţi aşa cum scăpase şi de ciumă.

În anul 272, cavalerul THERIKOS, retras din armată, şi-a început viaţa tihnită alături de nevastă şi de Mikadis, fiul cel mic, în vârstă de 15 ani. Nikos era plecat la armată, iar Almira, căsătorită cu un militar roman, locuia în casa soţului din Roma. După 41 de ani petrecuţi departe de casă, pe câmpurile de luptă, THERIKOS a avut nevoie de câteva luni pentru acomodarea cu viaţa de bărbat căsătorit. Îşi iubea nevasta, iar dorul de ea încă nu îi trecuse, deşi trăiau alături, ca într-un vis frumos. Temutul cavaler îşi lăsase cruzimea, odată cu armele şi uniforma militară, în unitatea din care făcuse parte. La moartea lui, survenită la 74 de ani (în anul 288), Hytera, soţia distrusă de durere, plângea repetând într-una că pierduse un om de aur, ca nimeni altul pe pământ.

Nina Petre
9 ianuarie 2015

COMENTARIUL LUI SORIN

„Captivant şi acest episod nr. 20 în care s-a desfăşurat viaţa grecului THERIKOS din secolul 3. Imperiul Roman a avut o întreagă istorie şi evenimente în spate. Greu de înţeles şi explicat de ce Niarkos s-a orientat spre comerţul cu cereale, reuşind să facă şi avere, iar lui THERIKOS începuse să-i placă riscul. Cred că doar la câţiva soldaţi poate le plăceau emoţiile plecării la lupte, printre care şi eroul nostru. Dar momentele nefericite nu au întârziat să apară atunci când a murit tatăl în braţele lui în luptă. Inevitabil, frica a luat loc curajului nebun pe care-l avea THERIKOS. Iar decizia de a continua să lupte pentru a-şi face datoria

faţă de împărat după toate aceste întâmplări este şi de contestat şi de iertat.

A avut şi o căsătorie târzie, spun târzie pentru că majoritatea antecesorilor s-au căsătorit pe la vârsta 20+. Mi se pare impresionant că THERIKOS a avut forţa să lupte până la vârsta de 58 ani, când în prezent, la noi s-au pensionat foarte mulţi până în vârsta de 50-55 ani şi practic nu au dus nicio luptă în România, s-au distrat, cum s-ar spune în armată, singurul inconvenient fiind poate respectarea unui orar şi a unor reguli. Dar dacă e să comparăm cu viaţa unui strungar care a muncit totuşi o viaţă întreagă într-un mediu foarte ostil şi care a contribuit la dezvoltarea industriei de azi, atunci vorbim de o oarecare nedreptate, cel puţin în România.

Iată că totuşi THERIKOS a avut şi norocul de partea lui când a fentat moartea. Într-adevăr, după retragerea din armată a primit foarte mulţi bani, dar să ne gândim că totuşi mulţi care au luptat alături de el nu au mai prins vârsta lui, pentru că a scăpa cu viaţă din atâtea lupte era un fel de loterie. Dar norocul lui a continuat, fentând şi ciuma, şi pe goţi. Se pare că doar 16 ani a mai trăit THERIKOS după lăsarea armelor şi uniformei militare. Iar faptul că după moartea lui, soţia lui, Hytera, plângea repetând încontinuu că pierduse un om de aur, ca nimeni altul, îmi reaminteşte subit de antecesorii spirituali mai recenţi, printre care şi Sati Arhenos, în care soţia lui, Anabella, plângându-l ani la rând, le-a povestit tuturor celor care o ascultau că un bărbat bun ca al ei nu va mai exista niciodată în lume.

Nu dezaprob în totalitate faptele de vitejie ale lui THERIKOS, pentru că era totuşi o perioadă a războaielor crude şi fără sfârşit şi era rar ca un bărbat să nu lupte pentru imperiu. Şi, spre sfârşitul vieţii, caracterul lui a devenit de om bun şi iubitor de familie, cum am regăsit în toţi antecesorii de până acum. Aveţi dreptate, am o fire de luptător, dar cu siguranţă nu sunt adeptul vărsărilor de sânge şi nici a agresiunii, fie ea fizică sau emoţională. Cine are o gândire normală, se va conforma.

Foarte interesante încarnările de până acum, este un spirit blând, cu simţul dreptăţii, dar şi inteligent, încarnările au fost planificate minuţios. Unele spirite, poate chiar evoluate, au avut întrupări în care oamenii au murit subit de la un omor, incendiu, accident, până la o prăbuşire de avion precum Air Asia. A fost cutremurător ce s-a întâmplat cu Air Asia, mai ales că e loc de o mulţime de întrebări fără răspuns.

Spiritul meu nu a avut încarnări cu vieţi chinuite, ba din contră, şi cu toate că încarnările de până acum au fost interesante, eu spun că se putea şi mai bine la unii dintre antecesori, dar trecutul nu va putea fi niciodată schimbat, doar îndreptat prin acţiuni viitoare.

Apropo, sunt curios ce vor pătimi spiritele care au fost prinse în masacrul de la Paris, au fost şi spirite nevinovate, dar şi malefice. S-a acumulat karmă negativă la greu, nu glumă. Întrebarea rămâne dacă aşa le-a fost scris sau a fost ceva întâmplător.

Mi-am adus aminte şi de destinul personal din prima scrisoare de analiză din vara lui 2011, anul acesta ar fi o perioadă perfectă în a-mi găsi jumătatea, nu am avut multe oportunităţi ce-i drept, sper totuşi să mă încadrez în destin, mai ales la lucrurile bune care ar trebui să aibă loc. ”

SORIN
15 ianuarie 2015
Bucureşti

*** URMEAZĂ VOLUMUL 3 ***